

80 let folklorne v Markovcih

Folklorno društvo »Anton-Jože Štrafela« Markovci deluje od leta 1938 in letos obeležuje 80 let delovanja. Je drugo najstarejše folklorno društvo v Sloveniji. Konec maja in v začetku junija smo zato pripravili tridnevno praznovanje tega jubileja.

V četrtek, 31. maja, smo v prostori občinske stavbe v Markovcih predstavili novo nastali zbornik in odprli razstavo. V zborniku je kronološko predstavljeno delovanje društva skozi zgodovino, prav tako pa so predstavljene posamezne sekcije in običaji. Na nek način je v zborniku opisana zgodovina in običaji naše občine v 80-letnem obdobju. Prav v tem času sta velik vpliv pustili tako vojna in s tem nazadovanje ter zelo hiter tehnološki razvoj naše regije. Vse to se je odražalo tudi na delovanju društva. V zborniku so zapisani še vtisi, spomini in anekdote naših bivših in sedanjih članov. Zbornik je prav gotovo vreden branja. Zelo zanimive so tudi fotografije, ki jih v zborniku prav gotovo ne manjka. Marsikdo lahko prepozna sebe ali mogoče svoje prednike še na črno-belih in kasneje barvnih fotografijah. Zbornik je še vedno na voljo, zanj pa se obrnite na naše člane.

Razstava je bila prav tako postavljena kronološko. Ker so fotografije največkrat tiste, ki povedo več kot mnogo besed, smo jih na razstavi poskusili prikazati čim več. Seveda pa nismo zanemarili niti mnogih plaket in priznanj, ki so jih društvo ali posamezni člani v teh letih pridobili na regionalnem, državnem in mednarodnem področju. Poleg tega so bili na razstavi predstavljeni tudi razni reklamni plakati iz preteklosti, društvene zastave in prapori ter drugi predmeti, ki so in še vedno dopolnjujejo folklorno dejavnost. Razstava je lepo sovpadala s stalno razstavo občine Markovci, v kateri so prikazani vsi etnografski liki naše občine.

Praznovanje se je nadaljevalo v osrednji petkov večer, ko smo pripravili samostojni koncert s pomočjo Otroške folklorne skupine OŠ Markovci. Naslov koncerta je bil »Vse za vero, dom in cesarja«. S pesmimi, spleti in govori smo predstavili dogodke, ki so v času 1. svetovne vojne pomembno vplivali na njen začetek, potek in konec. Predstavile so se vse sekcije, razen sekcije pustnih likov. Pesmi, ki so jih zapele pevke in pevci ljudskih pesmi, so bile tematsko vojno obarvane, spleti, ki jih je zaplesala skupina, pa so bili sestavljeni iz celotnega štajerskega območja, in sicer vzhodno-, zahodno- in osrednještajerski plesi. Zagotovo lahko trdim, da so vsi nastopajoči med koncertom resnično uživali. Povezava plesa in petja brez nepotrebnih prekinitev je na nek način kot celostna gledališka predstava. Glede na odzive smo lahko videli, da so prav tako uživali tudi gledalci, čeprav je bilo teh zelo skopo število. Naš cilj, da se društvo na prireditvi predstavi kot celota, ki je izključno kulturnega namena, je bil izpolnjen. Zavedamo se, da znani zabavni in narodno-zabavni ansambli na take prireditve običajno privabijo nepregledne množice ljudi, pa vendar vsi vemo, da to nikakor ne spada na tak koncert.

Praznovanje smo zaključili s sobotnim druženjem s prijatelji iz nekaterih okoliških društev. Popoldan smo pripravili zabavne igre z zelo lepimi

nagradami, kasneje pa se je zabava nadaljevala z živo glasbo. Vse stvari so minljive, vse se spreminja, prilagaja, tudi ali predvsem mi, ljudje. Zagotovo je pogled na folkloro zelo drugačen, kot je bil pred nekaj leti in še bolj drugačen, kot je bil pred nekaj desetletji. V času vojne in tudi kasneje je vsaka pripadnost društvu ali organizaciji pomenila več kot le zabavo. To je bil smisel in način življenja. Mladi ljudje so veliko prej bili primorani odrasti in začeti sprejemati takšne ali drugačne odgovornosti. Z desetletji se je ta meja začela zelo pomikati navzgor in s tem tudi zavedanje odgovornosti. To se na žalost odraža na vseh področjih, tudi na folklornem. Vsekakor se premalo zavedamo, da je zgodovina tista, ki vpliva na mnoge dogodke v sedanjosti, pa naj gre za fašenk ali le poročne običaje. Povedano že velikokrat, zelo bogata folklorna dediščina, ki so nam jo zapustili naši predniki, je na našem področju vsekakor premalo cenjena. Le nekaj posameznikov, ki vlaga v to veliko svojega časa in energije, je premalo, da se tako velika stvar ohranja. Za to je potrebna skupnost, ki to podpira na različne načine. Spomnite se na to, ko boste naslednjič oklevali in iskali razne izgovore zakaj ne iti na folklorno prireditev, folklorne vaje, na nastope ali gostovanja.

Eva Forštnarič

Drage občanke, spoštovani občani,

v današnji številki Lista iz Markovcev se želim ozreti nazaj, saj smo v preteklosti, še posebej v zadnjem letu, v naši občini veliko pridobili.

Z dokončanjem kanalizacije v Novi vasi smo celotno področje občine pokrili s kanalizacijo. Ob tem smo obnovili vodovodno omrežje, položili cevi za odvajanje meteorne vode, posodobili Telekomovo in Telemachovo omrežje, javno razsvetljavo, električno napeljavo položili v zemljo in odstranili žice in kandelabre, ceste smo vsepovsod, kjer je bilo to mogoče, razširili na najmanj 5 m, postavili tri nova avtobusna postajališča in postorili še veliko drobnih stvari. V soboto, 13. 10. 2018, smo v Novi vasi svečano odprli in svojemu namenu simbolično predali poleg že omenjenih projektov še tri križišča: križišči pri trgovini Špic in Kmetijski zadrugi in križišče v Zabovcih. Ob tej priložnosti smo ob praznovanju 95-letnice PGD Nova vas predali svojemu namenu tudi novo gasilsko vozilo. Konec meseca septembra, natančneje 28. 9. 2018, smo v Športnem parku Zabovci odprli postajališče za avtodome, ki ima lično urejenih sedem parkirnih mest. Na postajališču je mogoče uporabiti parkirišče, elektriko in vodo ter izpustiti odpadne vode in izprazniti fekalije. Ker nimamo nastanitvenih kapacitet, rešitev vidimo v ureditvi parkirišča za avtodome, saj priljubljenost avtomobov pri nas in v Evropi vse bolj narašča. Ljudje, ki prihajajo k nam, bodo tu ostali še kakšen dan ali dva, kar pomeni tudi priložnost za lokalne ponudnike. V prihodnosti bomo dodatno uredili še sanitarije, saj je že zdaj skoraj vsak dan na postajališču avtodom ali dva. V Markovcih za večstanovanjskim objektom smo uredili polnilnico za električne avtomobile, kjer si lahko tisti, ki imajo električni avtomobil, napolnijo baterije zastonj. Če se ozremo še malo nazaj, lahko zapišem, da smo v preteklosti zgradili nov vrtec, popolnoma energetska obnovili šolo, zgradili več kot 17 km kolesarskih poti (17km 825m), od tega 11 km in 825 m asfaltiranih itn.

V tem času je odprt razpis za izbiro izvajalca za gradnjo kolesarske poti od Markovcev do meje z Mestno občino Ptuj, proti Spuhlji (graditi se bo začelo v mesecu novembru), pripravljene pa so še tudi projekti za gradnjo kolesarske steze na cesti Ptuj-Ormož, skozi Borovce oziroma ob tistem delu ceste, ki poteka po področju naše občine. Kolesarske poti bomo gradili tudi ob nekaterih občinskih cestah, tako kot smo jih tudi do sedaj.

Načrtovana je tudi gradnja stanovanjskih naselij in večstanovanjskih objektov, zato bomo v kratkem pripravili načrt gradnje. Želimo namreč, da naši občani najdejo gradbeno parcelo, kupijo hišo ali stanovanje in tako ostanejo doma. Pa tudi podatek, da se je število prebivalcev od leta 2010 povečalo iz 3939 na 4215, torej za 276, nam pove, da moramo skrbno načrtovati in omogočiti pogoje, da bodo naši ljudje ostajali doma. Začeli smo tudi s postopkom širitve Obrtne cone Novi Jork, saj še je vedno dovolj zainteresiranih, najverjetneje zato, ker obstoječa obrtna cona oziroma zaposleni v njej zelo dobro delajo.

V nekaj dneh bomo tudi na novo uredili ograjo na terasah vrta in postavili nekaj novih igral. Igrala bomo postavili tudi v vaseh, ki še jih nimajo.

Veseli smo, da bo svoj športni prostor in prostor za druženje dobila naša najmanjša vas Strelci.

Največja pridobitev za našo občino pa bo zagotovo dom upokojencev in oskrbovana stanovanja. Pismo o nameri bomo podpisali v naslednjih dneh, gradnja pa se bo po predvidevanjih začela v prvi polovici naslednjega leta. Otvoritev bo v drugi polovici leta 2020. V domu, ki se bo gradil v 2 fazah, bo najprej prostora za 128 oskrbovancev, 72 v domu starejših občanov in 56 v oskrbovanih stanovanjih. V načrtu je tudi ureditev športnega objekta ŠD Markovci in še veliko drugih projektov. Letos bomo tudi prvič martinovali v organizaciji KD Bukovci, ki organizira Martinovanje v Bukovcih že vrsto let in v sodelovanju z ostalimi vasmimi, skupaj za celotno občino. V prihodnjih dneh lahko pričakujete vabilo, na katerem bodo vsi podatki za omejeni dogodek.

Na vse naštetost sem ponosen, na vse naštetost ste lahko, drage občanke in občani, ponosni tudi vi.

Pred nami so lokalne volitve. Ponovno bom kandidiral za župana naše občine, saj menim, da lahko glede na moje dosežke izkušnje, veščine, znanja in osebnostne lastnosti naredim še veliko dobrega za razvoj naše občine.

Milan Gabrovec, prof.
vaš župan

Folklorno društvo na festivalu Tikveški grozdoberi

V začetku septembra, ko so v naši okolici že prido začeli pobirati grozdje, smo se plesalke in kopjaši iz Folklornega društva »Anton-Jože Štrafela« Markovci podali na precej dolgo pot do Kavadarcev v Makedoniji na festival grozdja, imenovan Tikveški grozdober. Pot nas je vodila čez Hrvaško in celotno Srbijo ter mimo Skopja do Kavadarcev. Na kratko smo si ogledali tudi Skopje. Kavadarci ležijo v eni najbolj vinorodni pokrajini bivše Jugoslavije. Zelo lepo hribovito pokrajino, ki je posuta z nepreglednimi vinogradi, dopolnjuje Tikveško jezero. Jezero je nastalo po zajezitvi Črne reke v 60. letih prejšnjega stoletja v namen hidroelektrarne. Dolgo je dobrih 30 km, obala pa je zelo redko poseljena. Okrog jezera so zgrajene počitniške hišice, do nekaterih se da priti samo z ladjo po jezeru. Jezero izkoriščajo za namakanje in gojenje krapov. Pod mestom Kavadarci so velike vinske kleti, v katerih je nekoč svoje vino hranil tudi Tito. V sklopu praznovanja je potekala povorka, na kateri je sodelovalo naše društvo. Sodelovale so večinoma otroške in mladinske plesne skupine. Poleg domačega društva jih je iz naše okolice sodelovalo še nekaj, in sicer Društvo Baron, Društvo Korant iz Ptuja in aktualni princ Aleš Goričan s svojo gardo. Povorki, ki si jo je ogledalo približno 60.000 ljudi, je sledila krajša predstavitev. Kot smo že navajeni iz Balkana, smo Slovenci vedno zelo dobro sprejeti. Ljudje so navdušeni tudi nad našimi običaji in zelo veseli vseh skupin, ki jih obišejo.

Makedonija nas je za nekaj let vrnila v preteklost, v čase Jugoslavije in socializma in nas opomnila, v kako čisti in urejeni državi živimo mi sedaj.

Eva Forštnarič

Žetev in dogajanje v Prvencih

Na Petrovo gresta po starem običaju gospodar in gospodinja prosit žjece za delo. Tako je tudi vsako leto pri nas v Prvencih, ko smo se pripravljali na žetev. Veliko težakov se je odzvalo povabilu.

Žetev v Prvencih je že nekaj let tradicionalna. Skušamo spomnimo, kako se je nekoč bilo potrebno boriti za preživetje številnih družine. Samo s trdim kmečkim fizičnim delom je našim prednikom to v veliki meri uspevalo. Nekoč so sosedje, vaščani stopili skupaj in drug drugemu pomagali pri kmečki opravilih. Ob današnjem tempu življenja se sosedje med seboj celo ne poznajo, kaj šele, da bi si pomagali. Tudi vse manj je vaškega druženja. Prav prvenska žetev je priložnost, da se na ta dan družimo, opravimo žetev ter na koncu skupaj na njivi pomalicamo z vsemi dobrotami, ki jih pripravi gospodinja, kot je to bilo nekoč.

Pri delu smo to leto dobili pomoč. Ob zabovskih žanjcih je z BCS kosilnico bila prikazana ena prvih zamenjav kosca na njivi. Kosilnica je že v tistih davnih časih imela priključek za vezanje snopja. Lastnik kosilnice g. Jože Cimerman iz Zabovcev je z velikim veseljem pokazal, kako je ta ista kosilnica pred več desetletji zamenjala tri težake na njivi: kosca, pobiralko žita ali pšenice in težaka, ki je vezal snopje. Še celo ajdo se je dalo požeti s kosilnico. Delo na njivi so nam popestrili pevci Zveze borcev za vrednote NOB, ki so imeli na ta dan proslavo pri spomeniku padlih kurirjev v Prvencih. Zapeli so res lepe domače slovenske pesmi.

Prosvetno društvo Prvenci-Strelci, gospodinja Jerica ter gospodar se lepo zahvaljujemo vsem, ki ste pomagali pri žetvi. Hvala tudi za ajdove pogače, ki

so za Prvence že tradicionalne. Lepo vas naprošamo tudi za naslednja leta. Skozi celo leto je v Prvencih kar nekaj prireditvev in aktivnosti, ki nam jih pripravijo društva in vaški odbor. Vaški odbor priredi razna srečanja, poskrbi za okrasitev in urejenost vasi.

V imenu Frončekove tete se lepo zahvaljujem vaškemu odboru Prvenci, predvsem predsedniku g. Urošu Megliču pri obnovi križa. Svoj delež je prispevala tudi Občina Markovci z odobritvijo župana g. Milana Gabrovca. Celoten Šincekov (po damače Frončekov) križ sva prenovila, restavriral, prebarvala in prestavila Ivan Golob in sosed g. Branko Visenjak. Frončkova teta je zelo hvaležna vsem, da se je križ obnovil.

Ivan Golob

ZAHVALA

Gasilec? Tudi sam sem, s srcem, z dušo, brez zadržkov, ko je potrebno pomagati. Vse prevečkrat smo premalo cenjeni, prevečkrat zanemarjeni s strani lokalnega vodstva, ko gre za finančna sredstva, saj mora biti vsak gasilec, ki želi pomagati, tudi izobražen in naučen vsega, kar dana situacija od njega zahteva. Pa vendar, vsak tečaj, vsaka ura vaje stane. Marsikatero izobraževanje in opremo moramo kriti iz lastnih sredstev in donacij, a gasilci se ne damo. To sem doživel na lastni koži med oktobrsko gasilsko prireditvijo v Novi vasi. Ko me je na prireditvev prišla iskat najstarejša hči z novico, da ima doma, čez cesto, najmlajša tri in polletna hči težave z dihanjem, sem se pogнал proti domu. Pri avtomobilu sem našel ženo in hči, ko sta me čakali, da ju peljem k zdravniku. Še pred odhodom sva z ženo ugotovila, da je hči prenehala dihati zaradi močnih vročinskih krčev. Ker so zaradi mojega posredovanja dogajanje opazili tudi gasilci na prireditvi, so nemudoma prihite-li na pomoč. Na mojo srečo so bili zraven tudi tisti, ki so izobraženi na področju prve pomoči ob takšnih in podobnih nesrečah.

Zahvaljujem se vsem prijateljem gasilcem, ki so mi pomagali ohraniti mojo princesko pri življenju do prihoda reševalcev in zdravnika. Še enkrat iskrena hvala!

Z gasilskim pozdravom NA POMOČ!

Peter Vrtačnik

2. dobrodelno tekmovanje v peki ciganskih pečenk v Prvencih

Člani Vaških odborov Prvenci in Strelci smo v soboto, 18. 8. 2018, ponovno pripravili dobrodelno tekmovanje v peki ciganskih pečenk. Tokrat je sodelovalo 32 ekip s skupaj 264 tekmovalci. Prireditev si je ogledalo in seveda poskusilo pečenke približno 500 obiskovalcev od blizu in daleč. Ekipe so pripravile preko 750 »ciganskih pečenk«. To so podatki, ki nas navdajajo z optimizmom in razmišljanjem, da je prireditev, ki je bila že v lanskem prvem izvedbi zelo dobro sprejeta, treba nadaljevati tudi v prihodnje. Kotizacija posameznih ekip je znašala 30 €. V to ceno je bilo vključeno cca. 4 kg mesa, 1 kg kruha in »liter-liter«. Ekipe so s seboj prinesle le še dobro voljo, kotle in svoje skrivnostne dodatke, ki so potrebni za pripravo dobre pečenke.

Pri organizaciji so pomagala vsa društva, ki delujejo na vasi, tako PGD Prvenci - Strelci, Prosvetno društvo Prvenci - Strelci in Športno društvo Prvenci, vključno z že omenjenima vaškima odboroma na čelu. Na tem mestu bi se radi zahvalili tudi Občini Markovci, ki je v prireditvi prepoznala možnost, da se ponese ime občine Markovci tudi s pomočjo naše prireditve po medijskem in družbenem prostoru. Da to drži, se je pokazalo že lani in prav tako tudi letos. O prireditvi so poročali informativna oddaja 24UR, Štajerski tednik, časnik Večer, SIP TV, E-portal spodnje-podravje.si.

Zahvaljujemo se PGD Sobotinci, PGD Borovci in PGD Stojnci, ki so nam nesebično posodili mize, klopi in hladilnike. Zahvaljujemo se tudi Zmajarskemu klubu Lastovka iz Prvencev in Aeroklubu Ptuj, ki so s preleti motornih zmajev in doskokom padalcev v športni park popestrili prireditev.

Pri ocenjevanju dobrot je sodelovala tričlanska ocenjevalna komisija v sestavi: Janez Čuš – predsednik, Janez Fišer – član in Drago Bulc – član. Velja dodati, da je g. Bulc poznan turistični novinar, ki se ga starejši občani lahko spomnijo iz njegovega delovanja na radijski postaji VAL 202 in v raznih turističnih oddajah na RTV Slovenija. Ocenjevanje je potekalo skozi celotno pripravo oz. tekmovanje in je obsegalo celostno podobo članov ekipe, higieno v kuhinji, kuhinjske pripomočke, prav tako uporabljena zelenjava in začimbe, ki po tradiciji sodijo v pripravo ciganske pečenke. Pri ocenjevanju izdelkov je komisija največ pozornosti namenila zunanemu izgledu jedi, vonju, gostoti omake in čvrstosti mesa. V zadnji fazi so jedi še okušali in podali skupno oceno na vse naštetu. Tako je komisija odločila, da so najboljše ciganske pečenke pripravili člani ekipe VITIVA d.o.o. – 4. izmena, 2. mesto je osvojila ekipa Mojstri – Prvenci, tretje pa ekipa Presenečenje. Obe ekipi prihajata iz domače vasi Prvenci, kar potrjuje dejstvo, da smo v Prvencih mojstri pri pripravi ciganskih

dobrot. Tolažljivo in med močno konkurenco zavidanja vredno 4. mesto je osvojila ekipa BAR-a MARKO POLO 2 iz vasi Bukovci.

Vsem sodelujočim ekipam smo podelili praktične nagrade v obliki vrednostnih bonov, ki so nam jih donirali okoliški gostinci in trgovci. Odziv donatorjev je bil izjemen, saj smo uspeli zbrati preko 70 praktičnih nagrad, za kar se vsem iskreno zahvaljujemo. Prav vse ekipe so dobile tudi domači Ptujski lük, vzgojen na kmetiji Petrovič iz Prvencev, na kar smo posebej ponosni.

Kot je že iz naslova tega članka razvidno, je imela naša prireditev tudi dobrodelno noto. Zbirali smo prostovoljne prispevke za šolski sklad OŠ Markovci. Lahko smo ponosni na opravljeno delo. S skupnimi močmi tek-

movalcev, obiskovalcev in domačinov smo zbrali 510 €, ki smo jih namenili za socialno šibkejše šolarje iz naše občine. Pri predaji donacije se nam je pridružil župan Občine Markovci g. Milan Gabrovec, ravnatelj OŠ Markovci g. Ivan Štrafela ter pomočnik ravnatelja OŠ Markovci g. Boris Šegula.

Tudi naslednje leto bomo dobrodelni in bomo zbirali sredstva za našo OŠ Markovci. Ostali izkupiček prireditve se je razdelil med društva, ki delujejo v vasi Prvenci in Strelci. Že sedaj vpljudno vabljeni na 3. dobrodelno tekmovanje v peki ciganskih pečenk v Prvencih, ki bo potekalo 17. 8. 2019, v Športnem parku Prvenci.

*Uroš M. Meglič,
predsednik Vaškega odbora Prvenci*

14. TABOR GASILSKE MLADINE OGZ PTUJ

Otroci so si zelo različni. Eni imajo raje hribe, drugi morje, tretji različne zanimivosti, četrti so najraje doma. Med njimi pa so tudi taki, ki so zelo radi v gasilskih vrstah, kjer se učijo in usposablajo za dobro sočloveka ter v tem delu tudi uživajo. Današnji ritem življenja jih pogosto sili, da si vzamejo premalo časa za družino in aktivnosti, ki so jim v veselje.

Tega se prav gotovo zavedamo v OGZ Ptuj, zato že več let organiziramo tabore gasilske mladine. Letošnji tridnevni ter 14. zapovrstjo je bil v športnem parku v Podvincih. Skupaj z vodstvom PGD Podvinci in vodstvom mladinske komisije OGZ Ptuj nam je uspelo gostiti 193 udeležencev tabora. Tudi letos so bili z nami naši prijatelji iz PGD Biš ter mladi gasilci iz PGD Gabrnik. Tabor je potekal od 24. do 26. 8. 2018. Pester urnik dogajanj je otrokom zagotavljal raznolike aktivnosti. Tabora so se udeležila naslednja društva iz GPO Markovci: Stojnci, Bukovci, Markovci, Borovci, Prvenci-Strelci in Zabovci. Na otvoritveni slovesnosti so nas nagovorili ter pozdravili predsednik OGZ Ptuj tovariš Marjan Meglič, domači predsednik tov. Franc Čuček, podžupan MO Ptuj Marjan Kolarič, svetnik Daniel Fric, podpoveljnik OGZ Ptuj Branko Lah. Že začetek tabora je bil zanimiv, saj so nam zastavo tabora prinesli padalci Aerokluba Ptuj. Dvig zastave mladinskega tabora je pripadel domači mladi ekipi PGD Podvinci. Po uradni otvoritvi tabora smo začeli z uvajanjem mladinske discipline orientacija. V tej točki so nam pomagali mentorji iz gasilske zveze Videm. Spoz-

navali smo kompase, topografske karte, znake ter vse ostalo, kar spada k tej disciplini. Že v naslednjem koledarskem letu bomo uvedli to tekmovalno disciplino v program OGZ Ptuj. Sledila je večerja, ki jo je pripravila udarna ekipa OGZ Ptuj z Urošem na čelu. Vse ostale obroke hrane smo pripravljali vsi mentorji tabora. Po večerji je sledilo veselo rajanje ob dobri glasbi vse do 23. ure. V petek nas je tudi obiskal najboljši slovenski bokсар Dejan Zavec. Sobotno bujenje smo pričeli z jutranjo telovadbo. Ker nam je začel nagajati dež, smo sobotni del programa selili v prostore gasilskega doma Podvinci. Predstavili so se nam pripadniki civilne zaščite Mestne občine Ptuj ter Občine Markovci. Pokazali so nam mobilni repetitor za radijske postaje, združeni ekipe prve pomoči reševanje in pomoč ponesrečencem v različnih situacijah. Vsi udeleženci smo lahko preizkusili, kako se ponesrečencu pravilno masira srce. Po malici so nas obiskali tudi potapljači ter nam pokazali svojo opremo. Po kosilu ter popoldanskemu počitku so nam predstavili novo gasilsko avto lestev iz PGD Ptuj. Gasilci so nam prikazali delovanje, njen namen ter nas tudi popeljali vse do višine 32 metrov. Žal nam vreme ni bilo naklonjeno za tretji dan. Tabor smo morali končati v soboto zvečer. Pred zaključkom smo prav vsi udeleženci skupaj pospravili naše dvodnevno domovanje. Po zaključnih govorih so zastavo gasilskega tabora sneli mladi iz PGD Borovci. To pomeni, da bomo naslednje leto gostje v občini Markovci pri gasilcih v Borovcih. Delo z

mladimi zahteva od nas mentorjev različna znanja in veščine. Zelo pomembno je, kako jim posredujemo svoje znanje in na kakšen način jim prenašamo ljubezen do gasilstva. Smo opazovalci, učitelji, vzorniki ter zaupniki. Pred seboj smo imeli našo prihodnost. S pridobljenim znanjem in izkušnjami bo njihova vloga neprecenljiva. Mladi so naša prihodnost in od nas je odvisno, kakšna bo. Zahvalil bi se domačemu društvu ter njihovi ekipi, vodstvu OGZ

Ptuj, vsem sponzorjem in donatorjem, nastopajočim v programu tabora, civilni zaščiti podravske regije, slovenski vojski iz Slovenske Bistrice, potapljačem, ekipi Polidog Perutnine Ptuj ter mentorjem za odlično sodelovanje.

HVALA!

*Janko Fišinger GČ I. st., predsednik
mladinske komisije OGZ Ptuj
ter vodja tabora*

Občinska proslava ob dnevu državnosti

V soboto, 16. junija, je v Markovcih potekala slovesnost ob obeležitvi dneva državnosti. Isti dan so našo občino obiskali tudi pevski prijatelji Moškega pevskega zbora Markovci iz Makedonije. Ravno zaradi tega smo za ta dogodek združili nastop dveh pevskih sestavov – domačega Komornega zbora Kor in pevskega zbora Triglav iz makedonske Bitole.

Večer se je začel s pesmijo, s tisto, brez katere na tovrstnih dogodkih ne gre. To je bila naša himna, ki nas vedno znova nagovarja k svobodomiselnosti in miroljubju. Po odpeti himni, ki jo je zapel Komorni zbor Kor, je sledil nagovor župana občine Markovci, gospoda Milana Gabrovca. Večer se je nadaljeval s slovensko pesmijo. Slišali smo dve ljudski, Rož, podjuna Zila in San se šetao v izvedbi Kora. Sledila je recitacija pesmi Simona Gregorčiča z naslovom Znamenje, ki jo je doživeto

prebral član zbora Mitja Muršič. Pred nastopom gostov so Korovci zapeli še prelepo Avsenikovo, ki opeva domovino in domotožje – Sanjam o domovini, ter Makedonsko devojčce, ki je služila kot napoved gostov iz Makedonije. Tudi gosti so pripravili zanimiv program. Slišali smo lahko makedonske ljudske in umetne pesmi, prav lepo pa so vse navzoče presenetili z izvedbami slovenskih pesmi, med drugim s skladbami Dan ljubezni in Nihče ne ljubi kot Slovenec. Pripravili so tudi dve recitaciji, tako da je večer še naprej potekal v izmenjavanju glasbe in poezije.

Po nastopu se je gostom lepo zahvalil župan, gospod Milan Gabrovec, ki jim je podaril tudi simbolično darilo. Prav tako so se makedonski gostje zahvalili županu in članom Moškega pevskega zbora Markovci za povabilo k sodelovanju na tem prelepem do-

godku v upanju, da jih kmalu spet počastimo z obiskom v Makedoniji.

Večer se je zaključil s pesmijo Domo, domo, ki so jo zapeli člani Komornega zbora Kor, neformalno druženje pa se je nadaljevalo v zgornjem nadstropju občinske stavbe, kjer se je s kozarcem rujnega v roki prepevalo še kar nekaj časa.

Zagnani v novo sezono

KUD KulTura Markovci uspešno deluje že osmo leto in tudi letos so novo sezono začeli z veliko veselja in elana. V društvu so najbolj aktivne tri sekcije – Komorni zbor Kor, skupina PopKORn in Kokice in že vse pridno vadijo nov program, ki ga boste kmalu slišali. Tudi med poletjem so bile sekcije dejavne, saj so s petjem popestrile veliko porok in ostalih veselih dogodkov.

Vokalna skupina PopKORn je že v mesecu septembru izvedla večji nastop na prireditvi ob 70. letnici knjižnice Ivana Potrča na Ptujju. Za dogodek so pripravili izbor slovenskih popevk od 1950 pa vse do današnjih dni in tako so glasbeno zaobjeli čas delovanja knjižnice.

Komorni zbor Kor in Vokalna skupina Kokice se že pripravljajo na izvedbo letnega koncerta, ki bo v nedeljo, 18. novembra 2018, ob 17. uri v večnamenski dvorani v Markovcih. Tokrat vas bodo razvajali s pestrim repertoarjem iz več glasbenih obdobij, ki ga bo obogatila spremljava simfoničnega orkestra. Lahko boste slišali najlepše operne zборе, glasbo in znanih filmov in muzikalov in še mnogo več. Obljubljajo nepozabno glasbeno doživetje, zato bodo veseli vašega obiska.

Neža Tement

»HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI IN PIL NJE PRELESTI ...«

Kadar praznuje moja domovina, svoja čustva najlažje izrazim z besedami velikanov slovenske književnosti. Takole nadaljuje Oton ŽUPANČIČ v pesnitvi Duma:

.... »ljubil sem jo, kakor grudi deviške razgaljene, duhtele pod soncem so njene poljane razpaljene ...«

Moja zemlja, moja domovina je praznovala. Že 28 let je minilo, kar smo koncem junija na »špicu« pred sedanjim Špicom zasadili lipo. In vsako leto smo se bolj ali manj dostojno poklonili domovini. Tudi letos. Kulturni program je pripravilo Kulturno društvo KulTura Markovci oziroma Komorni zbor Kor. Proslava je bila združena z nastopom pevcev Mešanega pevskega zbora France Prešeren iz Makedonije, iz mesta Bitola. Zadolena je Zdravljica, donele so slovenske pesmi iz grl naših in pevcev iz Makedoni-

je. S skrbno sestavljenim programom so gostje navdušili, zlasti s petjem slovenskih pesmi, nič manj z makedonskimi, tudi domoljubnimi pesmi. Slavnostni govornik je bil župan, gospod Milan GABROVEC. Pozdravil je goste iz Makedonije in maloštevilne občane, spregovoril je o uspehih Slovenije, tudi o uspehih naše občine. Upravičeno! Ob koncu so nas Korovci s prelepo slovensko pesmijo Domo, domo v slovenski kraj ponovno pripeljali domov, v Slovenijo, ki 25. junija praznuje dan državnosti in samostojnosti.

In zakaj sem potem nekaj dni po tej proslavi tako slabo spala? Mnogo je stvari, ki me motijo v tej naši državi na sončni strani Alp: neupravičeno bogatenje, korupcija, moti me negativna selekcija kadrov na vseh področjih, moti me, ker vedno znova opažam, da vsi nismo enaki pred zakonom, ker nas delijo na "naše" in "njihove" in ker pričkanju in klevetam ni videti ne kon-

ca ne kraja. Posledica vsega tega je pomanjkanje domoljubja, zlasti med mladimi. Čedalje bolj občudujem narode ZDA, ki so zmogli po krvavi državljanski vojni zaživeti složno in ponosno praznujejo 4. julij, dan svoje domovine. »Bog blagoslovi Ameriko!« so besede, s katerimi so doslej vsi predsedniki Združenih držav vselej končali svoje nagovore ob velikih slovesnostih. Ali si predstavljate kakšna besedna vojna bi se razvnela, če bi predsednik naše države svoj govor zaključil s podobnimi besedami? Pa naj vas ne skrbi, nikoli jih ne bo sprejelo.

Ko sem pred letom, v juniju 2017, pripravila proslavo, kjer smo se spominjali dramatičnih dogodkov v letih 1990 in 1991 na območju naše občine, sem bila nemalo razočarana. Proslave se je udeležilo vsega 17 občanov. Še več, nekateri pomembni akterji dogodkov pred 28 leti na območju naše občine kot poročevalci niso želeli sodelovati. Torej se sramujejo, ker so bili del osamosvojitve? Pa je tudi za njih (pa tudi zame) storila mlada Slovenija veliko dobrega. Na državnih proslavah zato pogrešam občane vseh kategorij: aktivne, upokojene, zavedne Slovence, zlasti pa člane premnogih naših društev, ki doslej še nikoli niso zamudili razpisnih rokov za dodelitev sredstev za delovanje društev, predstavnike političnih strank, od katerih mnogi prav po božje slavijo vse, kar je slovenskega. Pogrešala sem tudi naše občinske svetnike, delavce občinske uprave, naše učitelje, vzgojitelje! Ne le z besedo, tudi z zgledom ali pa predvsem z njim vzgajamo naš mladi rod. Predvsem pa sem na letošnji proslavi pogrešala pevce MoPZ Alojz Štrafela Markovci, ki so na svojem gostovanju v Makedoniji navezali stike z omenjenim zborom iz Bitole – na proslavo pa poslali le 4 (štiri) predstavnike. Prav bi bilo, da bi pevcem iz Makedonije prisluhnile tudi njihove soproge, saj so tudi one potovale v Makedonijo

(verjetno ne na svoje stroške). Strah me je, če bi koga od zgoraj omenjenih povprašala, kako se imenujeta praznika 25. junij in 26. december in zakaj ju praznujemo. Vsi mi Slovenci bi morali vedeti, da slovenska pesem najlepše zveni na proslavi, ko praznuje domovina, ki je, tako kot mati, ena sama. In če domoljubne pesmi prepleta še materina govorica, tokrat zborna in lepo govornjena, me na proslavah prevevajo enaka čustva kot takrat, ko je na snežnih strminah zmagovala Tina Maze. In bil je še en razlog, ki je kratil moj spanec v tistih junijskih dneh. Ko smo živeli še v skupni državi Jugoslaviji, smo se od naših bratskih nacij učili toplega gostoljubja. Kar se tega tiče, smo tokrat povsem odpovedali. In potem v neprespanih nočeh premišlujem, ali smo si Slovenci zaslužili svojo državo in ali smo si Markovčani zaslužili svojo urejeno občino z bogato kulturo, premnogimi etnografskimi in pustnimi liki, šegami in navadami, ki so nam jih zapustili naši zavedni slovenski predniki. Paziti moramo, da se jih ne bodo polastili drugi!

Toda v moji duši še vedno odzvanjajo prelepi verzi Otona Župančiča:

»Kje domovina si,
ali na poljih teh,
še pod Triglavom,
okrog Karavank ...?»

Glej, in zdaj vidim: silna,
brezmejna si,

v daljo, kot seme razsipaš
svoj plod.«

Zato: »BOG BLAGOSLOVI
SLOVENIJO in MOJO OBČINO!«

Vidite, tako čutim in tako doživljam svojo domovino jaz. Kaj pa vi?

Danica Tement

KUD KulTura Markovci

KOMORNI ZBOR KOR
VOKALNA SKUPINA KOKICE

Zbor
v simfonični preobleki

NAJLEPŠI OPERNI ZBORI, GLASBA IZ FILMOV IN MUZIKALOV
OB SPREMLJAVI SIMFONIČNEGA ORKESTRA

NEDELJA, 18. NOVEMBER 2018, OB 17. URI
V VEČNAMENSKI DVORANI V MARKOVCIH

VSTOP JE PROST!

Komorni zbor Glasis dosegel zlato priznanje na 11. mednarodnem zborovskem tekmovanju v Zadru

Minula pevska sezona je bila za člane KZ Glasis še posebej bogata. Že v novembru 2017 je zbor nastopil na regijskem tekmovanju SV Slovenije v Gornji Radgoni, osvojil zlato priznanje in se na priporočilo strokovnih spremljevalcev tekmovanja v aprilu kot debitant udeležil državnega zborovskega tekmovanja Naša pesem v Mariboru. Tekmovanja se že vseh 25 let udeležujejo vrhunski pevski sestavi iz Slovenije in zamejstva. Za Komorni zbor Glasis je udeležba na Naši pesmi bila pose-

bej bogata izkušnja. Osvojil je srebrno priznanje. Zadnji veliki projekt pretekle sezone je bilo 11. mednarodno tekmovanje pevskih zborov v Zadru na Hrvaškem, ki je potekalo od 24. do 27. maja.

Zbor je nastopil v kategoriji mešanih zborov z najmanj 16 člani, s petimi skladbami – s skladbo skladatelja, rojenega v 16. stoletju ali prej, s sodobno skladbo, s skladbo slovenske glasbene literature in dvema skladbama po lastni izbiri. V kategoriji mešanih zborov se je predstavilo 11 zborov iz 8 držav.

Komorni zbor Glasis je z 92,67 točkami osvojili ZLATO priznanje. Ker je bil drugi najbolje uvrščeni zbor v svoji kategoriji, se je uvrstil v tekmovanje za Grand Prix mesta Zadar, kjer se je uspeh znova potrdil. Osvojil je absolutno drugo mesto in tako prejel »Srebrni križič Opatice Čike«. Slavil je zbor The Cardinal Singers Univerze Loui ville iz Združenih držav Amerike. Zbor je ob že naštetem prejel še priznanje za najboljše izvedeno renesančno skladbo Jacobusa Gallusa Pater noster, qui es in coelis, kar

je še posebna potrditev za dirigenta, ki je leta 2004 na Pedagoški fakulteti v Mariboru diplomiral iz glasbene pedagogike, diplomsko nalogo pa uspešno zagovarjal prav na temo renesanse.

Zadar smo zapustili presrečni, zadovoljni in še bolj povezani. Čisto v začetku meseca septembra - po zasluženih počitnicah, smo pošteno zavihali rokave in pričeli z novo sezono, ki bo po napovedih in načrtih ponovno zelo pestra.

Martina Horvat

KUD Markovski zvon: vselej pestro in delovno

KUD Markovski zvon je letošnjo pevsko sezono končalo šele koncem junija.

Vse sekcije društva so pevske vaje imele vse do začetka poletnih počitnic. Delo je obrodilo sadove. Koncem maja so se članice in člani Komornega zbora Glasis uspešno predstavili na mednarodnem tekmovanju v Zadru na hrvaškem in domov prišli z zlato plaketo. Bili so drugi najboljši zbor tekmovanja, kar je zopet potrdilo njihov trud in delo ter zavedanje, da so na pravi poti. V decembru se odpravljajo na še eno mednarodno tekmovanje, tokrat v Split (Cro Patria).

Tudi MeCePZ je že aktivno vstopil v novo sezono. Konec junija je s petjem v mariborski stolnici pospremil slovesnost ob diakonskem in mašniškem posvečenju. Velik dogodek, velika čast in velika odgovornost. To je bila dobra »generalka« za prihodnje leto, ko zbor čaka še večja slovesnost. Za začetek nove pevske sezone se je društvo letos na zaslužen izlet odpravilo prvo soboto v septembru. Obiskali so Posavje, kjer so se ustavili v Olimju, v Brežicah in v Kostanjevici na Krki. Z novim zagonom je MeCePZ pričel sezono ponovno v Mariboru: na obletnico posvetitve škofa Antona Martina Slomška za blaženega so zapeli pri večerni sveti maši, ki jo je prenašalo Radio Ognjišče, po njej pa zapeli še nekaj Slomškovich.

Tudi najmlajši Zvončki so ob nedeljah pred mašo spet zbrani na pevskih vajah. Cerkveno revijo mladinskih zborov so v juniju več kot uspešno zastopali, nato pa se podali na počitnice do avgusta, ko jih je čakal mladinski glasbeni tabor, letos jubilejne narave. V omenjenem projektu so sodelovale vse sekcije društva, saj je terjal kar nekaj organizacije in koordinacije. Ne smemo pozabiti tudi na Cerkveni pevski zbor Jutranja zarja, ki je reden pri nedeljskih ranih

Člani društva so se na letošnji zaslužen izlet odpravili v Posavje. Foto: arhiv društva

mašah in pogrebih, prav tako pa tudi ne na Vokalno skupino Vrtinec, ki se pridno pripravlja na prvi letni koncert, ki ga načrtujejo v decembru.

ADR

JUBILEJNI 10. MLADINSKI GLASBENI TABOR POJ Z MENOJ V MARKOVCIH

»Krivec« mladinskega glasbenega tabora, Gregor Zmazek. Foto: Videosekcija Akcija!

Program sta z vmesnimi vločki odlično popestrili Silva in Helena. Foto: Videosekcija Akcija!

Letos smo se že desetič zbrali v Markovcih na mladinskem glasbenem taboru, da bi šest dni preživeli skupaj z željo po druženju, ustvarjanju glasbe, dobro opravljenem delu in kakovostnem preživetem koncu počitnic.

Bilo je pred desetimi leti, ko se je porodila nora ideja. Ideja o projektu, ki bi združil mlade pevce in glasbenike iz naše občine na taboru, na katerem bi peli, igrali na instrumente, se družili in zabavali. Sestala se je prva ekipa vodij, organizatorjev, animatorjev in mnogih drugih in tako se je poleti leta 2009 pod okriljem Kulturno-umetniškega društva Markovski zvon v Markovcih odvil prvi Mladinski glasbeni tabor Poj z menoj.

Ker je bil tabor uspešen in dobro sprejet, se je naslednje leto odvil še eden in naslednje še eden. Tako se je nadaljevalo še sedem let. V desetih letih je projekt rasel. Na tabor se je prijavljalo vse več tabornikov, glas o projektu pa se je širil tudi izven meja naše občine.

Skozi leta so se na taboru menjale generacije tabornikov, animatorjev, sodelujočih ... Kljub vsem preteklim letom pa so na taboru ostajale tudi stalnice: koncert ob koncu tabora, legendarna kuharica Marta in idejni in organizacijski vodja, naš "Big Boss" Gregor Zmazek, ki se mu vsi iz srca zahvaljujemo za vso energijo in trud, ki jo že deset let vlaga v projekt.

Ker smo za jubilejni deseti tabor želeli res nekaj posebnega, smo glave staknili že lanskega septembra. Po mnogih pomečkanih listih papirja, zavrženih idejah in mnogokrat praznih glavah smo se odločili, da bo tema letošnjega tabora občina Markovci in da bomo k sodelovanju povabili tudi različna društva iz naše občine.

In tako se je praznovanje jubileja začelo. Od 19. do 24. avgusta se nas je v središču naše občine pod prireditvenim šotorom družilo 50 tabornikov, 19 animatorjev, 4 kuharji in "upokojeni" animatorji (3 bivši animatorji in 9 bivših tabornikov). Ker smo tabor vseeno želeli ohraniti "običajen", programa nismo bistveno spreminjali. Po bujenju je sledila tabornikom "najljubša" jutranja

Zbrani pevci, pevke in člani orkestra na zaključnem koncertu. Foto: Videosekcija Akcija!

telovadba, po kateri se je še bolj prilagel zajtrk. Sledile so vaje z vmesnimi odmori ali igrami, ki so trajali vse do kosila v prostorih Osnovne šole Markovci. Po kosilu je sledil odmor, nato pa vaje vse do večerje.

Večerni program so letos popestrila različna društva naše občine. Konjeniški klub iz Nove vasi nas je s konji peljal čez Markovce, Klub Moped nam je predstavil stara vozila ter omogočil, da smo vožnjo na njih tudi preizkusili. Pete in glasilke smo nabrusili ob melodijah Pihalne godbe Markovci in KUD Modras. Manjkale niso niti Markovske grabljice, ki so nas naučile peti in plesati legendarno Kjer valovi Drave.

Vseh šest dni smo garali in prepevali v pripravah na koncert. K sodelovanju so se prijazno odzvali tudi zbori in vokalne skupine naše občine. Zapeli

smo s Komornim zborom Glasis, CePZ Sveti Marko in Pevsko skupino Florina. Letos so pesmi zvenele še posebej slavnostno, saj smo zapeli ob spremljavi orkestra, ki so ga sestavljali mladi glasbeniki in glasbenice iz vseh vetrov. Med posameznimi zbori so zapeli otroški in mladinski zbor, letošnji in nekdanji animatorji. Med drugim so nastopajoči izvedli tri venčke, v katerih so v vsakem od njih bile zbrane pesmi posameznega triletja. Nekateri pesmi v venčkih so bile tematske, saj je tabor imel vsako leto, razen prvega, tudi tematiko. Zvrstilo se je vse od življenja nekoč, hrane, svetnikov, domoljubja, veselja, Evrope, pravljič, medsebojne pomoči ...

Koncert je, tako kot se za jubilejnega spodobi, izzvenel veličastno. Nastopajoči smo bili polni dobre volje, adrenalina, na obrazu pa smo imeli do

enega do drugega ušesa narisani široki nasmešek. Bili smo ponosni, da smo na odru stali z orkestrom in napolnili šotor do zadnjega kotička.

Hvaležni in veseli smo, da smo projekt lahko izpeljali po naših zamislih, zato se zahvaljujemo prav vsem, ki so kakorkoli priskočili na pomoč. Posebna hvala gre zdaj že »stalni četverici«: Občini Markovci, Župniji Sv. Marko niže Ptuja, Osnovni šoli Markovci in družinskemu podjetju ZAF iz Markovcev. Hvala vsem podpornikom, podjetjem in organizacijam, ki ste nas podprli. Le tako smo zmogli.

Se že veselimo naslednjega desetletja!

Urška Horvat, Rebeka Mikša

95 LET PGD NOVA VAS IN SVEČANO ODPRTJE INFRASTRUKTURNIH OBJEKTOV V NOVI VASI

Foto: Mitja Poljanec

V soboto, 13. oktobra, je bilo v Novi vasi praznovanje ob svečanem odprtju infrastrukturnih objektov, kot so izgradnja kanalizacije in obnova vodovodnega omrežja, odvodnjavanje meteornih vod, izgradnja javne razsvetljave, postavitve avtobusnih postajališč, rekonstrukcija cest in izgradnja krožišč v Novi vasi. Simbolično sta otvoritev opravila župan Milan Gabrovac in predsednica VO Katja Kocbek. Posebno praznovanje pa je bilo tudi za gasilce, saj so novo vozilo Ford Transit predali svojemu namenu. Predsednik PGD Nova vas je v svojem nagovoru povedal: »Prostovoljno gasilsko društvo Nova vas pri Markovcih je bilo ustanovljeno 20. julija 1923. Povod za ustanovitev društva sta bila dva večja požara. Prvi se je zgodil spomladi leta 1921, ko je pogorelo več kmetij v vzhodnem delu vasi, ki je najbolj oddaljen od reke Drave. Drugi se je zgodil leta 1923, ko so pogorele domačije v srednjem delu vasi. Ker so bile hiše lesene in krite s slamo, opreme za gašenje pa ni bilo, so se ognjeni zublji lahko hitro širili in za seboj puščali katastrofalne posledice. Tega so se vaščani zelo dobro zavedali, zato so se odločili, da ustanovijo gasilsko društvo. Že mesec dni po ustanovitvi so

na pobudo ustanovnih članov uspeli dobiti ročno brizgalno, eno od treh, ki so na Ptuj ostale po prvi svetovni vojni. Ročno brizgalno so Novovaščani sprejeli na svečani predaji. Vsi tedanji ustanovni člani so si nabavili nove paradne obleke in tako še bolj slavnostno obeležili začetek gasilstva v Novi vasi. Za opremo je bilo potrebno priskrbeti prostore. Prvi gasilski dom oziroma lesena lopa je bila postavljena v središču vasi, na mestu, kjer je stari gasilski dom, ki je danes občinska garaža. Že v preteklosti je bilo vse pogojeno s finančnimi sredstvi. Za nabavo opreme so člani gasilskega društva prirejali tombole ter prodajali poljščine, ki so jih darovali vaščani. Nekaj sredstev so dobivali tudi od GZ na Ptuj. V društvu so potrebovali večji gasilski dom oziroma orodišče, zato so se odločili za izgradnjo novega. Ker pa so prva leta v društvu bili člani iz Nove vasi in iz vasi Markovci, so gasilski dom postavili na začetku vasi – nasproti Becove kapele oziroma pri novem avtobusnem postajališču. Po postavitvi novega doma, leta 1926, so gasilci s podjetjem Zupan iz Ljubljane podpisali sporazumno pogodbo o nakupu nove motorne brizgalne. Ker takrat še ni bilo hidrantnega omrežja, so leta

1945 v najbolj oddaljenem delu vasi od reke Drave zgradili večjo betonsko cisterno za požarno vodo. Markovčani so dobivali vedno večjo željo po ustanovitvi svojega društva, zato so se na občnem zboru leta 1953 odcepili od našega društva, premoženje pa se je razdelilo. Takrat so novovaški gasilci nabavili prvi gasilski avto znamke Ford. Avto so preuredili in nadgradili za potrebe gašenja z motorno brizgalno. Z nabavo novega avtomobila je garaža postala spet pretesna in vaščani so sklenili, da se postavi nov gasilski dom. Gasilci niso gonilna sila le, kadar kje gori, pač pa tudi na družbeno-kulturnem področju na vasi, zato so se odločili, da postavijo gasilski dom z dvorano. Vaščanom je bolj kot ob robu vasi odgovarjala lokacija v središču. V veliko pomoč je gasilcem bil takratni poveljnik in njegov sosed, ki sta društvu zagotovila zemljišče. Zagnanost in pridne roke vaščanov so pripomogli k temu, da so dom dokončali v petih letih in ga leta 1963 svečano otvorili. Ob tej priložnosti so razvili tudi prapor. Društvo je želelo iti v korak s časom, zato so leta 1972 nabavili novo motorno brizgalno, ki jo uporabljamo še danes, leta 1975 pa nov avto znamke TAM. Gasilci

posvečamo veliko pozornosti tudi najmlajšim, zato smo leta 1991 razvili pionirski prapor, na katerega smo zelo ponosni. Zaradi dotrajanosti TAM-ovega avtomobila, smo bili primorani kupiti novo gasilsko vozilo. Takrat smo se odločili za avto IVECO DALI, ki še vedno služi svojemu namenu. Pomembna prelomnica v našem društvu je bila izgradnja gasilsko-vaškega doma z dvorano. Poleg izvajalcev, ki so gradili dom na tem dvorišču, smo veliko del opravili tudi vaščani. Gradnja je potekala od leta 2003 do 2006, ko smo slavnostno otvorili ta objekt. Kmalu po tem smo v našem društvu razvili nov prapor. Danes ko praznujemo 95 let gasilstva pri nas, pa nam je v čast, da lahko predamo svojemu namenu novi gasilski avto FORD TRANSIT. Zahvalil se je podpori občine, županu Milanu Gabrovcu in vsem, ki so pripomogli k tej pridobitvi. Posebna zahvala je bila namenjena tudi vsem botrom in ostalim donatorjem. Vaščani v Novi vasi so zopet stopili skupaj in dokazali, da je v slogi moč. Potrudili so se, da so bili gostje in udeleženci prireditve tudi pogoščeni, veselja med zbranimi pa tudi ni manjkalo.

IP

Svečana seja ob 70-letnici PGD Sobetinci

Prvo soboto v septembru smo se člani PGD Sobetinci poklonili 70-letnici obstoja prostovoljnega gasilskega društva v vasi. Na seji smo dobrodošlico izrekli tudi vsem cenjenim gostom z g. županom na čelu ter vsem eminentnim gostom na področju gasilstva, g. Megliču in g. Liponiku, g. Ambrožu in g. Golobu ter seveda sosednjim gasilskim društvom, vsem ljubiteljem gasilstva ter vaščanom.

Na svečanosti smo prisluhnili predsedniku PGD Sobetinci, g. Prosenjaku, ki je med drugim skupaj s poveljnikom podelil zahvale in odlikovanja članom PGD Sobetinci. Ob tej priložnosti vam želimo na kratko predstaviti tudi pot našega gasilskega društva. Prvi poskus ustanovitve gasilske čete v Sobotincih seže v leto 1925. Zaradi medsebojnih nesoglasij pobudnikov je propadel. Leta 1946 je sledil še en neuspeh poskus. Nato se je 11. avgusta leta 1946 skupina vaščanov (Alojz Meško, Franc Golob, Janez in Simon Munda, Franc Horvat in še nekateri) pri Mundovi (Trünkovi) kapeli sestala s podpoveljnikom sosednjega gasilskega društva Zagojčiči Andrejem Fegušem z namenom ustanoviti gasilsko četo. Žal

zaradi pomanjkanja složnosti tudi takrat ni prišlo do ustanovitve. Ker gre v tretje rado, so Sobotinčani ponovno poskusili ustanovitev 1948. leta, zopet na pobudo Andreja Feguša iz Zagojčičev, ki je bil takrat član okrajnega gasilskega poveljstva. 18. novembra 1948 so se v hiši Ivane Horvat (pri Hrvatovih) sestali Franc, Jakob in Neža Horvat, Alojz in Franc Vajda, Janez Plohl in Janez Muršec. Dogovorili so se, da bo prostovoljna gasilska četa Sobetinci začasno delovala pod okriljem gasilskega društva Zagojčiči in da bodo članstvo za novo gasilsko četo zbirali iz celotnega območja takratnega Krajevnega ljudskega odbora Sobotinci (poleg Sobotincev sta v skupno KLO spadali še vasi Prvenci in Strelci).

Prvo vodstvo sobetinskih gasilcev so sestavljali naslednji vaščani: predsednik Janez Munda, poveljnik Franc Horvat, podpoveljnik Janez Plohl, adjutant Jakob Horvat, blagajnik Alojz Vajda, vodenje mladine Neža Horvat, referent za kulturo Janez Muršec, sanitetni referent Franc Golob in orodjar Franc Vajda. Pod okriljem GD Zagojčiči so sobetinski gasilci delovali do konca leta 1949. Ko so se leta 1965 zaradi nevarnega povešanja

stropa pojavile resne težave z nadaljnjo uporabnostjo gasilske dvorane pri Rekonovih, so se gasilci odločili pričeti s pripravami na gradnjo novega gasilskega doma na vaški gmajni, z gradnjo pa so pričeli leta 1967 ter leta 1969 nov gasilski dom že slovesno predali svojemu namenu. V celoti je bil dokončan leta 1972. Veliko prelomnico v delovanju društva je pomenilo leto 1971, ko so sobetinski gasilci po nekajletnih prizadevanjih le zbrali potrebna sredstva za nakup svojega prvega gasilskega avtomobila. To je bil kombi IMV. Po kar 44 letih smo 31. 8. 2008 v PGD Sobotinci sočasno ob praznovanju 60-letnice društva ponovno razvili nov prapor. Slavja so se ob vašcanih udeležila tudi vsa domača gasilska društva, gostje s področja gasilstva ter župan in svetniki občine Markovci. Nov prapor je blagoslovil, danes žal že pokojni, župnik Franc Obran. Govorniki so ob tej priložnosti čestitali ob obletnici in razvitju novega prapora ter pohvalili prostovoljno in nesebično delo gasilcev. Obenem smo ob tej svečani slovesnosti izdali tudi zbornik PGD Sobotinci, na katerega smo vaščani zelo ponosni. Ker pa je naš prlju-

bi gasilski dom začel najedati zob časa, smo se bili primorani od njega posloviti in v soboto, 30. 8. 2014 svojemu namenu predali nov večnamenski center Sobetinci. Na naš stari gasilski dom nas še vedno vežejo lepi spomini.

V prihodnosti si želimo, da nam bo ob naslednji obletnici našega društva ponovno uspelo počastiti naše gasilsko društvo, kot smo to storili ob 60 letnici. Zelo si prizadevamo, da bi ohranili zapisano in še nezapisano izročilo naše vaške in gasilske zgodovine. V kolikor bi želeli izvedeti več o zgodovini naše vasi, le vzemite v roke naš zbornik.

Zahvaljujemo se vsem pokojnim in bivšim članom PGD Sobotinci in vaščanom vasi Sobotinci, da so bili v preteklosti tako vztrajni in vestni na področju gasilstva ter da se trenutni člani društva in vaščani še vedno trudijo ohraniti zavest prostovoljnega gasilstva in ohranjati enotnost vaščanov vasi, da bo društvo v prihodnosti še vedno lahko praznovalo tako častne obletnice.

Z gasilskim pozdravom NA POMOČ
Andreja Horvat

Trideset let gasilskih tekmovanj v Markovcih

V Prostovoljnem gasilskem društvu Markovci smo letošnjega junija pripravili že trideseto tradicionalno tekmovanje za pokal vasi Markovci. Gasilci iz Markovcev se torej že tri polna desetletja trudimo in skrbimo za preverjanje psihofizičnih in strokovnih usposobljenosti operativnih gasilcev, za spoznavanje in utrjevanje medsebojnih odnosov ter izmenjavo izkušenj. Skozi vsa ta leta tekmovanj se je nabralo ogromno spominov in prijetnih družbenih gasilskih tovarišev iz vseh koncev Slovenije in tudi tujine. Prva tekmovanja, ki so bila organizirana v Markovcih, so bila namenjena samo pionirjem in mladincem kot spomin na tragično preminulega pionirja iz našega društva. Z leti, ko je število ekip mladih gasilcev pričelo upadati, so se jim pridružile še ekipe članov in članic. V najboljših letih se je gasilskega tekmovanja udeleževalo tudi po več kot 60 tekmovalnih enot iz celotne Slovenije, Avstrije, Madžarske in Hrvaške. Prav letošnje jubilejno trideseto leto je bilo eno izmed najslabše obiskanih, saj se ga je udeležilo zgolj trinajst ekip v vseh kategorijah in poraja se nam vprašanje, ali je tekmovanje v prihodnosti smiselno obdržati.

Smo pa ob letošnjem jubileju na prav poseben način poskrbeli za naše najmlajše člane. Na pobudo mentoric

pionirjev in mladincev smo pripravili prvi gasilski društveni tabor, ki je bil namenjen samo otrokom Prostovoljnega gasilskega društva Markovci, potekal pa je prav v času našega tekmovanja. Otroci so se v prostorih gasilskega doma zbrali v petek popoldne, kjer so jim animatorji in mentorice predstavile, kako bo potekal njihov gasilski vikend. Vključili so ogromno gibanja, razvedrila in spoznavanja gasilske tehnike in opreme ter se naučili ravnati z gasilni aparati. Vsekakor pa ni šlo brez gasilskih vaj, saj je piko na i temu druženju dodal nastop na domačem gasilskem tekmovanju. Na tem mestu se moram zahvaliti mentoricama za njun trud in delo, ki sta ga vložili v organizacijo tabora, in vsem tistim, ki ste priskočili na pomoč v kuhinji (tudi na tekmovanju) in pri ostalih aktivnostih ter našim najmlajšim omogočili zabaven in izobraževalen vikend. Zahvala gre še vsem sponzorjem in donatorjem, ki ste bodisi finančno ali pa materialno podprli naša dva dogodka.

Z veliko dobre volje in pozitivnosti nam je uspelo izpeljati čudovit gasilski vikend, ki je povezal vse generacije našega društva in nam dal zagona za naprej.

M. M.

Izlet gasilskih veteranov občinskega poveljstva občine Markovci

29. septembra smo se veterani O. P. Markovci odpravili na izlet v okoliške kraje Ormoža, Miklavža in Jeruzalema. Naša pot se je pričela na parkirišču pri Žihru v Moškanjih. Nadaljevali smo pot proti Ormožu. Ogledali smo si Gasilski regijski poligon, kjer se urijo naši mladi gasilci operativci. Spotoma je sledil še ogled Ormoške vinske kleti. Pot smo nadaljevali proti Miklavžu na ogled cerkve iz 16. stoletja, nadalje na istem kraju še na ogled gasilskega muzeja. Zgodovina gasilstva je bila predstavljena z originalnimi eksponati. Miklavški gasilci so nam pripravili dobro malico, po okreplilu pa smo pot nadaljevali po vinski cesti v Jeruzalem in si ogledali Košarkine hiše. Zopet zelo zanimiva zgodovina pomembnih domačinov od prve svetovne vojne pa vse do danes. Pot smo nadaljevali po prečudovitih gričih Jeruzalema. Sledil je

ogled cerkve »Žalostne Matere božje«. Kmalu smo se vračali proti Markovcem in se krajšimi postanki ustavili še v gostišču Marta na zaključni malici. Ob dobri kapljici in lepih slovenskih pesmih nas je spremljala tudi harmonika.

Hvala občinskemu poveljstvu, poveljniku Igorju Ambrožu, in vsem gasilskim društvom v občini, da ste nam omogočili ekskurzijo. Izleta se je nas udeležilo 25 veteranov in veterank. Za prevoz so poskrbela PGD društva Bukovci, Zabovci in Prvenci-Strelci.

Pohvaliti moramo vse vodje veteranov po društvih, da so obiskali starejše gasilce-veterane, da se udeležijo ekskurzije. Ne pozabite, mladi, na starejše ljudi in gasilci na naše vrle veterane!

Vodja veteranov OP Markovci
Ivan Golob

REGIJSKO PREVERJANJE USPOSOBLJENOSTI EKIP PRVE POMOČI CZ IN RK

V soboto, 7. junija, je v naši občini potekalo regijsko preverjanje usposobljenosti ekip prve pomoči CZ in RK. Preverjanje usposobljenosti poteka vsako leto v drugi občini, organizira pa jo Uprava republike Slovenije za zaščito in reševanje, območna izpostava Ptuj. Ker je letošnje leto bilo preverjanje v naši občini, so v organizacijo morale aktivno pristopiti CZ, osnovna šola in več PGD v občini.

Na preverjanju je sodelovalo šest ekip prve pomoči iz štirih občin: Cirku-lane, Kidričevo, Majšperk in Markovci. Med njimi sta bili kar dve ekipi iz naše občine. Ekipa CZ že vrsto let uspešno zastopa našo občino, predlani pa se je oblikovala še ekipa OORK, ki jo je opremila območna organizacija RK Ptuj, na kar smo lahko zelo ponosni.

Vsa delovna mesta (DM) nesreč, bila so štiri, so se odvijala v vasi Markovci.

Prvo DM je bilo pod občinsko stavbo, pri stavbi AMD Markovci, kjer so bili starejši občani in so praznovali obletnico osnovne šole. Prišlo je do nesreče in tekmovalci so morali oskrbeti ponesrečence, ki so imele različne poškodbe: sum srčnega zastoja, oživljanje, motena oseba, zlom noge. Drugo DM

je bilo na dvorišču Fošnarjeve kmetije (Golobovih), kjer se je zgodila delovna nesreča pri opravljanju kmečkih opravil in je bilo več ponesrečencev spet z različnimi poškodbami. Tretjo DM je bilo pri osnovni šoli, kjer so tekmovalci morali oskrbeti nosečnico, sum na poškodbo hrbtenice ... Četrto DM je bilo pri vrtcu, kjer je prišlo do eksplozije in je bilo potrebno oskrbeti tudi otroke. Ekipa so morale pokazati veliko znanja, usposobljenosti in iznajdljivosti pri oskrbi poškodovancev. Delo ekip je zelo stresno, saj je oskrba ponesrečencev omejena na določen čas. Največjo odgovornost nosi vodja ekipe, saj je odgovoren za triažo. Tudi letos je glavni poudarek usposabljanja bilo oživljanje ponesrečencev z defibrilatorjem (AED) in so ga zato morali uporabiti na vseh štirih delovnih mestih. Lansko zimo je CZ naše občine v sodelovanju z PGD organizirala delavnice uporabe defibrilatorja, ki se zdaj že nahajajo po vaseh in so zelo dobro označeni. Izvajali so jih člani obeh ekip prve pomoči. V prihodnosti se bodo spet izvajale. Člani obeh ekip so prostovoljci z »dušo«, saj se zavedajo, da porabljen čas, ki so ga vložili v vaje, ni bil zaman.

Foto: arhiv – ekipi prve pomoči CZ in OORK Markovci

Ekipa CZ so sestavljali: vodja Dejan Zemljarič in člani: Andrejka Mislovič, Mira Porič, Danica Lenart, Tomas Štumberger in Hedvika Rojko.

Ekipa OORK so sestavljali: vodja Nina Prelog in člani: Sara Kostanjevec, Miha Slana, Aleš Vreš,

Miha Forštnarič in Valerija Šmigoc.

Člani obeh ekip se zahvaljujejo poveljniku CZ naše občine Ivanu Golobu, da jih je spodbujal ter bodril na vajah.

Marija Prelog

PIONIRKE PGD STOJNCI OSVOJILE 3. MESTO NA DRŽAVNEM TEKMOVANJU ZA MEMORIAL MATEVŽA HACETA 2018 V GORNJI RADGONI

Septembra v preteklem letu so se na regijskem gasilskem tekmovanju v Ormožu gasilci in gasilke iz naše regije potegovali za nastop na državnem tekmovanju, ki je potekalo 22.9.2018 v Gornji Radgoni. Ker so pionirke iz Stojncev osvojile 2. mesto na regijskem tekmovanju lansko leto, so letos torej nastopile na državnem tekmovanju za memorial Matevža Haceta. Naše pionirke so vse prej kot pričakovale tako uspešen rezultat, kot so ga na koncu dosegle, in sicer 3. mesto v kategoriji pionirke iz celotne Slovenije. S tem so dokazale, da v Stojncih živi borbenost, tekmovalnost in športna sreča.

Za naše društvo je velik uspeh predstavljala že sama uvrstitev na državno tekmovanje. Takrat se še punce verjetno niso popolnoma zavedale kaj to pomeni in koliko vaj še jih čaka. Ker pa je veselje vseh članov društva vivalo v njih motivacijo, so neprestano trenirale in podirale svoje rekorde. To seveda ne bi bilo izvedljivo brez njihove strpnosti, skrbne in

vztrajne mentorice Štefke, ki je s punčami spletla že pravo prijateljsko vez. Prav mentorica je bila od vseh nas, ki smo na državnem tekmovanju brez dvoma pričakovali stopničke najbolj realna. Zavedala se je, da bo pot do stopničk zelo težka, med drugim tudi zato, ker imamo glede na starost pionirk v desetini več točk pribitka kot ekipe, ki imajo v desetini v povprečju mlajše pionirke. Ne smemo pozabiti na starše, ki so ne samo na vseh tekmovanjih, temveč tudi na vajah vzpodbujali naše punce, za njih vložili veliko truda, časa in kilometrov in naredili res veliko za to kar so punce sedaj dosegle. Nekateri člani društva in starši smo se organizirali in šli podpirati naše pionirke na državno tekmovanje. Ko smo po njihovem nastopu na tabli zagledali čas 13.74 sekund, se nasmeški iz naših obrazov sploh niso več izbrisali in začeli smo se zavedati česa so zmožne naše punce in da noben trud ni bil zaman. Čeprav je bila sobota deževna in mrzla, jim takšno

vrema očitno prinaša srečo. Ko smo izvedeli, da so naše pionirke zasedle 3. mesto v državi, so preostali člani društva, ki so ostali doma, za njih pripravili slavnosten sprejem; od curkomete, do godbe na pihalu Markovci in niti pogostitve ni manjkalo. Sreča, ki je bila videna iz obrazov naših pionirk in njihove mentorice je vsakemu izmed nas pripeljala kakšno solzo

na obraz in sami sebi, kot tudi vsem ostalim smo samo še enkrat dokazali česa vse smo sposobni gasilci iz Stojncev. Na naše pionirke smo zelo ponosni in jih bomo zdaj, ko bodo na krajšem zasluženem počitku lepo razvajali in jim dali vedeti kako zelo ponosni smo na njih.

Monika Zupanič

35. gasilsko tekmovanje "Za pokal vasi Bukovci"

Kot je v tradiciji PGD Bukovci, smo tudi letos v nedeljo, 10. junija, organizirali že 35. tradicionalno gasilsko tekmovanje "Za pokal vasi Bukovci" v sklopu katerega je potekalo tudi tekmovanje OGZ Ptuj in mladinska liga podravske regije. Tekmovanje že vrsto let prirejamo z namenom preverjanja psihofizičnih sposobnosti gasilcev, druženja in izmenjave izkušenj okoliških enot in prikazom dela domačih tekmovalnih desetih svojim navijačem, predvsem staršem.

Letos smo tekmovanje organizirali v nedeljo dopoldan, ko tekmovalci najlaže najdejo čas. Tekmovanja se je udeležilo rekordnih 60 desetih. Za naše najmlajše gasilce je prišlo navijati lepo število staršev in vaščanov. Na prireditvenem prostoru nas je bilo zbranih krepko preko tisoč udeležencev. Gasilke in gasilci so na tekmovanju Za pokal vasi Bukovci tekmovali v šestih različnih kategorijah (pionirke, pionirji, mladinke, mladinci, članice in člani). Vsaka ekipa je morala opraviti dve preizkušnji in sicer vaja z vedrovko in prenos vode za pionirke in pionirje, vaja in štafetni tek za mladinke in mladince ter vaja z

motorno in štafetni tek za članice in članice. Za tekmovanje OGZ Ptuj so ekipe opravile še vajo razvrščanja. Pionirke in pionirji, ki so tekmovali še za mladinsko ligo podravske regije, so morali opraviti še štafetni tek.

Priprava takšnega tekmovanja je precejšen organizacijski in logistični zalogaj, vendar se ga z dobro ekipo da izpeljati. Zahvalil bi se vsem domačim članicam in članom za njihove prostovoljne delovne ure. Celotno tekmovanje je potekalo v dobrem vzdušju in sončnem vremenu. Posebna zahvala gre Športnemu društvu Bukovci, ki nam vsako leto odstopi svoje urejene in lepe športne prostore.

Po končanem tekmovalnem delu je ob 13.00 sledila razglasitev rezultatov tekmovanja "Za pokal vasi Bukovci", tekmovanja OGZ Ptuj in mladinske lige Podravske regije. Podeljenih je torej bilo kar nekaj pokalov in medalj. Rezultate si lahko pogledate tudi na spletni strani OGZ Ptuj.

V društvu se lahko pohvalimo z izjemno udeležbo svojih ekip. Poveljnik je s pomočjo mentorjev na tekmovanje pripeljal kar 7 domačih desetih in sicer

pionirke, pionirje (mešana ekipa), pionirje, mladince, članice A, članice B in članice. Vse ekipe so dosegle dobre rezultate, za kar tekmovalcem in njihovim mentorjem čestitam.

Vsem prisotnim ekipam se v imenu PGD Bukovci zahvaljujem za udeležbo, jim želim veliko tekmovalnih uspehov tudi naprej in jih vabim, da se nam pridružijo tudi v naslednjih letih.

*Z gasilskim pozdravom NA POMOČ!
Peter Majcen, predsednik PGD Bukovci*

Aktivnosti Konjeniškega društva Nova vas pri Markovcih

Konjeniško društvo Nova vas pri Markovcih je bilo čez leto zelo aktivno, saj smo sodelovali na mednarodnih tekmovanjih s konjskimi vpregami ter dosegli dobre rezultate. Sodelovali smo v Središču ob Dravi, v Ormožu, v Zavrču, v sosednji Hrvaški v Medžimurskem središču, v Zelendvoru in v Ludbregu.

Z vpregami smo popeljali varovance doma upokojevcev Muretinci ter jim tako polepšali dan. S tremi kočijami smo sodelovali na poroki, v kateri je bilo udeleženih kar 10 kočij. Zavzemamo se za ohranjanje običajev na vasi, zato smo v mesecu septembru trgali in s konjsko vprego pospravili koruzo iz njive, kot se je to delalo nekoč. V družbi sovaščanov smo pomagali gospodarju Daniju koruzo »skožuhati« in spraviti v »koruzjak«. Mladim smo prikazali spravilo koruze in druženje ob delu nekoč. S konji smo zapregli gasilsko ročno črpalko in sodelovali na povorki na Ptuj (kongres G.Z.Slovenije) in tudi na obletnici PGD Nova vas pri Markovcih in predaji novega avtomobila.

Metka Kekec

Kurilna sezona je pred vrati

Nezadržno se nam približuje zima, zato skrbno pripravimo ogrevalne naprave oz. kurilne kotle. V letošnji že začeti kurilni sezoni v naši občini že beležimo dimniške požare. Prav zato čimprej temeljito pregledamo kotlovnico in odstranimo navlake, ki so se nakopičile čez leto. Pred in okoli peči mora biti čisto, očiščen mora biti tudi dimnik. Pepel moramo redno odstranjevati in preveriti prezračevalne naprave. 1. januarja 2017 je državni zbor izdal pravilnik, ki določa, da moramo vgraditi javljalnike CO v vse tiste prostore, v katerih uporabljamo kurilne naprave, ki za svojo delovanje uporabljajo zrak iz prostora. Čiščenje kurilnih naprav in dimnika prepuščamo dimnikarju, s čimer si bomo zagotovili požarno varnost in druge nesreče. Gasilci občinskega poveljstva Občine Markovci zraven vseh izobraževanj izvajamo mesečne vaje s skupno in zaščitno opremo. Velik poudarek na zaščito in reševanje pred naravnimi in drugimi nesrečami dajemo še posebej v mesecu oktobru, mesecu požarne varnosti.

Ivan Golob, poveljnik CZ Občine Markovci

Bukovske pionirke v vrhu gasilskih ekip v državi

Pionirke so se z odličnim znanjem in športno srečo na regijskem tekmovanju, ki je potekalo v Ormožu uvrstile na državno tekmovanje, ki je letos potekalo v Gornji Radgoni v septembru. Vse ekipe so morale opraviti cikel tekmovanj na nivoju občin, gasilskih zvez in gasilskih regij. Velik del društvenih aktivnosti in financ smo prilagodili in posvetili samo temu. V društvu smo se odločili, da tekmovalkam zagotovimo vse ustrezne pogoje za vadbo in nastopanje na tem tekmovanju.

Vse bolj se je bližal termin tekmovanja in želeli smo izpiliti podrobnosti, saj

na koncu ne odloča samo hitrost, ampak tudi pravilnost izvedbe. Na rezultat vpliva veliko dejavnikov (vreme, oprema tekmovalcev, trema, sreča ...). V ta namen smo našim ekipam omogočili generalni trening in povabili sodnike višjega nivoja, ki so ocenili pripravljenost naših ekip. Čeprav so vaje bile naporne, so otroci to jemali kot druženje, zabavo in sprostitvev. Te dogodke doživlja vsak drugače. Nekateri so na tako velikem tekmovanju nastopili prvič; gotovo so bili prisotni strah, negotovost in veliko treme. Pionirke so vajo opravile z odliko, vendar jim je malo

zagodla sodniška odločitev. Tudi nekaj dežja ni pokvarilo nepopisnega vzdušja, za katerega so poskrbeli naši navijači in športno navijali prav za vse tekmovalce. Vse ekipe so se odlično odrezale in s ponosom lahko povem, da so pionirke dosegle v svoji kategoriji 6. mesto med 44 ekipami. Gre za izjemen uspeh, ki ga bomo pomnili in smo v društvo zelo ponosni nanj. Po končani vaji smo pionirkam za ves trud in čas, ki so ga vložile v same vaje in tekmovanja podarili majhno zahvalo. Odpravili smo se v doživljajski park Vulkanija. V imenu društva se zah-

valjujem vsem pionirkam in mentorjem za ves vložen trud in požrtvovalno delo na pripravah in izvrstno predstavo na državnem tekmovanju. Prav tako gre zahvala vsem staršem in navijačem, ki ste s svojo podporo dali še posebno motivacijo najmlajšim pri tekmovanju, nam pa pri prostovoljnem delu v društvu. Taki projekti lahko uspejo le s skupnim delom in obilico sodelovanja. Hvala vam in vaubljeni še v naprej.

*Z gasilskim pozdravom na pomoč!
Peter Majcen, predsednik PGD Bukovci*

POZDRAVLJENI SPET V ŠOLI

V novo šolsko leto smo tokrat vstopili v ponedeljek, 3. septembra. Začetek šolskega leta predstavlja nekaj posebnega. Vsi, ki smo povezani s šolo, smo polni zagona, imamo nove načrte in pričakovanja. Še zlasti za prvošolce, ki so prvič kot učenci prestopili šolski prag, je prvi šolski dan posebej pomemben.

Letos je v program Osnovne šole Markovci vključenih 353 učencev v osemnajstih oddelkih, v vsaki generaciji imamo dve paralelki, delujejo pa tudi trije oddelki podaljšanega bivanja in dva oddelka jutranjega varstva. Veseli smo, da se je število učencev povečalo za 12 otrok. V dva oddelka prvega razreda smo vpisali 42 otrok. V okviru šole v Markovcih deluje tudi vrtec z devetimi oddelki, tudi tam smo zadovoljni zaradi povečanja števila otrok, saj porast mladega prebivalstva zagotovo prispeva k razvoju kraja in občine. Trenutno vrtec obiskuje 174 otrok.

Vrtec in šola sta pomembni ustanovi, ki z vzgojo in izobraževanjem prispevata, da bodo naši otroci kot odrasli ljudje pomemben člen razvoja v družbi. Vse bolj se zavedamo, da je še kako pomembno, kakšno šolo in vrtec bomo imeli v svojem okolju, saj je tudi od tega odvisno, v kakšni smeri se bo kraj razvijal in hkrati ohranjal pomembne tradicionalne vrednote in kulturno dediščino. Nekoč je bilo znanje predvsem poznavanje dejstev in podatkov. Danes je poudarek na razumevanju, uporabi, samostojnem učenju in mišljenju. Znanje je potrebno nadgrajevati v aktivnem procesu odkrivanja in

izkušenj. Predstave o dobri šoli in vrtcu so različne, odvisno od prioritet, ki jih posamezniki postavljamo v ospredje, a verjetno vsa pričakovanja vodijo k čim bolj kvalitetni vzgoji in izobrazbi otrok.

Vsako novo šolsko leto se razvija v nadgradnjo, v izboljšanje kakovosti vzgojno-izobraževalnega procesa. To je naše osnovno vodilo, kakovost je eden od osrednjih pojmov sodobnega življenja. To velja tudi za šolo, zato se tisti, ki delamo v šoli, zavedamo, da je potrebno otrokom odpreti vrata v svet novih znanj in zanimanj, pri tem pa ne smemo pozabiti na razvijanje toplih medsebojnih odnosov in na svoje korenine, zato je še kako pomembno, da šola dobro sodeluje s starši in okoljem.

Tudi letos se bomo tako povezali z občino in s številnimi društvi v okviru različnih prireditev in dejavnosti in s tem tudi otroke spodbujali k sodelovanju. Ker se zavedamo, da je za mlade pomembno gibanje ter gradnja dobrih medsebojnih odnosov, sodelujemo v dveh novih projektih. Razširjeni program na področju gibanja je zamenjal dosedanja zdrav življenjski slog, vključeni pa smo tudi v projekt Stop nasilju, saj vsi vemo, da so odnosi v družbi včasih zaskrbljujoči, zato bomo tudi v šoli delovali na področju boja proti nasilju.

Vsi, ki smo kakorkoli vključeni v učno-vzgojni proces, bomo skušali prispevati k temu, da bi bilo tudi letošnje šolanje v Markovcih ustvarjalno in uspešno.

*Ravnatelj:
mag. Ivan Štrafela*

Dnevnik šole v naravi

1. dan

ponedeljek, 10. 9. 2018

V ponedeljek smo vsi že nestrpno pričakovali odhod v Izolo. Komaj smo čakali na nove dogodivščine. Zbrali smo se pred šolo. Vsi skupaj smo počakali na učitelje. Ko je prišel avtobus, smo se poslovili od staršev in jim pomahali v slovo. Na avtobusu sem sedela zraven Julije. Vožnja z avtobusom je bila prijetna. Skupaj sva klepetali in se šalili. Peljali smo se skozi Maribor, Ljubljano in Postojno. Videli smo tudi veliko znamenitosti. Med potjo smo se ustavili v Ljubljani, kjer smo pomalicali. Videli smo tudi vojake. Po dolgi vožnji smo končno prišli na cilj. Videli smo morje in mesto Izola. Razporedili smo se po sobah in se razpakirali. Razdelili smo si tudi postelje. Ko smo se namestili, smo šli na kosilo. Hrana je bila odlična. Zraven nas v restavraciji je bila tudi druga šola. Ko smo se najedli, smo se šli kopat. Na travo smo si dali brisače in se namazali s kremo. Voda je bila zelo topla, bila je tudi slana. Videli smo različna morská živa bitja. V vodi smo plavali kot ribice. Imeli smo tudi igre v vodi. Po kopanju smo se uredili za večerjo. Ko smo se najedli smo šli gledat jadrnice. Šli smo peš do pristanišča. Izvedeli smo dosti zanimivosti. Ugotovili smo, da se postajališču za ladje reče marina. Videli smo tudi svetilnik. Po sprehodu smo se vrnili v sobe, kjer smo se uredile in se pripravile za spanje. Učitelji so nam prišli zaželet lahko noč. Zaspale smo zelo hitro, saj smo bile utrujene. Prvi dan je bil prijeten in zanimiv.

Julija Zebec, 5. r.

Četrtek, 13. 9. 2018

Zjutraj ob 7. uri smo šli na tek. Po teku smo šli na zajtrk. Nato smo se preoblekli ter odšli na ladjo. Z ladjo smo se odpeljali v Piran. Tam smo se najprej slikali zraven kipa Giuseppeja Tartinija. Na stavbi smo videli podobo leva. Ta lev je bil znak Benetk. Videli smo tudi hišo Benečanko. Nato smo se po ozkih ulicah sprehodili do akvarija. Potem smo šli še na sladoled, nato pa z ladjo do obale. Šli smo na kosilo. Ko smo se najedli, smo šli nazaj v apartma. Preoblekli smo se v kopalke in se odpravili do bazena. V bazenu je potekalo tekmovanje v plavanju. Jaz sem osvojila drugo mesto. Po plavanju smo šli na malico in po malici na plažo. Na plaži smo lahko iskali školjke. Nato smo se

šli v apartma stuširat in šli na večerjo. Po večerji smo imeli predstavitev sob in podelitev medalj. Potem smo šli spat. Tako je minil četrti dan.

Aneja Plohl, 5. a

Torek, 10. 9. 2018

Zjutraj ob 7. uri smo se zbudili, ker smo šli na telovadbo. Ko smo tekali, se mi je najprej proga zdela kratka, a mi je proti koncu postala zelo dolga. Po telovadbi smo odšli v hotel in se umili. Ko smo se umili, smo se oblekli in se odpravili na zajtrk. Ko smo se najedli, smo odšli na tobogane. Tisti, ki se niso hoteli spuščati po toboganu, so z učiteljem Dragom igrali odbojko. Punce smo pri odbojki zmagale. Ko smo končali z odbojko, smo se odšli kopat v morje. Po kopanju v morju smo odšli na kosilo. Učitelji so se odločili, da je zunaj preveč vroče in da lahko gremo po kosilu v hotel do pol treh. Ko je bila ura pol treh, smo se odšli kopat. Po kopanju smo spet odšli v hotel, se umili in šli na večerjo. Po večerji smo odšli na večerni sprehod. Na sprehodu smo videli veliko različnih jaht. Po sprehodu smo odšli v hotel in šli spat.

Ana Plohl, 5. a

HRUŠKA, JEŽ

Jaz sem hruška, ti pa ne, jaz sem sladka, ti pa ne, ježek vedno me pobere, tebe pa nobeden. Vsako leto jaz visim, cel svet si pridobim. Sem rumene barve, jaz lepo dišim ježkovega ugriza se veselim.

Lana Podrenek, 5. a

MOJ PRIJATELJ JEŽ

Midva z ježkom se igrava in klepetava, skačeva skozi obroč, pa pridi tudi ti, da bomo imeli večjo moč. Komaj čakam, da ježek me poje, saj z njim bom ostala vse dni. Hodila bova na potovanja, na igrala, na trato in na vse druge stvari. A je vprašanje, če to sploh se lahko zgodi?

Iva Solina Petrovič, 5. a

ČAR POČITNIC

Vsi se zadnjega dne šole veselimo in včasih ga celo z besedo adjio nagradimo.

Ko od naših se klopi poslovimo, nasmešek do ušes zgradimo. Ko punce pogovarjamo se preko skajpa, fantje ne umaknejo oči od fortnejta. Enkrat ali dvakrat odkolesarimo v toplice, kjer si pogrejemo lice. V avgustu kovčke pripravimo in se na pot odpravimo. Po dolgem času naše stopinje v pesku pustimo in zgodnja jutra prespimo. Ko sonce zahaja za morje in se prikazuje prečudovito obzorje, se poglobiš v barve rdeče in čeprav veš, da je življenje včasih boleče, se takrat počutiš prav bleščeče. To je zame počitnic čar, pravi življenjski dar, ki mi ga tudi čas vzel ne bo, saj je zapisan v mojo dušo in ne v telo.

Tamara Slanič, 8. r

Poletje

Kako hitro minil je ta čas, ko ob morju smo čepeli in z mislijo v oblake poleteli, brez skrbi si morje zaželeli. Smo s sladoledom v rokah po plaži leteli in školjke šteli. Dnevi prehitro so odhiteli, saj zdaj v klopi sedim in si morja spet želim.

Sonja Meško, 8. r

ŠOLA

Ko v šoli zvonec zazvoni, učiteljem se že v razred mudi. Komaj sedemo v šolske klopi in zopet že zvonec zazvoni. Odmori so zato, da lahko bedarije delamo. Ko zadnji zvonec zazvoni, se nam že vsem domov mudi.

Zala Golob, 7. r

Moje počitnice

Junija je zadnji zvonec odzvonil in me je prvi teden v hišo pribil. Doma v hiši je vedno lepo, saj telefoni in računalniki z mano uživajo. Ko pa mama to ugotovi,

zelo se razjezi. Na morju vedno radi smo, sončno, vedro je nebo. Tam veliko plavamo in strašno se zabavamo. Tudi pri babici na Kozjaku je lepo, saj naravo in živali občudujemo. Prav tako v Murski Soboti, pri moji teti Mariški. Tam pa vsi gučijo in dobro nas gostijo. Sedaj pa je zazvonil šolski zvonec in mojih počitnic je žal konec.

Uroš Dvoršak, 7. b

MOJE POLETNE POČITNICE

Za nekatere je bil 26. 6. 2018 čisto normalen torek, a za nas šolarje osnovnih šol po Sloveniji je to bil najboljši dan v šolskem letu. Ta dan smo vsi nestrpno čakali. Seveda ne zaradi spričeval, ki mogoče pri nekaterih niso bila tako dobra, ampak zaradi najdaljših počitnic v vsakem šolskem letu. Kako mislite, da sem jih preživela? Končno sem si lahko oddahnila od naporenega učenja, pisanja nalog in drugih šolskih skrbi. Najprej sem odšla z dedkom in babico v toplice in se prepustila uživanju. Po nekaj dnevih uživanja smo se odpravili na morje v Poreč. Tudi tam sem uživala, ampak s svojo družino. Imeli smo pustolovske dneve. Vsak dan smo se kopali, igrali odbojko na mivki, mini golf, namizni tenis, izposodili smo si kanuje in z njimi pluli po morju. Zelo hitro nam je minil ta čas, zato smo se morali po enem tednu vrniti domov. Na poti domov smo se odločili, da si ogledamo še en del Slovenije, ki mu pravimo Gorenjska. Med potjo do tja smo se ustavili v Škocjanskih jamah. Bilo je zelo zanimivo. Videli smo veliko kapnikov v obliki špagetov in si iz njih izmišljevali nove živali. Med pogledom na kapnike smo slišali cviljenje netopirjev. Po ogledu teh delov kraških jam smo se odpravili v Tolmin in tam prenočili. Zjutraj nas je zbudilo ptičje petje. Hitro smo se oblekli in nadaljevali s hojo, dokler se nismo ustavili na samem vrhu Vršiča. Obiskali smo tudi rusko kapelico. Bila je čudovita. Zelo dolgo smo se peljali in si govorili smešne stvari, da je čas hitreje minil do Planice. V Planici smo se ustavili pri skalnicah. Odšli smo na recepcijo in se prijavi, da bi se lahko spustili po žici (oz. ziplajnu). Bilo je nepozabno doživetje, ki ga mora poskusiti čisto vsak. Menim, da so to najboljše počitnice na svetu. A zdaj bom morala dati svoje spomine na stran in se posvetiti bolj pomembnim stvarim, kot je npr. šola.

Julija Borovnik, 7. a

Poletje je moj najljubši letni čas, ker se takrat začnejo poletne počitnice. Zjutraj lahko več spim, zvečer sem več časa pokonci in zato imam tudi več časa za igro s prijatelji. Če bi bilo po moje, bi imeli vsak mesec en teden počitnic. Ker pa žal ni tako, lahko o tem samo sanjam. Te poletne počitnice smo se z družino v začetku avgusta odpravili v Terme Tuhelj na Hrvaško. Tam smo se imeli zelo v redu, najbolj pa mi je bilo všeč, da so imeli tobogane in globoke bazene. Po vrnitvi iz term sem užival doma. Z mojo sestrico sva odšla na počitnice k babici in dedku v Rače. Ko sva prišla domov, sva se zabavala le dva dni. Napočil je namreč čas, da odideva na gasilski tabor mladine v Podvince. Prespali smo le eno noč, saj smo zaradi slabega vremena odšli predčasno domov. Nekaj dni je minilo, sedaj pa sem spet nazaj v šoli in medtem ko to pišem, zunaj močno dežuje. Ooo, kako pogrešam poletje!

Žan Predan Črešnik, 7. r

V minulem šolskem letu smo se učenci našega razreda pridružili starejšim učencem naše šole na višji stopnji. Ta pomemben korak je za nas pomenil potrditev, da smo res že veliki. Tudi naše obveznosti so se zelo povečale, zato smo bili zelo izčrpani in se tako še veliko bolj kot običajno razveselili poletnih počitnic. Začetek svojih počitnic sem izkoristil za to, da sem si nabral novih moči. Tistih nekaj dni v juniju sem predvsem počival, zjutraj dolgo spal, potem pa gledal televizijo in igral igrice na računalniku. Že čisto na začetku julija smo z družino odšli na dopust na Hrvaško. Po enem letu smo se spet predajali užitek in kristalno čistemu morju, dihali čudovit zrak pod

borovci in se posvečali drug drugemu. V času našega dopusta se je odvijalo svetovno prvenstvo v nogometu. Tekme smo spremljali v bližnji piceriji in navijali za naše sosede. Vzdušje v piceriji je bilo izjemno. Hrvaška nogometna reprezentanca se je uvrstila do v finale, vendar tam izgubila. Doseženo drugo mesto na tako velikem tekmovanju je tako Hrvatom kot tudi nam turistom pomenilo skoraj toliko kot zmaga in proslavljali smo ga pozno v noč. Tudi drugače se je na morju veliko dogajalo. En teden smo preživeli skupaj z botro, botrom in sestričnima, dva dni so se nam pridružili še prijatelji iz Zabovcev. Vsako jutro smo dolgo spali, si pozno pripravljali zajtrke. Tudi na plažo smo hodili dokaj pozno, zvečer pa uživali na sprehodih, zabavah ali pa samo na terasi našega apartmaja. Za en dan smo si sposodili čoln in z njim raziskali čudovite koticke Malega Lošinja. 15 dni našega dopusta je minilo, kot bi mignil. Na poti proti domu smo srečali Luka Dončića. Preostanek počitnic so popestrili razni pikniki, obiski toplic, še en krajši izlet na morje, predvsem pa nogometne priprave na Rogli. Nogometaši NŠ Korant smo namreč zadnji teden počitnic preživeli na Rogli, kjer smo se intenzivno pripravljali na novo tekmovalno sezono. Čeprav je bilo včasih kar malo naporno, je bilo tudi zelo zabavno. Počitnice so se prehitro končale in spet sedimo v šolskih klopeh. In prav je tako, saj sem sošolce že prav pogrešal, še najbolj pa ure športa.

Jure Letnik, 7.a

Vreme je postajalo vse toplejše in šolsko leto se je počasi bližalo h koncu. Komaj sem čakal, da se zaključi, da se bodo začele poletne počitnice, ko se ne bo potrebno več učiti, zjutraj vstajati in hoditi vsak dan v šolo. Počitnice sem preživel večinoma doma. V začetku julija smo šli skupaj s starši na morje, kjer sta bila že dedek in babica ter bratranec in sestrična. Tam smo bili kar 14 dni. Vreme je bilo lepo. Zjutraj smo jedli obilen zajtrk, popoldne smo igrali nogomet, zvečer pa »ice hockey«. Skoraj vsak večer smo gledali tudi tekme svetovnega prvenstva v nogometu. Veliko smo se sončili, kopali in uživali. Na morju mi je bilo zelo všeč. Nekaj dni pozneje, ko smo bili že doma, sem si zlomil roko. Pri metanju na koš sem se spotaknil in padel. Ker me je zelo bolelo, me je ati peljal k zdravniku, kjer sem dobil mavec. Želeli smo iti v toplice, ampak nisem mogel plavati. Po nekaj tednih so mi mavec odstranili, vendar sem še vedno moral paziti na poškodovano roko. Med počitnicami sem praznoval tudi svoj rojstni dan. Na ta dan smo šli v živalski vrt v Zagreb. Tam smo videli opice, veverice, krokodile, leva, morskega leva, kamele, zebre ter ostale živali. Nekaj dni kasneje sem praznoval s prijatelji in sorodniki. Kopali smo se v domačem bazenu, se igrali z žogo, razbijali pinjato s sladkarijami in jedli torto. Lepo je bilo videti prijatelje po dolgem času. Imeli smo se lepo. Počasi smo morali kupiti šolske potrebščine za novo šolsko leto, ki se je pravkar začelo. Naročili smo jih preko spleta in jih tako v paketu dobili domov. Skupaj z mami sva jih pripravila za šolo. V trgovini sem si izbral torbo, peresnico in copate in že sem bil pripravljen na prvi šolski dan. Zadnji dan počitnic smo bili pri sorodnikih na Grobelnem, kjer smo praznovali Nikov sveti krst. Bilo je veliko otrok, s katerimi smo se igrali skrivalnice in druge igre. Hitro je minilo. Že naslednji dan smo vstopili v novo šolsko leto. Letošnje počitnice so minile zelo hitro, tako kot vse ostale. Preživel sem jih večinoma z družino. Želim si, da bi še vedno trajale in komaj čakam na naslednje.

Žan Arbeiter, 7.b

Ko so se počitnice začele, sem še en teden počivala doma ter šla na obisk k prijateljicam. Po enem veselem tednu druženja smo se z mamo, očetom in sestro Ajdo odpravili na morje v Umag. Vse dni smo imeli lepo vreme, vsak dan smo se lahko kopali. Veliko večerov smo si tudi pekli na žaru. Zelo smo se zabavali. Na morju smo bili sedem dni in po lepem oddihu smo se naposled odpravili domov.

Po približno treh dneh prihoda z morja je moja sestrična praznovala enajsti rojstni dan. Tudi jaz sem bila povabljen, vendar nisem utegnila iti. Ker je moja sestrična imela rojstni dan in sem ga zamudila, sva z Ajdo za vikend odšli k njima. Žanet, ki je praznovala rojstni dan, ima tudi mlajšo

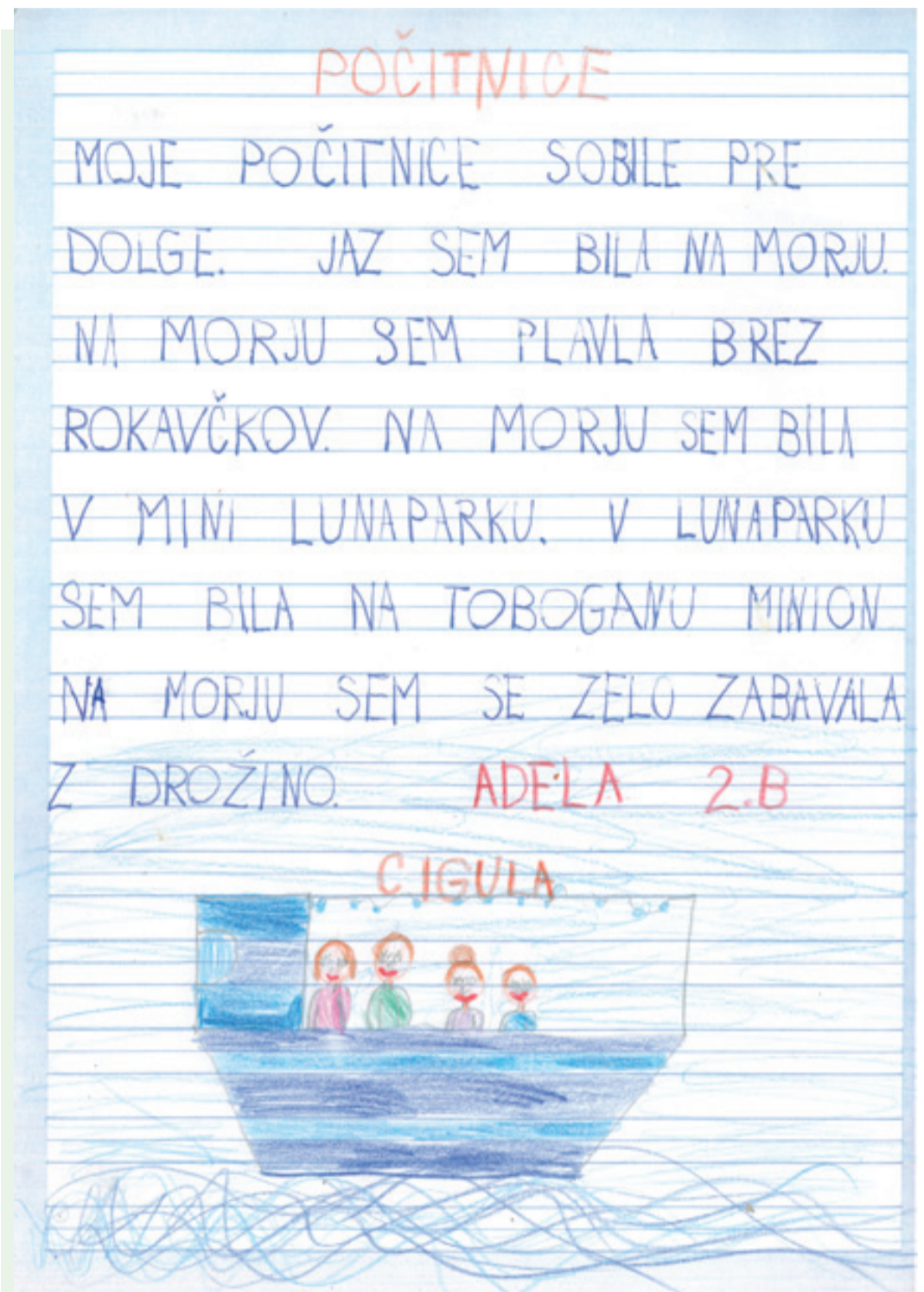
sestro Kiara. Tam sva se imeli lepo, ampak je bilo hitro konec in doma mi je bilo dolgočasno. Ker je večina mojih prijateljic še bila na morju, mi je mama izposodila knjigo. Sprva mi ni bila všeč, ampak ko sem jo začela brati, nisem mogla nehati. Ob večerih sem s starši gledala filme, podnevi pa sem večinoma brala. Ko je nekaj mojih prijateljic prišlo z morja, sem se družila še z njimi. Hodile smo na sladoled in se pogovarjale. Včasih je katera prišla k meni za več dni in so pri meni tudi prespale. Po nekaj tednih druženja s prijateljicami, starši in sestro sta se na morje odpravila tudi moja babica in dedek. Kot vsako leto sta mene, Žanet in Kiara povabila na morje z njima. Ker Žanet in Kiara nista utegnili, sem jaz zraven povabila Ano. Z Ano sem tako bila na morju štirinajst dni in zelo sva se zabavali. Veliko sva plavali in babica in dedek sta naju peljala tudi v mesto, kjer sva lahko šli v lunapark in po trgovinah. Na žalost je štirinajst dni kmalu minilo in odpravili smo se domov. Dan po vrnitvi je imela moja druga sestrična Nika osemnajsti rojstni dan. Ker je bila Ana ravno pri meni, je šla tudi ona zraven nas na Nikin rojstni dan. Po rojstnem dnevu ni manjkalo več veliko do šole in tudi teh nekaj dni je hitro minilo. In tako so pretekle moje počitnice.

Tia Veršič Horvat, 7.r

Končno je nastopil zadnji dan šole. Nič več branja iz zvezkov in učenja, samo še sanjarjenje in oddih. Komaj sem čakala na odhod na morje. Dnevi so hitro minili in že je napočila noč za odhod. Tokrat smo se s sestrico, bratranec, sestrično, botrom in botro odpravili na morje na Bol na otoku Brač. Po dolgi vožnji z avtomobilom in trajektom smo prispeli v naš apartma. Hitro smo pospravili prtljago in se odpravili na plažo. Voda je bila kristalno čista in videlo se je zelo globoko. Vsak dan dopusta smo se s mojim velikim potapljalnim nabrali veliko školjk, našli pa smo tudi morsko zvezdo. Veliko smo se potepali po otoku, ki je prav lep. Najbolj mi je bil všeč Zlatni rt. Dnevi so hitro minevali in že je napočil dan, ko smo spakirali prtljago in se odpravili v Bibinje pri Zadru, kjer smo počakali starše in prijatelje, da smo skupaj uživali na dopustu. S čolnom smo se peljali na nekaj otokov, a najlepše je bilo na otoku Mali Iž, kjer je je bilo morje popolnoma mirno in voda čista, v vodi pa tako čudovite ribe, kot jih še nikoli nisem videla. Enostavno, fantastično! A ker dnevi na morju hitro minejo, smo zopet spakirali kovčke in se končno odpravili proti domu, saj sem že močno pogrešala dedka in babico ter svoje muce. Ker je treba počitnice izkoristiti, sem že kmalu pakirala kovčke in se odpravila na Mladinski glasbeni tabor v Markovce. Tam smo se imeli super! Veliko smo peli, dobro jedli in pripravili čudovit koncert! Po zaključku tabora pa domov, se spočit in odštevati dneve do začetka novega šolskega leta. Sedaj pa še lahko samo rečem: "Adijo počitnice in zdravo šola!"

Saša Bratuša, 7.a

Dan po tem, ko se je lansko šolsko leto končalo, sem šel prvič letos na morje. Z bratranecema, teto, stricem in sestrama smo se odpravili na slovensko obalo - v Portorož. Tam smo bili en teden, ki je zelo hitro minil. Ko smo prišli iz Portoroža, smo bili dva tedna doma. Medtem sem s sestrama šel za tri dni k babici. Hodili smo tudi na počitniške delavnice, ki so potekale v šoli. V juliju smo z družino šli na morje. Zame in za moji sestri so bile to že druge počitnice na morju letos. Šli smo v hrvaški kraj Pakoštane. Ta občina leži ob občini Biograd na moru. Na morju smo navijali za hrvaške igralce, ki so igrali na SP v Rusiji. Odšli smo tudi v zabavišni park Mirnovac oz. Fun park v Biogradu. Predzadnji dan dopusta smo šli na umetno narejeno plažo PineBeach. Ko smo si tam naročevali karte, je mene pičil sršen. To me je zelo bolelo - ne privoščim nikomur. Nekaj časa sem prst moral držati v mrzlo vodo. Zadnji dan smo že zjutraj začeli pakirati. Pojedli smo zajtrk ter približno ob 8.30 odšli na pot. Do zadnjega julija smo hodili na delavnice, potem pa se je začel avgust, ki je minil še hitreje kot julij. V začetku avgusta smo se z družino odpravili v Prekmurje na stolp Vinarium in v doživljajski park Vulkanijo. Okoli 15. avgusta smo dobili vse za šolo. 20. avgusta smo šli kupiti še vse, česar nismo naročili. Odšli smo tudi v knjižnico, v Boombark park v Mariboru, v kino, na koncu avgusta pa smo pri nas doma pobirali

krompir. Počitnice so (pre)hitro minile. Bile so zelo pozitivne in razburljive.

Jan Majer, 7.r

V petek, 22. 6. 2018, so se začele vroče ter najdaljše poletne počitnice. Imele so vroče pa tudi mrzle dneve. Ko so bili dnevi vroči, sem velikokrat skočila v velik bazen, včasih pa smo se s prijateljicami zapeljale kam s kolesi. Prvi dnevi so hitro minili, tako kot mesec junij in julij. Na koncu julija je prišla k meni prespat moja najboljša prijateljica Kaja in njena sestrica Maja. Imele smo se super, saj smo se veliko kopale v bazenu, se smejele, pogovarjale, priredile smo tudi predstavo, kjer smo se predstavile kot manekenke, kotalkarice, balerine na trampolinu ter vodne plesalke. In tako so vsi trije dnevi hitro minili. Nekaj dni kasneje sem odšla h Kaji na dvodnevne počitnice. Pri njej sva plesali, peli, kotalkali ter se obmetavali z vodnimi baloni. Posneli sva tudi par videov. Pri njej je tako hitro minilo kot pri meni. V prvih svežih dneh avgusta so pri nas prespali moji mrzli sestrični, mrzli bratranec, moja prijateljica Sofija ter njena sestrica in bratec. Igrali smo se igro Catan, se pogovarjali, igrali na playstation, igrali smo se z lego kockami, se kopali, fantje pa so seveda počeli svoje stvari. Ti štirje dnevi so prehitro minili. Takoj zatem pa smo odšli na morje. Na morju smo bili 6 dni. Te sončne dni nam je nudilo Karinsko morje. En teden do tabora smo odšli po šolske potrebščine. Tudi ti dnevi so hitro minili in tako smo prišli do 19. 8., ko se je začel 10. Mladinski glasbeni tabor. Tam smo bili od nedelje do petka, nekateri tudi do sobote, saj je zaključna zabava trajala do jutranjih ur. V petek smo seveda imeli najboljši koncert iz zgodovine tabornih koncertov. Koncert je trajal kar 2 uri in pol. Po taboru smo imeli še en teden prostih dni do šole. Teden je šel kot veter, ki gre s 300 km na uro, in tako je bila šola že pred vrati, zato smo morali spet v šolo. Te počitnice so hitreje minile kot vse ostale!

Klara Tement, 7. r

Piše se 25. junij, dan v letu, ki ga večina otrok od 7. do 18. leta najbolj pričakuje. "Začetek počitnic?" se sprašujem. "Kaj bom počel naslednja dva meseca?" Med najbolj odmevnimi dogodki je bil moj rojstni dan, počitnice pri babici in prijatelju, odhod na morje in na koncu še gasilski tabor. Počitnice pri babici si bom najbolj zapomnil po padcu, ki mi je prinesel veliko odrgnin. Na morju mi bo ostala v spominu vožnja s čolnom in tubo. Na gasilskem taboru so nas presenetili padalci, ki so s sabo prinesli gasilsko zastavo, vojaki, ki so nam pripravili kosilo, reševanje ponesrečencev in zraven tudi dež, zaradi katerega smo morali tabor zapustiti en dan prej. To je del mojih počitnic, ki so se prehitro zaključile.

Jan Forštnarič, 7.b

Med letošnjimi poletnimi počitnicami sem se imel zelo lepo in doživel nekaj lepih trenutkov. Prvi dan počitnic sem že preživel na morju v Mrljanah na otoku Pašman s prijatelji in družino. Tam smo ostali 15 dni. Vsako jutro sem najprej zajtrkoval, nato pa odšel na plažo. Skupaj z družino smo se žogali v morskih plitvinah, uživali, jedli sadje. Jaz sem večinoma lovil ribe in druge morske živali. Velikokrat smo tudi obiskali glavno mesto Pašmana, Tkon. Tam smo šli na pijačo, sladoled, igrali biljard in uživali v skupnih trenutkih.

Enkrat smo se odpravili tudi na obisk k sestričnima in bratranču v sv. Filip i Jakov. Obiskali smo tudi Biograd in se zabavali v lunaparku. Ko smo se vrnili domov, sem se takoj lotil treningov jadrnanja, ki sem treniral točno eno leto. Med počitnicami sem še loviti ribe v zabovski ribnik in ujel nekaj velikih krapov. Velik del počitnic sem preživel na Ptujskem jezeru, Ranci ter pri babici in dedku. Izdeloval sem tudi izdelke iz lesa. V svojih počitnicah sem užival, a potem se je vse pogosteje začela ponavljati beseda, "ŠOLA".

Jaka Solina, 8.r

Takoj, ko je odzvonil šolski zvonec, sem vzela torbo in se veselo odpravila počitnicam naproti. Zvečer smo spakirali vso prtljago in se rano zjutraj odpravili na morje. Vreme je bilo super, morje pa toplo. Vsak večer smo spremljali nogometne tekme in upali, da Hrvati postanejo svetovni prvaki. Ko se je začelo temniti, smo običajno odšli v mesto Pag in si ga pobližje ogledali. Obiskali smo tudi lunapark. Mesto je bilo posuto s turisti iz Velike Britanije. Ogledali smo si tudi znamenitosti mesta. Hitro je napočil deseti dan in spet smo pakirali prtljago ter se odpravili proti domu. Najprej smo se ustavili pri bratrancu, ki je tisti dan upihnil četrto svečko. Med počitnicami smo z družino prav tako odšli na bazen. Zaradi popestritve počitnic sva z bratcem prav tako odšla na počitnice k babici in dedku. Tam sva pomagala pri kmečkih opravilih. Takoj za tem je že pricapljal avgust in spet smo pakirali, saj smo zopet odšli na morje. Takrat so bili dnevi zvezdnih utrinkov in vsi smo jih brezskrbno opazovali. S prijatelji iz Šenčurja smo lovili ribe. Ko je napočil deveti dan, smo se morali posloviti od morskega vonja in se odpraviti domov. Doma sem se ob prevročih dnevih ohladila v sosedovem bazenu. Velikokrat sva z bratom ostala sama doma in vse naročene obveznosti opravila tik pred zdajci. Dnevi so se krajšali in tako so počitnice jemale slovo. Tretjega septembra smo vsi učenci ponovno sedli v šolske klopi.

Sara Merc, 8. r

Nestrpno sem pričakovala letošnje poletje in poletne počitnice, saj je poletje moj najljubši letni čas. Že takoj na začetku počitnic smo se z družino odpravili na načrtovani dopust v Kranjsko Goro, kjer smo bili tri dni. Zraven smo imeli tudi kolesa, a zaradi slabega vremena nismo veliko kolesarili. Bili smo na Planici, šli smo do Zelencev, ogledali smo si Planinski muzej, kolesarili do jezera Jasna in se z avtom odpeljali v Italijo na Mangartska jezera. Ati nam je rezerviral hiško v Gozdu Martuljku, od koder je bil lep pogled na Triglav. Dopust v Kranjski Gori mi je bil super, saj mi ni bilo nikoli dolgčas. Del počitnic sem preživela tudi na morju. Imeli smo veliko sreče, saj je bilo morje zelo toplo in čisto. Živeli smo v mobilni hiški v kampu Rahut. Vozila sem se tudi z vodnim skuterjem. Zvečer smo se odpravili v mesto Murter, kjer smo kupili spominke. Iz mesta smo se odpeljali z vlakcem. V poletnih počitnicah imam rojstni dan. Zabavo sem imela na nogometnem igrišču v Bukovcih. Povabila sem vse svoje sorodnike in prijatelje. Med poletnimi počitnicami sem bila večkrat tudi v Ptujskih toplicah. Enkrat je mene in mojega brata v toplice peljala moja teta Lidija. Bila sem tudi v adrenalinskem parku na Vurberku in motoričnem parku v Ljutomeru. Med počitnicami sem se družila tudi s svojimi prijatelji. Skupaj smo prerolali in prekolesarili veliko kilometrov. Iz Ljubljane je na počitnice prišla tudi prijateljica Vanja, s katero se pozna že res dolgo. Zadnji teden v počitnicah se bila tudi na tečaju rolanja, ki ga je organiziral CID Ptuj. Med počitnicami sem si res oddahnila od vsakdanjih obveznosti, zato imam zdaj dovolj energije, da uspešno začnem novo šolsko leto.

Tija Bežjak, 8. r

Takoj na koncu šolskega leta smo se z družino odpravili šotorit v Lucijo. Tam smo taborili tri dni. Z nami so bili tudi prijatelji, bratranec Tilen in sestrična Neža. Tam smo se imeli zelo lepo, a me je na žalost takoj, ko smo prišli domov, začelo boleti uho. Uho me je bolelo skoraj do konca počitnic. Med počitnicami smo hodili na veliko zabav in bili smo na veliko rojstnih dnevih. Med počitnicami sem bil tudi veliko v hiši, kjer sem gledal televizijo in igral igrice. Igrali smo tudi veliko namiznih iger, kot so Monopoly, Človek ne jezi se ... Veliko sem bil v toplicah in tudi doma sem se s prijatelji kopal v bazenu. Veliko sem hodil tudi v McDonalds in v druge restavracije. En dan, preden smo odšli na morje, me je picila čebela in moja noga je bila tako otekla, da sem komaj stopil nanjo. Čeprav noge skoraj nisem čutil, je slana voda na morju pomagala in sem lahko normalno hodil. Na morju sem videl veliko različnih živali, kot so želva, meduza, morski ježki, morski polži in blizu naše plaže bi naj bil tudi morski pes, ki pa ga na srečo nisem videl. Na morju sem veliko skakal v vodo in velikokrat sem si privoščil kakšen sladoleđ oz. lučko. S sabo smo imeli dva čolna, tako da

sem se veliko tudi vozil z njima. Po morju sem bil dva tedna doma, tako da sem pomagal tudi pri opravilih. Potem sem z nogometnim klubom odšel na priprave na Roglo. Tam smo se imeli priložnost dokazati v tekmi s klubom Juventus. Bili smo zelo izenačeni in na koncu je rezultat to tudi pokazal (2:2). Tam smo bivali v bungalovih in hodili jest v hotel. V hotelu so imeli tudi telovadnico in bazen, kjer smo se velikokrat sprostiti. Tam smo se zelo zabavali in hodili zelo pozno spat. Takoj po koncu priprav sem si pripravil zvezke, saj sta bila še le dva dneva do šole. In to so bile moje dooolge poletne počitnice.

Jan Popošek, 8.

Poletne počitnice sem preživel večinoma doma in pri babici v Borovcih. Počitnice so na začetku bile zelo zanimive, kasneje pa so bile bolj in bolj dolgočasne. Med počitnicami sem se vsak dan zbudil ob približno enajsti ali dvanajsti uri, nato sem pojedel kosilo, si umil zobe in šel v mojo sobo vadit harmoniko. Ob drugi ali tretji uri popoldan sem šel igrat playstation štiri (ps4) do približno pete ure, ko sva z mamo odšla v Borovce. V Borovcih sva se z prijateljem Markom s kolesi odpeljala v Dornavo na igrišče, na sladoleđ in v trgovino. Zvečer ob osmi ali deveti uri sva prišla nazaj. Nato sva se z mamo odpeljala nazaj domov. Doma sem se stuširal in šel v posteljo ter do desete ure gleda videe na youtube. Večkrat sva se tudi z Markom odpeljala v Terme Ptuj, tam ostala cel popoldan, ko sva se pa vračala domov, pa sva se ustavila v Mc'donaldsu in se tam najedla. Dvajsetega avgusta pa smo se z atom, mamo, teto, stricem in bratranec odpravili na morje v Stari grad Paklenica. Tam smo bili en teden, stanovali pa smo v apartmaju Delfin. Na morju sem se večino časa potapljal in vozil s supom. Vsak večer smo šli na sprehod na tržnico, kjer so prodajali razne stvari, kot na primer kopalke, igrače, potapljaško opremo ... Prav tako je vsak dan bila na tržnici glasba, ki so jo igrale glasbene skupine v živo. To so bile moje počitnice, bile so zelo zanimive in so mi bile zelo všeč.

Nejc Šegula, 7. r

TO ŠOLSKO LETO V DEVETEREM RAZREDU ...

To šolsko leto še se prav začelo ni, učiteljica pa nas že z spisi mori. Ne vem, zakaj to počne, vem pa, da je moja želja, da se šolsko leto čimprej konča. Ko pomislim, da smo na začetku leta in da je sedaj še tako ali tako dobro, ko nam le učiteljica s spisom teži, ko še nimamo testov in spraševanj. A kaj, ko ocene moremo pridobiti, in kar je najhujše pri vsem tem, je to, da se moramo učiti. Vsi nam govorijo, naj se le učimo, da bomo veliko znali in kot pregovor pravi, da bomo več veljali. Jaz pa si pri sebi mislim svoje in razmišljam, kako naj ostalim dopovem, da mi učenje niti najmanj ne diši. Da imajo moji možgani ravno takrat, ko bi se morala učiti, zabavo in se mi takrat pojejo vse pesmi, ki obstajajo in ne. Da se takrat, ko bi se morala učiti, spomnim vseh lepih, smešnih dogodkov, ki so se mi zgodili v življenju, in da se takrat moje misli zazrejo v prihodnost in vseeno ugotovim, da bi bilo dobro, da se kaj naučim.

Klara Kitak, 9. r

Šolsko leto se je zopet začelo in spet se bomo morali hitro zbuditi, čepeti v klopeh, poslušati učitelje, delati naloge in še več slabih stvari. Ampak šola ima tudi dobro stran. Gremo na zaključni izlet, tega se še najbolj veselimo; počitnice, druženje, odmori, valeta in seveda konec šole. To leto imamo težko nalogo, saj si moramo izbrati srednjo šolo za naš poklic. Zato da mi bo šlo lažje pri izbiri, se bom letos še bolj potrudila pri učenju. Preden bomo šli vsak svojo pot, nas čaka še gora testov in spraševanj.

Neža Forštnarič, 9. b

Počitnic je konec in šola ter september sta že spet tu. Deveti razred. Ali to pomeni breme in veliko obveznosti? Ali pomeni, da smo med učenci glavni na šoli? Mogoče pa tudi oboje hkrati. Deveti razred bo na vsakega vplival na zelo poseben in drugačen način. Razreda se bosta med seboj povezala ter sodelovala, saj je to le naše zadnje leto. Tako kot vsi dosedanja deveti razredi bomo

po vaseh pobirali papir ter imeli plesne vaje za našo valetu. Tam se bomo zagotovo imeli zabavo, nekateri se bodo na svojega soplesalca jezili, zakaj mu hodi po prstih, presenečeni bomo nad količino pobranega papirja in še in še. Prinesel nam bo tudi težke odločitve glede nadaljnega šolanja. Glave si bomo belili s tem, katero šolo si najbolj želimo obiskovati in katera se nam glede na naše nabrano znanje najbolj splača. Čaka nas najverjetneje tudi najbolj čustven del osnovne šole. VALETA. Del pri katerem nam bodo v glavo skočili najlepši trenutki in teh devetih letih. Spomnili se bomo vseh smešnih ur pouka, težkih testov, jokanja glede slabih ocen, kreganja, za katerega sploh nimamo pravih razlogov ... del, pri katerem se bomo poslovili od osnovnošolskih klopi. Ja, to pomeni deveti razred.

Ajda Mikša, 9. r

Pred nami je še dolgo šolsko leto, ki nam bo ostalo še posebej v spominu, saj nas čaka veliko novih stvari, ker je to tudi naše zadnje leto na osnovni šoli. Vsi si želimo, da bi v tem šolskem letu dosegli to, kar smo si zadali in bili na to ponosni. Učitelji tudi pričakujejo, da se bomo izkazali po svojih najboljših močeh. Moji načrti za letošnje šolsko leto so, da doosežem dobre rezultate, ki so pomembni za nadaljnje šolanje. Seveda pa je letošnje šolsko leto polno tudi posebnih dogodkov, ne samo ocenjevanj. To leto je polno novosti, nekatere so dobre in tudi slabe, a kljub temu upamo, da bo leto polno zabave in veselih trenutkov. A mi učenci skupaj z učitelji korakamo spet k istemu cilju, da se začnejo počitnice.

Kristina Fideršek, 9. a

To šolsko leto bo veliko težje kot prejšnji razredi, saj bomo imeli NPZ-je, birmo in valetu, pa še snovi bodo dosti težje. Letos se bom zelo potrudil z učenjem, saj je to zadnje šolsko leto. Lani sem bil odličen, ampak ne vem, kako. Dobil sem vedno slabše ocene proti koncu leta. Letos se bom poskusil dobro učiti. Naloge bom poskušal delati redno, čeprav se mi jih ne bo dalo delati, ampak jih bom opravil. Najtežji del šole mi je učenje in biti v šoli, ker se mi zdi, da je šola zelo dolgočasna. Zdi se mi da z učenjem zapravljamo čas, ki bi ga lahko porabili za kaj koristnejšega, ker bom to, kar sem se naučil, sigurno pozabil čez en teden. Ampak vseeno se bom v tem šolskem letu potrudil po svojih najboljših močeh.

Primož Dvoršak, 9. r

Vem, da me to šolsko leto čaka veliko izzivov. Pravzaprav me sploh ne čakajo, ampak se podijo vame kot golobi na drobtinice kruha. Zato sem se odločil, da jih kakor vsi doslej sprejemem z odprtimi rokami. Ker pa čas drvi kot formula ena, me še zdaleč ne skrbi, da bo mi to leto kdaj dolgčas, saj me čaka pomembna odločitev o moji nadaljnji (srednji) šoli oz. poklicu. Ko bi se mi vsaj svitalo, katera mi je namenjena. Zraven tega nas še to šolsko leto čaka birma in valeta, da nacionalnih preizkusov sploh ne omenjam. Moja prva misel ob vseh teh bodočih dogodkih je enaka mračni nevihti, ampak nič ne de, saj bo jutri že sijalo sonce, ko bo vse to za nami.

Jan Horvat, 9. r

Šolsko leto se je spet začelo in zdaj me čaka še zadnje leto v osnovni šoli. Vsi pravijo, da bi tega leta naj bilo najprej konec, saj nas čaka veliko zanimivih stvari. Vseeno pa je to leto edino, ki si želim, da bi trajalo dlje. Prva stvar, ki se je veselimo, je seveda zaključni izlet in zatem jesenske počitnice. September mi bo verjetno še najljubši v letu 2018, saj se še ne rabim truditi z učenjem. Edini zdajšnji problem je hitro vstajanje, ki pa je tudi vedno bil in vedno bo največji problem pri šoli. Niti približno pa se ne veselimo oktobra, saj se takrat začnejo ocene. Seveda pa novo šolsko leto ne prinaša le negativnih stvari, ker pričakujem tudi, da se bom kljub učenju in hitrem vstajanju imela lepo, saj me čakajo še valeta, birma, izlet itd. Konec koncev je to moje zadnje leto in upam, da bo tudi najlepše.

Eva Kostanjevec, 9. r

To šolsko leto bom poskušal izboljšati svoj uspeh, saj mi bo pomagalo pri vpisu v srednjo šolo. Najbolj pa se bom potrudil pri slovenščini

in matematiki, saj sta med ključnimi predmeti za vpis v srednjo šolo. Izboljšal pa bom tudi moj odnos do nekaterih sošolcev in z njimi poskušal narediti čim manj bedarij. Čeprav bo težko vse to izpolniti, se bom vseeno potrudil po svojih najboljših močeh.

Domen Tomažič, 9. a

Moji načrti za novo šolsko leto so, da bi bil uspešen in da bi se lahko vpisal v srednjo šolo, na katero želim. To bom dosegel, če se bom učil in če bom pridren. Zraven šole si želim, da bi imel veliko uspehov na športnih področjih, predvsem v rokometu. To pa ni vse, kar me letos še čaka. Čakata me tudi valeta in birma. Za valetu bi se morali še posebej pripravljati. Za birmo bom moral opraviti določene teste, če jo bom želel dobiti oz. narediti.

Nejc Jakomini, 9. r

Za to šolsko leto vem, da bo zelo naporno. Vem, da bo veliko učenja in mučenja, veliko preprirov z učitelji in učenci, zgodnje vstajanje, ki je res grozno in šeste ure pouka, ki se vlečejo kot polž iz Slovenije do Španije. Bo pa tudi veliko lepih trenutkov. To šolsko leto želim biti odličen, a bo težko. Potrudil se bom po najboljših močeh in upam, da ne bo ovir na tej poti. Te ovire so večinoma učitelji, ki preveč zahtevajo od nas, ampak upam, da jih letos ne bo. No, to je skoraj nemogoče, a vseeno upam, da bo šlo vse gladko.

Urban Amon, 9. r

MINI MATORANTJE 2018

Mini maturanti se tudi letos niso izneverili tradiciji. Oblečeni v mini maturantske majice, opremljeni s piščalkami so se 14. 6. 2018 z mini maturantsko himno poslovili od vrta. Letos se je poslovilo 41 predšolskih otrok. V dopoldanskem času so se poslovili od prijateljev v vrtcu, obiskali OŠ in imeli prijeten sprejem pri županu Milanu Gabrovcu. V popoldanskem času so se s kratkim programom predstavili tudi staršem in ostalim obiskovalcem. Na simboličen način so tako zaključili svoje zgodnje otroško obdobje in se podali novim, šolskim dogodivščinam naproti. Šolska pot naj bo še naprej radovedna, vesela, radoživa in polna novih spoznanj in doživetij.

Sonja Ambrož Zelenik

ZAČETEK ŠOLSKEGA LETA V VRTCU MARKOVCI

September je mesec, ko se ponovno vsi skupaj srečamo v vrtcu in zakorakamo v novo šolsko leto. Otroci se prvega septembra »preselijo« v novo igralnico, skupini se pridružijo novi prijatelji (novinci). Letos smo v vrtcu Markovci sprejeli 46 novincev. Prve dneve v mesecu septembru smo namenili uvajanju otrok v vrtec. Staršem smo omogočili, da so otroka postopno uvajali in vsi skupaj smo se zavzeli, da so začetne težave bile čim manjše in hitro minljive. Prvi dnevi v vrtcu so za otroka lahko zelo stresni. Otrok je prvič za daljši čas ločen od svojih staršev. Pride v novo okolje, med neznane osebe. Vse to v njem zbuja strah in negotovost. Prilagoditi se morajo ritmu in novim zahtevam, sprejeti nova pravila, z vrstniki deliti igrače, pozornost vzgojiteljic in včasih tudi na kaj počakati. Vse to pa je za otroka zahtevna naloga. Spremembe so življenjska stalnica, sposobnost prilagajanja na spremembe pa pomembna popotnica, ki jo morajo otroci prenesti v odraslo življenje.

Sonja Ambrož Zelenik

Vrtčevski vrtljak zabave

Ob vseslovenskem tednu otroka, ki je letos potekal od 1. do 5. oktobra, smo tudi v našem vrtcu pripravili vsakodnevne aktivnosti, s katerimi smo skušali otroke in njihove starše spodbuditi, da se večkrat skupaj »prostočasijo«. V vrtcu so tako potekale pravljične urice, pri katerih so otroci poslušali pravljične sporočila o strpnosti, nesebičnosti, prijateljstvu, dobrotljivosti ...

Koledarsko pa tudi vremensko smo že zakorakali v jesen. Drevesa so že dobila svoja barvna oblačila, iz katerih so naši otroci zelo radi

ustvarjali. Pisani drevesni listi so tako postali neugnane pošasti, vrteči se palčki, zabavne živali in še mnogo drugega. Skupaj s svojimi vzgojiteljicami so si otroci v avli vrtca ogledali tudi dramatizacijo Medved se pripravlja na zimo. Dokler pa mrzle zime še ni, smo se lahko na pohod odpravili vsi. Vsi željni druženja in aktivno preživetega prostega časa, smo se v četrtek, 4. oktobra, zbrali pred vrtcem in se odpravili na pohod do Športnega parka Prvenci. Tam nas je čakalo okrepčilo, dobre volje, zabave in otroškega veselja na igralih pa tudi ni manjkalo. Ob koncu tedna otroka se je naš vrtiljak zabave tudi malo zavrtel. »Pri sosedovih je lepo!« smo dejali ter se odpravili na obisk v sosednjo igralnico. Otroci so se zabavali med raziskovanjem drugih igrac in didaktičnih materialov. Ker pa nobeno praznovanje ne mine brez sladkih dobrot, tudi naše praznovanje ob tednu otroka, ni. Otroci so se z veseljem lotili izdelave čokoladnih ježkov, še bolj veselo pa je bilo, ko so se s svojimi ježki lahko posladkali. Dragi starši, čez petdeset let ne bo več pomembno, kakšen avto smo vozili, v kakšni hiši smo živeli ali kako smo se oblačili. A svet bo za odtenek boljši, ker smo bili pomembni v življenju svojega otroka, zato to svojo pomembnost dobro unovčimo in nam naj ne bo samoumevna.

Sanja Tekmec

ZAKLJUČNI IZLET DEVETOŠOLCEV

V sredo, 12. 9. 2018, smo se deveti razredi odpravili na zaključni izlet. Zbrali smo se ob 6. uri zjutraj, nato pa se odpravili z avtobusom proti Ljubljani, kjer sta nas čakali prvi dve točki našega izleta - WOOP Park in Escape Room.

Woop parka smo se vsi veselili, saj je to najboljši trampolin park v Sloveniji. V njem je več kot 100 različnih trampolinov. Najprej smo imeli 10-minutno ogrevanje, potem pa je sledilo prosto skakanje. Meni osebno je bilo najbolj všeč skakanje v penice, saj se nisi mogel poškodovati. Naš drugi cilj je bil Escape Room. Zbrali smo se na Prešernovem trgu, kamor je prišel naš vodnik Vito in nam dal skrite kuverte. V njih je bil zemljevid do Escape Rooma. Čeprav smo za pol ure zašli s poti, smo na koncu le našli pravo pot. Ko smo prišli do stavbe, smo najprej pozvonili in nam je nazaj odgovorila neka gospa. Rekla je, naj gremo v nadstropje številka 2. Tam srečamo gospo, ki nas je že čakala pri vratih in nas je povabila v tako imenovani Escape Room. Najprej nam je povedala zgodbo o slavnem italijanskem kuharju, nato pa nas je kar povabila v sobo in nas zaklenila. V sobi smo bili ujeti eno uro, medtem pa smo morali najti skrivno sestavino kuharja in seveda ključ za izhod iz sobe. V sobi je bilo zelo veliko skritih ugank, ki jih je bilo težko ugotoviti, a na koncu nam je vendarle uspelo. V zadnjih tridesetih sekundah smo našli skrivno sestavino in seveda ključ za izhod iz sobe. Nato nam je gospa čestitala, ker smo nalogo odlično opravili. Naenkrat pa me je poklicala sošolka in mi rekla, da nas učiteljica išče, saj bi morali biti že pred pol ure pri McDonaldsu. Z ekipo smo se hitro odpravili k restavraciji ter naročili vsak svojo hrano in jo hitro pojedli, saj se nam je mudilo v Portorož, kjer je bila naša tretja točka. V Portorožu smo bili dobre tri ure, medtem smo se tudi kopali in skakali po vodnih blazinah.

Ob 19. uri smo se odpravili proti Markovcem. Vožnja je bila precej naporna, saj smo bili izmučeni od kopanja in hoje. Domov smo prišli komaj ob 23. uri. Izlet mi je bil zelo všeč. Čeprav bi lahko trajal dlje časa, mi bo vseeno najboljši izlet do sedaj.

Domen Tomažič, 9. a

Pisal se je 12. 9. 2018. Bilo je približno pet zjutraj, ko smo vstali. Ob 5.55 smo se že peljali proti Ljubljani. Bilo je kot bi se peljali eno uro v tunelu, saj je bila še tema.

Ko je šoferjeva noga pohodila zavoro in ko je obrnil ključ, to ni pomenilo nič drugega, kot da smo prispeli na prvo destinacijo. Skratka, najprej smo se sprehodili do centra Ljubljane, kjer nas je pričakal vodič »escape rooma«. Razdelili smo se v skupine po pet. Vsaka skupina se je napotila do svoje sobe, kjer smo imeli preprosto nalogo, da najdemo rešitev do izhoda v manj kot eni uri. Ampak ni bilo niti najmanj preprosto, saj smo vrata odklenili točno deset sekund pred koncem. Nato smo se vsi ponosni sami nase lačni zapodili v McDonalds. S sitimi trebuščki smo se odpravili proti dvorani, polni trampolinov. Na trampolinah smo skakali na vse možne načine. Po dvainšestdesetih minutah neprestanega skakanja smo odskakljali (oz. bolj peljali) do slovenske obale. Ko smo zagledali morje, smo znova dobili energijo, čeprav smo skoraj vso porabili na trampolinah. Morje je bilo ravno prav toplo, sicer malce kalno od peska, ki so ga dvigali valovi, ampak je bilo zakon. Ker je bil na vodi postavljen napihljiv aqua park, smo se seveda skoraj vsi preizkusili tudi na njem. Ob koncu smo ugotovili, da smo se res zabavali in imeli lepo.

Tako nekako je tudi naš zaključni izlet začel bežati proti koncu, saj nam ni preostalo drugega, kot se uvesti na sedeže avtobusa in odpeljati domov. Ta izlet se mi nikakor ne bo iztrgal iz spomina, saj je do zdaj bil zagotovo najboljši izlet.

Jan Horvat, 9.r

V sredo, 12. 9. 2018, smo imeli zaključno ekskurzijo.

Najprej smo se že zgodaj zjutraj okoli šestih dobili pred avtobusno postajo. Ko smo se vsi zbrali, smo se z avtobusom najprej odpeljali v Ljubljano (na polovici poti smo imeli postanek) v trampolin park Woop. V Woop parku smo se najprej malo razgibali, potem pa začeli skakati, kjer smo hoteli (bila so tudi pravila, ki smo jih morali upoštevati). Bilo je zelo zabavno in vsi smo se imeli zelo lepo. Potem smo se odpravili do Prešernovega trga v Ljubljani, kjer je bil Escape room. To je bila soba, v kateri si moral iskati namige in priti ven iz sobe. Čeprav ni bilo lahko, smo se zabavali. Po Escape roomu smo se odpravili na kosilo v McDonald's.

Ko smo se vsi najedli, smo z avtobusom odšli na morje v Portorož. Tukaj smo plavali in se zelo zabavali, bila je tudi neke vrste platforma na vodi, kamor si lahko priplaval in plezal in hodil po njej. Po napornem dnevu smo se odpravili domov. Ta dan mi je bil zelo všeč in mi bo vedno v spominu.

Primož Dvoršak, 9. B

V devetem razredu se na zaključni izlet odpravimo nekoliko hitreje kot v ostalih razredih. Letos smo se odpravili v Ljubljano in v Portorož. Zjutraj ob šestih smo se odpravili iz Markovcev. Prva destinacija je bila WOOP park v Ljubljani. Tam smo se imeli super. Naučil sem se kar nekaj novih trikov. Lahko smo skakali v penice in na zračno blazino. V WOOP parku je preko sto trampolinov, kar je res nekaj posebnega, ampak škoda, da je kaj takega samo v Ljubljani. Izmučeni smo se odpravili na drugo destinacijo. Druga točka postanka je bil Escape room v Ljubljani. Gre za posebno igro: iz sobe se moraš rešiti z ugankami. Tudi tam je bilo zelo zanimivo. Najprej smo se razdelili po skupinah, nato smo dobili zemljevide in smo morali sami najti pot do Escape rooma. Kljub temu da smo se z mojo ekipo izgubili, smo uspešno odklenili Escape room. Po nekaj urah vožnje smo končno prispeli v težko pričakovani Portorož. V Portorožu smo se lahko kopali in počeli raznorazne neumnosti v vodi. Preizkusili smo se tudi na vodnih igralih. Po napornem dnevu smo se vrnili v Markovce. Pot je bila kar pestra. Na tem izletu smo se zelo zabavali in mi bo večno ostal v srcu.

Urban Amon, 9. r

ŠOLA JE PRAVA MORA

Zdaj ko začela se je šola, tukaj spet je prava nočna mora. Enim skrbi pripelje, drugim pa je v veselje. Ko budilka zjutraj zvoni, se ti šola prava mora zdi. Svinčniki iz peresnice začnejo mahati, radirke pa veselo skakati. Pojedla je kolikor se da, ta torba sladkosneda. Torba obula si copate, ter vzela vse ključke brate. Vzela je moja oblačila, in jih pod odejo skrila.

Nato ob kriku se zbudim, to je bila le mora, ugotovim.

Ajda Mlinarič, 7. r

POČITNICE

Počitnic veselimo se mi, saj na morje kmalu odšli bomo vsi. Ko zadnji šolski zvonec zazvoni, iz šole zbežimo prav vsi. Zelo naporno je bilo to šolsko leto, ker je bilo vse čisto odpeto. Zato vse šolske skrbi pustimo, in se počitnicam prepustimo. Počitnice se bližajo h koncu, mi pa drvimo k prvemu zvoncu. Prišli smo v šolo zdaj vsi žalostnih obrazov mi.

Manca Drevenšek, 7. r

ŠOLA

Šola je smola, za večino nadležna kot ebola. Učenci smo kot rožni venec, povezani kot pravi Slovenec. Sedimo v vrstah kot roboti in verjemite, da vsi so proti. Želimo se igrati in ne brati. Želimo veliko znati, a za to, se ne rabimo dokazovati. Na koncu dneva se želimo le zabavati, in se ničesar bati.

Andrej Topolovec, 7. r

Odprtje postajališča za avtodome v Zabovcih

V petek, 28. 9. 2018 ob 16 uri, je Občina Markovci pri Športno-rekreacijskem centru Zabovci slavnostno odprla postajališče za avtodome – Camper stop. Na slavnostno otvoritev so bili povabljeni občani, avtodomarji in vsi, ki želijo poskrbeti za boljši vtis, ki ga Slovenija ponudi popotnikom z avtodomom. Uživali smo v lepem okolju, da bo otvoritev tako slavnostna, si nismo mislili. Otvoritev je za občino velik dogodek, kar se je opazilo ob povabljenih gostih in nastopajočih. Lepo pogrnjene

mize so se šibile pod težo pripravljene hrane in pijače. Veselje in zadovoljstvo ob otvoritvi sta pokazala Vodja projekta MPZA SLO in župan Občine Mirna Dušan Skerbiš ter urednik revije Avtodom Rok Vizovišek. Župan Občine Markovci Milan Gabrovec je poudaril, da si želijo, da bi ljudje, ki prihajajo k njim, tu ostali še kakšen dan ali dva, kar pa pomeni tudi priložnost za lokalne ponudnike. Ker nimajo nastanitvenih kapacitet, rešitev vidijo v ureditvi parkirišča za avtodome, saj priljubljenost avtodomov

pri nas in v Evropi vse bolj narašča. Ne smemo pozabiti na Ernesta Spevana, ki se je zahvalil za pristrčen sprejem in pokazal naše zadovoljstvo za tako urejen PZA. Uživali smo ob nastopih kopjašev, pevcev, folklore, pihalne godbe in harmonikarjev.

Na PZA-ju je sedem lično urejenih parkirnih mest. Uporaba parkirišča, elektrike in vode je brezplačna, mogoč je izpust odpadne vode, izpraznitev fekalij, dovoljeno je odpreti markizo ter postaviti stole in mizo. A si lahko želimo

še kaj več? Vse pohvale Občini Markovci in županu Milanu Gabrovcu.

PZA je del Športnega parka Zabovci, ki ga upravlja Športno-rekreacijsko društvo Zabovci. Ima dve asfaltni igrišči za košarko in mali nogomet, igrišče za odbojko na mivki in igrišče za balinanje. Sprehodimo se lahko okoli lično urejenega ribnika in družimo v večnamenski stavbi.

Zagotovo se k vam še vrnemo.

Stanka Tomazin

Draganovih 24 ovinkov

Prelaz Vršič (1.611 m n.v.) je najvišji cestni prelaz v Sloveniji. Visokogorska cesta, ki povezuje Kranjsko Goro z Logom v Trenti, je dolga 24 kilometrov in ima 50 serpentin, 24 na kranjskogorski in 26 na trentarski strani. Za pot iz centra Kranjske Gore do prelaza Vršič je potrebno premagati dobrih 800 m nadmorske višine v razdalji okrog 13 km. Če oseba potuje z avtomobilom, je to prekrasna in prijetna razgledna pot, ki se vseeno nekoliko »vleče« skozi tistih ostrih 24 ovinkov. Z dobrim, profesionalnim kolesom in z nogami izkušene ga in vsaj odličnega rekreativca, je to še predstavljiva naloga. Toda če se takšne poti loti nekdo, ki s kolesarstvom nima pretiranih izkušenj, je to po mnenju prenekaterih neumnost. In če takšna oseba namesto dobrega kolesa za pot na Vršič izbere legendarni pony, to izpade kot blazna neumnost.

Dragan Mikša, moj dober prijatelj, je pred kratkim praznoval 50. rojstni dan, torej abrahama. Meni do tega jubileja sicer še manjka nekaj let, zato ne vem zagotovo: vendar bo verjetno kar držalo, da si ljudje ob takšnih okroglih obletnicah radi postavljamo razne izzive, največkrat povezane s športom. Da vidimo, če še lahko. Dragan, drugače načelen, trmast, vztrajen, v očeh vseh, ki ga poznamo, zelo spoštovan človek, je v trenutku slabosti v krogu sodelavcev imel predolg jezik in je, bolj za šalo kot zares, omenil Vršič, sebe in pony v enem smiselnem stavku. Posledica te, zanj neznačilne nepremišljenosti, je bilo domiselno rojstnodnevno darilo njegovih sodelavcev – Pony. Seveda z voščilom, da bo lažje izpolnil, kar je obljubil. In takrat je Dragan sklenil, da bo nepremišljena šala postala resna zgodba in da bo blazno neumnost spremenil v premagljiv izziv.

Datum 17. avgust, ko se je Dragan odločil uresničiti zadani cilj, ni bil izbran naključno, namreč na ta dan je bil Dragan star točno 50,50 let. Natančno pol leta je imel časa za pripravo in v tem času je s ponijem prekolesaril številne, največkrat bližnje haloške hribe, včasih sam, največkrat pa v družbi žene Marije. Tudi sam sem se dvakrat pridružil njegovim pripravam in ob potiskanju

pedalov slabega, vendar vseeno precej boljšega kolesa, kot je njegov Pony, v strmi klanec sem dojel, da je njegov izziv res velik zalogaj, ki zahteva ne samo fizično, pač pa tudi nekaj psihološke priprave pogumnega posameznika. Da se naučiš, da četudi boli, ne popustiti, da se da in da na vrhu pride zadoščenje, ki poplača vse muke ob zavedanju, da lahko, da si premagal samega sebe. Mogoče je tudi takrat v meni dozorela ideja, da Dragana ob njegovem izzivu na Vršič pospremim, da mu vsaj na psihološkem nivoju poskušam pomagati. Seveda ne s kolesom, ker nisem kolesar in bi to zame bilo pretežko, zato se mi je tek zdel pravi način podpore Draganu. Da bo vsaj imel občutek, da je nekdo še bolj neumen od njega in da mu bo mogoče zaradi tega lažje. Verjetno so podobnih misli bili tudi ostali »sotrpini«, ki so Dragana spremljali, vsak na način, kot je pač lahko. Žena Marija, nečak Vid in svakinja Metka s kolesi, svak Aleš, vsekakor boljši tekaški hribolazec kot jaz, pa peš, torej podobno kot jaz, samo veliko hitreje. Ostalih 13 oseb spremljevalne ekipe se je tokrat odločilo, da nas do vrha pospremi z avtomobili.

Jezero Jasna, ki ga je Dragan izbral za začetek njegovega izziva, leži na n.v. 830 m, torej 20 m višje od Kranjske Gore in »le« dobrih 10 km do vrha prelaza Vršič. Če je ob prihodu na start našega izziva pri 13-ih udeležencih spremljevalne ekipe vladalo sproščeno in veselo vzdušje, smo mi »norci« postajali vse tišji in vsak se je počasi umikal v svoj svet, k svojim mislim. Čeprav sem sam dokaj izkušen rekreativni tekač, nisem točno vedel, kaj pomeni 10 km teka navkreber, saj so bile do sedaj moje tekaške trase izključno bolj ali manj ravninske. Tik pred začetkom teka sem, zagotovo je bilo enako pri Draganu in ostalih »izivalcih«, iskal pozitivne, vzbodbudne misli - saj bo šlo, saj je samo 10 km, saj niso tako strmi vzponi, pazi na pulz, pa bo vse OK. Toda nehote se je v glavi ves čas tihotapilo nekaj dvoma – kaj če se bom moral ustaviti, kaj če noge več ne bodo imele energije, kaj bo proti vrhu, ko je telo »prazno« in je zrak precej redkejši in zmanjkuje kisika. Dragan je imel še večji in po moje težji cilj – prikolesa-

riti v manj kot uri in pol in ne stopiti s ponija. »Uf,« sem si mislil, »še dobro, da nimam nekega bicikla pod sabo! Kdo še bo to vlačil v ta breg!« Dogovor je bil, da vsak starta zase, da se ne čakamo drug drugega oz. da vsak drži tempo kolikor pač lahko.

»Dragan je že šel?« sem se spraševal čez nekaj trenutkov. Kar naenkrat je izginil, zamudil sem njegov start, ko so se v meni pozitivne in negativne misli borile za prevlado. Ga povsem razumem, želel je čim prej začeti, se čim prej soočiti z naporji, na katere se je pripravljval celih 6 mesecev. »Srečno Dragan, naj ti uspe!« sem pomislil. Malo pred njim sta startala Vid, naš najmlajši in najbolje opremljeni kolesar, ki je kar poletel proti vrhu, in Metka, hitro za Draganom pa še Aleš, peš, z lahkotnim tekaškim korakom in Marija. Kar naenkrat sem ostal sam od tistih, ki bi se naj potili proti vrhu. Vem, malo egoistično in zelo taktično, ker če startaš zadnji, te nihče ne more prehiteti. Kakšno minuto ali dve kasneje sem ob glasnih besedah spodbude, nekaj hitrih klikih vsemogočih elektronskih naprav in sramežljivem aplavzu razposajene trinajsterice pričel. Presenetljivo lahkotno, seveda, adrenalina je delal svoje, vzdušje je bilo odlično, počutje prav tako, vse je bilo optimalno. Toda ti občutki radi »ponesejo«, hitro je bilo potrebno vključiti možgane, hraniti energijo, v drugi polovici bi bilo hudo, če bi bil uvodoma preveč »korajžen,« samo po pameti. Upal sem, da se Dragan ni preveč zagnal v klanec. Začetni občutki znajo biti zelo zahrbtni in proti koncu nepremišljenost plačuješ z obrestmi. Če greš preko svojih meja, je lahko v enem kilometru vsega konec, telo se upre, enostavno odpove.

Sprva je bila pot nežna, prijetna, z dokaj milim nagibom, v senci dreves, temperatura ozračja je bila optimalna, vetra ni bilo, moteči so bili le številni avtomobili in motorji, ki so drveli proti vrhu prelaza. In ravno gostega prometa se je Dragan najbolj bal. Namreč del načrta, kako do vrha ne stopiti iz kolesa, je bil vijuganje od enega do drugega roba cestišča. Tako se sicer podaljša pot, vendar se ublaži naklon. V tistih najstrmejših klancih bi brez vijuganja močno bo-

lelo. V mislih sem mu zaželel, naj mu bo v najhujših odsekih sreča naklonjena in da tam ne bo slišal zvokov raznoraznih motorjev in dihal izpušnih plinov.

Pred mano se je dokaj hitro pojavila tabla na robu cestišča z oznako za prvo serpentino in podatkom o nadmorski višini, kmalu za njo še druga, na kateri piše 916 m n.v. »Aha,« sem pomislil, »skoraj 100 m n.v. je že za mano, samo še slabih 700 m.« Do tretje table je bilo potrebno precej več časa, saj je cesta na tem odseku dokaj ravna in še vedno ne preveč strma, kar se spremeni med 3. in 4. tablo. Tukaj so noge prvič močnejše zapekle in nehote mi je skozi glavo šinila misel: »Ali bom zmogel?« In ta dilema se je potem postavljala vso pot med vztrajnim vzpenjanjem proti vrhu. Toda z vsakim ovinkom oz. s srečanjem z vsako modro tablico, ki sem jo oplazil le z medlim pogledom, se je optimizem krepil. Nekaj metrov pred sabo sem opazil kolesarko, ki je počasi, a vztrajno poganjala pedale. Ko sem se ji približal, sem videl, da je to naša Metka. Starejši model kolesa, ki ga je preganjala vztrajna ženska. Med 5. in 6. ovinkom sem jo prehitel in le na hitro sva se pozdravila. Nobenemu ni bilo do izgubljanja energije zaradi govorjenja. Nisem dvomil, da ji bo uspelo, s svojo pohorsko trmo bo zagotovo ukrotila ta stari »bicikl«. Spet sem pomislil, kako fajn je, da nimam kolesa. Čez nekaj minut sem zaslišal navijanje naše spremljevalne ekipe. Po oznakah sem spoznal, da se približujem Ruski kapelici. Tu je bila prva možnost, da bi odnehal, da bi se v kombiju pridružil spremljevalni ekipi in se do vrha zapeljal. Takšen je bil načrt, če bi prišlo do krize. »Ne ne, saj bo šlo,« sem se tolažil. Občutki so bili kljub že nekaj premaganih strmih vzponih še vedno dobri. Zagledal sem punce, kako me čakajo z energetskim napitkom, ki sem si ga vnaprej pripravil in jim ga zaupal. Nekaj krepkih požirkov kar med tekom mi je malenkost olajšalo pot do vrha. Hvala Rebeka, Ajda in Pia!

Pravijo, da ima legendarni Pony dve prestavi, sede in stoje. 9. ovinek, ki mu sledi nekoliko daljša ravnina, ima oznako 1.160 m n.v. Tu sem prvič v daljavi zagledal postavo z rdeče belo kombi-

sem pomislil. In prepričan sem bil, da se Dragan ne bo predal, šel bo do vrha, kar se je že na daleč videlo po intenzivnosti pritiskanja na pedale. Dohitel sem ga med 10. in 11. ovinkom, nekje na n.v. 1.250 m. V tistem trenutku sva imela za sabo dobrih 6 km poti, vendar »komaj« malo čez polovico premaganih metrov nadmorske višine. »Oooo, glej ga!« je izdaval med globokim dihanjem, vendar vseeno z nasmeškom na obrazu. »Bravo! Kako gre, si v redu?« sem mu odvrnil v podobnem tonu. Pritrdil je in potem sem mu še rekel: »Evo, dve tretjini je že za nama, samo še malo!« Seveda sem se zlagal, čakalo naju je kar nekaj metrov več, ampak to je bila takšna spodbudna, dobronamerna laž, za Dragana in tudi zame. Prehitel sem ga po notranji, strmejši, krajši strani 11. ovinka, ki ga je on, podobno kot vse ostale, odpeljal po zunanji, položnejši, daljši strani. Spet sem se v mislih globoko zahvalil svoji modrosti, kolikor je pač premorem, za to, da nisem za pot na Vršič izbral kolesa, kaj šele ponija.

Malo višje sem dohitel še dve kolesarki. Ena se je morala zaustaviti ob cesti, ji je bilo pretežko. Ko sem šel mimo nje, mi je zavpila: »Bravo, vsaka čast!« Vse, kar sem lahko odvrnil, je bilo: »Hvala, enako,« seveda z daljšim presledkom med obema izrečenima besedama, kolikor je globoko dihanje pač dopuščalo. Pri sebi sem pomislil, da si je ona zadala težji cilj kot jaz. Ona ima kolo, jaz pa ne. Druga kolesarka, tista, ki se ni ustavila, je bila Marija. Utrujena,

ampak vesela in zgovorna, še z vidno zadovoljivo zalogo energije. Sploh nisem podvomil, da ji ne bi uspelo.

Na razgledni točki, kjer se na severni steni Prisojnika zelo lepo vidi obraz Ajdovske deklice, so me spet pričakale punce z energetskega napitkom. Teh nekaj metrov poti mimo njih je bilo zelo položnih, toda »plačilo« za to je sledilo malo kasneje z najverjetneje najbolj strmimi vzponom. Na tej nadmorski višini je že zmanjkovalo dreves, sence skoraj več ni bilo, sonce je močno prikpekalo, mišice nog so močno pekle, koraki so postali zelo kratki, vendar je še šlo. Pokazala se je tabla z oznako za 20. ovinek z n.v. 1.468 m. Še slabih 150 m nadmorske višine, to mora uspeti. Še sem znal računati, glava je še normalno delala, torej sem bil še v redu. Pulz se je približeval 180-im udarcem srca na minuto. To je bilo že zelo na meji, ampak počutje je bilo še vedno dobro.

Za 24., zadnjim ovinkom na Vršič iz smeri Kranjske Gore se cesta ob dokaj strmem vzponu proti vrhu zravna. Kljub visokemu pulzu, globokemu dihanju, pekočemu občutku v stegenskih mišicah, nekje uri in 13 minut neprestanega teka navkreber, se je ob navijanju celotne navijaške ekipe ter Vida in Aleša, ki sta me že nekaj časa čakala na vrhu, moj obraz razlezel v širok nasmešek. Dotik table, na kateri piše Vršič 1.611 m n.v. je pomenil veliko olajšanje in poseben, prijeten občutek, ki ga lahko doživiš samo, če se približaš svojim mejam fizične vzdržljivosti. To zadovoljstvo sem

opazil tudi na obrazih Marije, Dragana in Metke, ki so za mano prihajali na vrh. Draganu je uspelo. Po uri in 21 minut in, kot smo vsi verjeli že pred startom, brez, da bi sestopil iz kolesa, je zadihan in nekoliko bledega obraza prikolesaril do table, ki jo je vizualiziral zadnjih 6 mesecev. Čestitam in globok poklon, prijatelj, to ni mala stvar, to zmorejo le redki! Hvala za čudovito izkušnjo, v čast mi je bilo te trenutke doživeti s tabo in z ostalimi sotrpini.

Kaj bo naslednja »neumnost,« ki jo bomo spremenili v uresničljiv izziv? Mogoče spet Vršič iz smeri Trente? Tista pot je baje težja, ima nekaj kilometrov in dva ovinka več. Skupaj z že premagano potjo torej točno 50 ovinkov, kar bi zaokrožilo simboliko Draganovih 50 let. Mogoče na Mangart? Samo zagotovo ne s ponijem, raje s kakšnim »normalnim« kolesom. Počakajmo na naslednji Draganov trenutek slabosti in na njegov »predolgi jezik,« zagotovo se bo spomnil kakšne blazne neumnosti. Če bo zdravje služilo, sem zraven. Mogoče za spodbudo za nove izzive ekipi in vsem ostalim, ki razmišljajo o kakšnih športnih ali drugih podvigih, pa prelagajo, oklevajo, ne upajo, ne začnejo ... Uspeh ni končen, neuspeh ni usoden. Pogum, da nadaljujete, je tisto, kar šteje!

Bojan Kostanjevec

nacijo kolesarskega dresa, kako stoje, torej v drugi Pony prestavi in cikcak po cestišču poganja močno premajhno, kolesu podobno napravo sinje modre barve. »Dragan! Bravo! Že to, da mu je uspelo do sem, je zavdanja vredno,«

4 LETA NOGOMETNE ŠOLE »KORANT«

Leta 2014 so nogometni klubi občine Markovci združili svoj podmladek v nogometno šolo »KORANT« Markovci. V selekcijah U7, U9, U11, U13, U15, kadeti in mladina je 120 članov, ki tekmujejo v ligi MNZ Ptuj in se trudijo po svojih najboljših močeh. Pozimi se udeležijo turnirjev v telovadnicah. V januarju organizira NŠ Korant dvodnevni turnir za selekcije U7, U9, U11 in U13, ki je vedno zelo dobro obiskan s strani tekmovalcev in obiskovalcev. V letošnjem pripravljalnem obdobju so se selekcije U13 in U15 skupaj z NŠ Gorišnica udeležile 4-dnevnih priprav na Rogli, kjer so trenirali, se spoznavali in družili, se pomerili na prijateljskih tekmah, še posebej si bodo zapomnili tekmo z vrstniki italijanskega Juventus. V oktobru je NŠ Korant skupaj z Nogometno zvezo Slovenije pričela z nogometnim vrtcem, v katerega je trenutno vključenih 30 otrok, ki pod vodstvom treh trenerjev skozi igro spoznavajo nogomet. NŠ Korant vabi vse mlade, da se jim pridružijo, preživijo nekaj časa z žogo v naravi, spoznajo nove prijatelje in se zabavajo.

Vabljeni na spletno stran www.n.s.korant.si ali pokličite 041 538 027.

Kori vabi!

NAJUSPEŠNJEŠI UČENCI NA ŠOLSLEM KROSU 2018

1. RAZRED DEKLICE	4. RAZRED DEKLICE	7. RAZRED DEKLICE
1. Zemljarič Ema	1. Strmšek Jana	1. Zamuda Nina
2. Horvat Lea	2. Majer Urška	2. Bratuša Saša
3. Tement Lara	3. Podpečan Lara	3. Tement Klara
1. RAZRED DEČKI	4. RAZRED DEČKI	7. RAZRED DEČKI
1. Cimerman Emanuel	1. Kelc Šan	1. Matjašič Luka
2. Korošec Filip	2. Stolec Luka	2. Letnik Jure
3. Bromše Leo	3. Lebar Leon	3. Forštnarič Jan
2. RAZRED DEKLICE	5. RAZRED DEKLICE	8. RAZRED DEKLICE
1. Pfeifer Ines	1. Meglič Neža	1. Vilčnik Noelle
2. Cigula Adela	2. Krajnc Lara	2. Bezjak Tia
3. Cimerman Doris	3. Solina Petrovič Iva	3. Čuš Maja
2. RAZRED DEČKI	5. RAZRED DEČKI	8. RAZRED DEČKI
1. Florjanič Jaka	1. Bezjak Anže	1. Glažar Jaka
2. Meznarič Tjan	2. Celec Žan	2. Bezjak Maj
3. Krajnc Luka	3. Hrga Matej	3. Šešerko Anej
3. RAZRED DEKLICE	6. RAZRED DEKLICE	9. RAZRED DEKLICE
1. Juriš Tea	1. Sok Ema	1. Anžel Mojca
2. Kokol Kaja	2. Majcen Maja	2. Horvat Blažka
3. Zemljarič Hana	3. Bezjak Eli	3. Tement Barbara
3. RAZRED DEČKI	6. RAZRED DEČKI	9. RAZRED DEČKI
1. Črešnik Matic	1. Fideršek Jakob	1. Bolcar Valentin
2. Sok Matija	2. Horvat Anže	2. Letnik Nejc
3. Gramc Miha	2. Kolednik Anej	3. Pfeifer Miha

Dogovori v zvezi z izgradnjo hitre ceste

Župan Občine Markovci, Milan Gabrovec, je uvodoma izpostavil, da se gradnja Hitre ceste (oziroma glavne ceste z elementi hitre ceste) Hajdina–Ormož nadaljuje in da je nujno začeti s postopkom prevlade javne koristi. Besedo je predal generalni direktorici Direktorata za kopenski promet, mag. Darji Kocjan, ki je povzela značilnosti hitre ceste, in sicer, da gre za dvopasovno cesto z izvennivjskimi križišči, kjer je največja dovoljena hitrost 100 km/h in kjer točki Ptuj–Markovci ostajata enaki. Poudarila je, da sta se glede na zaključeno študijo iz junija 2018 za cestno povezavo Ptuj–Markovci–Gorišnica–Ormož kot najboljši izkazali ena severna in ena južna varianta, pri čemer je ekonomsko upravičena zgolj tista varianta, ki poteka po južni strani, kar je sicer tudi zahteva lokalnega okolja. Povedala je, da je v avgustu 2018 potekal operativni sestanek obeh ministrstev (tako infrastrukturnega kot okoljskega) s predstavniki družbe DARS d.d. zaradi usklajevanj glede nadaljnjih postopkov umestitve odseka glavne ceste Ptuj–Markovci v državni prostorski načrt. Državni prostorski načrt se tako nadaljuje z obravnavo obeh variant, ki sta se izkazali za najustreznejši, s predlogom, da se v vrednotenju vključi še dodatna južna varianta, ki bi čim bolj upoštevala okoljske vidike.

Glede poteka izvedbe del je besedo predala direktorju projektov investicij iz družbe DARS d.d., Janezu Kušniku, ki je predstavil operativno izvedbo na terenu. Pojasnil je, da je konec avgusta DARS d.d. podpisal gradbeno pogodbo za dela na viaduktu Sejanca in da bodo dela izpeljana v dveh fazah, pri čemer je v prvih desetih mesecih predvideno, da bo viadukt pripravljen za konstrukcijsko, tj. gradbiščno vožnjo. Projektna dokumentacija za odsek Gorišnica–Ormož je po njegovih besedah v zaključni fazi. Vodja Sektorja za prostorsko načrtovanje, Direktorat za prostor, graditev in stanovanja, Ana Vidmar, je povedala, da v okviru svojih pristojnosti, in sicer v okviru celovite presoje vplivov na okolje, nadaljujejo s študijo variant v okviru severnih variant S4 in v okviru južnih variant J2 ter da dopuščajo možnost ocene druge variante, kar naj bi potekalo v prvi polovici naslednjega leta, saj je potrebno izpeljati tudi razpis za izdelovalca oz. načrtovalca študije variant. Župan Občine Markovci, Milan Gabrovec,

je dodal, da se je za to cesto doslej porabilo deset milijonov evrov, in sicer večina za študije, ne za cesto samo in da je sedaj že čas, da se gradnja ceste tudi konča, saj je po njegovem mnenju nesmiselno trati čas in seveda denar za severno varianto.

Predsednica Civilne iniciative za Ptujško obvoznico, Sergeja Puppis Freebarin, je v razpravi izpostavila, da je severna varianta še vedno nesprejemljiva, kljub izsledkom študije, saj ta ne predstavlja obvoznice, temveč vpadnico, kar bi privedlo do prometnega kolapsa. Izpostavila je, da so se v civilni iniciativi sprehodili po območju t.i. Nature, ki pa je, takšne kot je predstavljena v študiji, na terenu ni in da je zaradi navedenega nesprejemljivo, da se še vedno govori o severni varianti. Po njenem mnenju bi se morala z vidika zaščite vplivov na okolje presoditi le Natura na področju trase najbolj optimalne južne variante, ki bi jo opravila komisija, v katero bi bil imenovan tudi predstavnik civilne iniciative. Izpostavila je primer štokelj in hrupa. Mejna vrednost hrupa v območju Nature naj ne bi presegala 48 dB, medtem ko je vsem znano, da štoklje živijo in si postavljajo gnezda ob najbolj prometnih predelih. Poudarila je, da se je potrebno prenehati pogovarjati o severni varianti, saj severna varianta, ki obvozi Ptuj, ne obstaja.

Župan Občine Markovci, Milan Gabrovec, se je strinjal z navedbami predsednice Civilne iniciative in poudaril, da je Natura 2000 precej umetno spisana študija, saj že ob določitvi ni bila takšna, kot so zapisali, od takrat do danes pa se je zelo spremenila.

Župan Občine Ormož, Alojz Sok, je nadaljeval, da se je gradnja sicer začela. Poudaril je, da odsek ceste od Ormoža do Markovcev ni rešitev, rešitev predstavlja celotna trasa. V razpravo se je vključil podžupan Mestne občine Ptuj, Gorazd Orešek, ki je podprl besede predsednice civilne iniciative, da je čas, da se nehamo pogovarjati o severni varianti poteka trase hitre ceste. Ptuj potrebuje tretji most, kar dosežemo le z južno obvoznico. Nova severna vpadnica bi namreč po njegovem mnenju pomenila še večji prometni kolaps. Poudaril je, da naj se razmisli tudi o začasnemu preusmeritvi tranzitnega prometa in naj se najde rešitev po t.i. južni varianti, ki bo sprejemljiva za vse.

Župan Občine Markovci je dodal, da so vse južne variante zagotovo sprejemljive in cenejše kot severna varianta, ki se je izkazala za še upravičeno. Izpostavil je zavezo Ministrstva za infrastrukturo, s katerim je bil sklenjen Dogovor o začasnih navezavi nove cestne povezave Ormož–Gorišnica–Markovci na obstoječo regionalno cesto, ki med drugim vsebuje zavezo o zavzemanju za umestitev ceste po t.i. južni varianti. Ponovno je predlagal, da se obravnavanje severne variante izključi že ob začetku postopka.

Predsednica civilne iniciative je dodala, da so mejne vrednosti hrupa predpisane tako za živali kot tudi za ljudi, vendar so ljudje na tem območju še vedno v 'rdečih conah'. Po njenem mnenju tukajšnjim prebivalcem v primeru gradnje severne vpadnice ne preostane drugega, kot da državo tožijo zaradi namerne izpostavljenosti hrupu in naj država plača, če nima posluha za ljudi. Poleg tega velja opozoriti, da severna varianta predstavlja izgubo oz. gospodarsko škodo za mesto Ptuj. Izpostavila je dejstvo, da izpostavljenost k še večji ogroženosti, torej k še večji izpostavljenosti hrupu, pomeni kaznivo dejanje v skladu z določili Kazenskega zakonika – KZ-1. Za konec se je vprašala, koliko je torej vredno življenje tukajšnjih ljudi.

Mojca Žnidarič, poslanka Državnega zbora RS, je izrazila zadovoljstvo nad novim ministrom za okolje, Juretom Lebnom, ki pozna zahteve občin, in končno uskladi tvijo obeh ministrstev, tako okoljskega kot infrastrukturnega, ter podala informacijo, da je po besedah ministra Jureta Lebna med prvimi tremi pomembnejšimi nalogami prav južna obvoznica. Prav tako je povedala, da je na sestanku glede Ormoške lagune predstavnika nevladne organizacije DOPPS povprašala, ali imajo kakšne zadržke glede gradnje ceste po t.i. južni varianti in da je dobila odgovor, da o tej zadevi niso bili obveščeni.

Vodja Sektorja za strateško presojo vplivov na okolje, Direktorat za okolje, Ministrstvo za okolje in prostor, mag. Vesna Kolar Planinšič, je izpostavila, da je izredno pomembno, da se presoja opravi na sedanje stanje. Podala je repliko na izjavo župana Občine Markovci, in sicer da se Natura ni pisala 'na pamet', da sta bila upoštevana tako Krajinski park

Šturmovci kot Ptujško jezero, da je odraz večih analiz, da ima notranje cone in da je vrbovje predstavlja habitatni tip. Po njenih besedah bo DARS d.d. kot pristojen naročil okoljsko vrednotenje študije variant za umestitev v prostor. Poudarila je pomembnost vključitve Zavoda RS za varstvo narave in nevladne organizacije DOPPS, ki ima pomemben status pri Evropski komisiji, že v začetek postopka, da sodelujeta pri sami pripravi.

Župan Občine Markovci, Milan Gabrovec, je izrazil strinjanje z mag. Kolar Planinšič, da je potrebno obstoječe stanje pogledati na terenu in da mora biti Ministrstvu za okolje in prostor še posebej v interesu, da se v okviru t.i. južne variante reši še Laguna v krajinskem parku Šturmovci, ki predstavlja pravo ekološko bombo.

Poudaril je obstoj štirih južnih variant (eno od njih je naročila tudi Občina Markovci) in predlagal, da se najde usklajena južna varianta, ki jo bo država umestila v državni prostorski načrt.

V nadaljnji razpravi je podžupan Mestne občine Ptuj poudaril, da je Ptuj mestna občina, ki si strateško ne more privoščiti, da postane naravni habitat, saj vsaka investicija pomeni še daljši postopek zaradi arheoloških raziskav.

Mag. Vesna Kolar Planinšič je dodala, da je potrebno vse variante enakovredno primerjati z vidika narave in šele v primeru neuspešne študije variant in neuspešnega okoljskega vrednotenja začeti postopek prevlade javnega interesa z omilitvenimi ukrepi in prostorsko umestitvijo trase.

Župan Občine Markovci, Milan Gabrovec, je zaključil, da bi morala biti cesta dokončana že leta 2013. Spomnil je, da je bilo prejšnjemu ministru predlagano imenovanje komisije, v katero bi bil imenovan tudi en predstavnik občin. Predstavnica Ministrstva za okolje in prostor je predlagal, da ministrstvo takoj izda negativno odločbo in da že jutri začnemo s postopkom prevlade javne koristi in da se takoj objavi razpis za izdelovalca državnega prostorskega načrta. Zaključil je, da očitno v tej zadevi nekdo namerno zavlačuje.

Ob koncu se je župan vse prisotnim zahvalil za sodelovanje.

Valerija Horvat Majcen

Nekaj foto utrinkov iz 1. občinske trgateve

Anton Martin Slomšek

*En hribček bom kupil, bom trte sadil,
prijat'le bom vabil, še sam ga bom pil.
Sladko vince piti to me veseli,
dobre volje biti svoje žive dni,
svoje žive dni brez vseh skrbi,
to me srčno veseli.*

*Tam gori za hramom en trsek stoji,
je z grozdem obložen, ga komaj drži.
Sladko vince piti ...*

*Že čriček prepeva, ne more več spat',
v trgatev veleva, spet pojdemo brat.
Sladko vince piti ...*

*Konjički škreblijo, ker voz'jo težko,
ker vince peljajo, k' je močno sladko.
Sladko vince piti ...*

*Prelepo rumeno kak čisto zlato,
le pijmo pošteno to žlahtno blago!
Sladko vince piti ...*

»Ljudje so kot vino – nekateri se skisajo,
najboljši pa z leti še pridobijo na kakovosti.«
papež Janez XXIII.

Ponujamo široko paleto medicinskih pripomočkov na naročilnico.

V spomin na srečno vrnitev (1918-2018)

16. junija 2018 je bila slovesnost ob obnovljeni »Rekonovi« kapeli v Sobetincih. V uvodnem pozdravu je k počastitvi 100. obletnice vrnitve njihovega dedka iz Rusije zbrane nagovoril g. Mirko Prelog in dejal: »Kapela se je za ta praznik praznično odela in upamo, da bo še naslednjih 100 let prijazno pozdravljala mimoidoče. Bila je v okras cele vasi, kakor tistim, ki živimo in bodo živeli na »Rekonovem« dvoru, ki ga varuje ta kapela. Za obnovitev se je še posebej potrudil zet Ivan Munda, ki mu je zaupana skrb za to družinsko obeležje, ki je po mojem več od tega.

Mogoče je ob takih prilikah tudi dana priložnost, da obudimo vrednote, kot so skromnost, ljubezen do domačega, ljubezen do domovine. Vse naštetu je čutil moj dedek. Vse te vrednote pa so bile tudi v tistih, ki so čakali, da se sin vrne iz daljne Rusije.

Iz tistih časov so se ohranile razglednice, ki izpričujejo ljubezen. Pisal jih je naši babici in jo ogovarjal: Ljuba mi Mica! Iz dopisnic veje edina želja, da bi se vrnil. Nam vnukom je pripovedoval, da so jedli bolj malo in še to z lesenimi žlicami. Bil je v ruskem ujetništvu pri družini, ki je imela konje. Kot sin kmečkega porekla mu delo ni bilo težko in so z njim dobro ravnali. Moč ljubezni, želja po vrnitvi domov, vera v Boga so bili odločilni, da je naš dedek Franc Prelog preživel in se vrnil.

Vse te vrednote pa so tudi botrovali, da smo se danes zbrali, saj je kapela zgrajena kot zahvala Bogu, da je dedek zdržal in se leta 1918 vrnil v rodno vas. Danes torej častimo: ljubezen in zvestobo, ljubezen do rodne zemlje, ljubezen do domovine, izpolnjevanje dane zaobljube, ohranjanje tistega, kar so ustvarili naši predniki, ljubezen do Boga. V nadaljevanju smo se spominjali časov izpred 104 let, ko so se naši kraji in ljudje znašli sredi največje vojne, kar jih je svet poznal do tedaj, tako imenovane 1. svetovne vojne. Naši kraji so bili v tem obdobju v okviru Avstro-Ogrske monarhije, ki je štela preko 50 milijonov ljudi in je bila nek mednarodni univerzum, v katerem so živeli ljudje različne narodnosti. Skupna slovenska domovina je bila v zavesti tedanjim ljudem šibkejša kot občutek pripadnosti deželi, v kateri so se rodili in prebivali.

Številni dejavniki, predvsem imperializem evropskih velesil ter težnja po ekonomski, politični in kulturni prevladi, so bile vzrok temu, da se je Evropa znašla v totalni vojni. Velike države so se spustile v spopad neslutnih razsežnosti in posledic. Kot nam je vsem znano, se je 28. junija 1914 zgodil atentat v Sarajevu in smrt zakonskega para nadvojvode Franca Ferdinanda in soproge Zofije so avstro-ogrski sile izrabile za povod v veliko vojno. Zelo dober opis je razbrati iz knjige avtorja Martina Prašničkega. Cesar je državljanom razložil, da je vsak kos njegovega imperija nekoga domovina, ki jo je sedaj treba braniti. Konec julija 1914 je bila razglašena mobilizacija. Med prvimi so odkorakali mladeniči, ki jih je vojna doletela med služenjem obveznega vojaškega roka, za njimi so odhajali fantje zrelih let, potem mlajši in starejši in še mlajši in še starejši. Mnogi so odšli v vojno v prepričanju, da bodo ohranili svetle vrednote tistega časa, ki so bile izražene z besedami: »Vse za vero, dom in cesarja«.

Fantje iz nabornega okoliša Celje in Ptuj z okolica so bili v pretežno slovenskem 87. pešpolku - IR 87 v avstro-ogrski vojski. Prve skupine rezervistov so odrinile iz Celja na Balkan. Po 6. avgustu, ko je bila A-O v vojni z Rusijo, so se začeli premiki na severno bojišče. Rojevala se je vojna in nihče ni natanko vedel, kaj se bo zgodilo naslednji dan. Z vlakovnih oken so bingljali napisi z obljubami odhajajočih vlakov, da se bodo vrnili kot zmagovalci še pred božičem. Od tistega dne je bilo treba živeti brez moških, ki jih je pobrala mobilizacija. Glavnina celjskega polka se je vozila proti Čakovcu, prečkala hrvaško-ogrsko mejo, se peljala preko ogrskih ravnin, prečkali so Krpate, prispeli v Galicijo, v deželo morečih slutenj. Enim se je vtisnila v spomin po nečloveškem trpljenju, za mnoge je postala dežela večnega počitka. Bilo je sredi poletja in na poljih so že poželi pšenico. Iz kmečkih skednjev so mlatiči naznanjali novo krusno leto. Udarci s cepiči po snopju na lesenih podih so naznanjali koliko zrnja se bo tisto leto nasulo v kaščo. Mlačev je bila v polnem razmahu in do konca julija so z njiv izginile zadnje razstave pšeničnega snopja. Oblasti so vpoklicale nadomestne sestave kakor hitro so bile odposlane prejšnje enote na fronto. Kjer je vojna, so žrtve, žrtve pa je treba nadomestiti s svežimi vojaki. Ko bodo žrtve tudi ti, bodo morali stati za njimi tudi novi.

Razen mladih kmečkih mož, ki so morali zapuščati domove sredi neodložljivih poletnih kmečkih del, so jim oblasti pobirale tudi konje in vozove. Ljudje so dogajanje spremljali preko časopisa Slovenski gospodar, ki je poročal o vojnih dogodkih. Z bojišč so na domove vojakov prihajala pisma in dopisnice. V pismih so izražali hrepenenje ter željo po skorajšnjem snidenju.

Možje in fantje na fronti so pisali, da se priporočajo Bogu in devici Mariji. Veliko jih je pisma sklepalo s poslavljanje. Ljudje doma so stežka doumeli, kaj se dogaja v Galiciji. V časopisih so brali vzpodbudne novice, da avstrijske čete zmagujejo, da je dovolj časa za počitek, dovolj hrane. Minil je avgust, september. Pri nekaterih hišah pa se je že prikazal pismoša, ki je svojcem s črnoobrobljenimi telegrami prinašal pretresljiva sporočila: »Vaš sin je dal življenje za cesarja...« Svojci so se oblačili v črnino in župnik je ob nedeljah oznanjal imena, za katerih duše je treba zmoliti očenaš. Vojna je bila daljša, kot si je znal kdo predstavljati. Širilo se je splošno pomankanje. 23. maja je 1915 Italija napovedala vojno Avstro-Ogrski. Odprlo se je jugozahodno bojišče. Vojaški stroj je mlel usode ljudi. Furmani niso mogli prenehati s prevažanjem mladeničev pred naborne komisije na Ptuj. Poleti 1915 so bile enote štajerskega polka razmeščene na treh bojiščih. Prvi trije bataljoni v Galiciji, četrti bataljon na Balkanu. Od spomladi so jih usmerjali proti Italiji. Aprila 1915 so oblast sklenile »razširjeno črnovojniško dolžnost«, sedaj od 18 do 50 let. 19. avgusta 1915 poroča časnik Slovenski gospodar, da je iz župnije sv. Marko niže Ptujja odšlo do sedaj 375 mož in mladeničev na vojsko. Med temi jih je padlo že 14.

Leta 1917 je občinski žetveni komisar popisal stanje na rasti. Pozimi so kmečke domačije obiskale tričlanske komisije v spremstvu oboroženih stražarjev. Odpe-

ljali so vse viške slanine, zaseke, fižola. Uvedli so obvezno oddajo mleka. Vpeljane so bile karte na petrolej. Kmetje so za težja dela na polju najemali ruske ujetnike, ki so prihajali iz taborišč v Strnišču.

Domovi fantov so živeli pomanjkanje moških, ki bi čez dan delali. Upadlo je število zakonov, rojstev. Dekleta niso več verjela, da bodo njihovi moški iz vojne še kdaj vrnili. Ljudje v vojni in tisti doma so se upravičeno spraševali zakaj in za koga še vse to prenašajo. V cesarja niso imeli več zaupanja. Vojaki so doumeli, da je njihova prva skrb ohraniti lastno življenje. Mnogi so se uprli in brez boja predali. Med vsemi avtonomnimi mesti avstrijskega dela monarhije je imel ptujski okraj do 31. decembra 1917 največ vojnih izgub oz. žrtev. 4. novembra 1918 ob 15. uri je bilo sklenjeno premirje. Skoraj štiri leta in pol trajajoča vojna za obrambo obstoječih meja in širitev ozemeljskih interesov evropske velesile A-O je leta 1918 doživela svoj konec. Namesto povečane in okrepljene skupne države je nastalo na njenih tleh vsaj deset novih držav. Novembra 1918 in v naslednjih mesecih so na slovenskih domovih z veliko upanja pričakovali moše in fante, ki so odšli na vojno. Večina se je vrnila do konca leta, drugi do konca zime. Mnogi se niso vrnili.

1. decembra 1918 je nastala kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev. Po vojni se je nekdanji svet obračal na glavo. Domovine, ki so jo naši fantje borili s toliko poguma in požrtvovalnosti, ni bilo več. V novi državi so se sedaj glede na izid vojne delile nove vloge.

Med tistimi, ki so doživeli srečno vrnitev, je bil tudi Franc Prelog, po domače »Rekonov«, rojen 9. aprila 1894. V Seelenstands – Protokollu oz. »Zapisniku duš« je zapisan kot prvorojeni sin v družini s tremi otroki, rojen materi Mariji, roj. Čuš 3. 1. 1869 v Mezgovcih, in očetu Francu Prelogu, roj. 15. 11. 1866. »Rekonova« kmetija se prevzemala po moški liniji, saj jo je oče Franc prevzel po svojem očetu Francu Prelogu, rojenem 25. 9. 1836, ta pa jo je prevzel od svojega očeta Mihaela Prelloga, rojenega 17. 9. 1812. Iz zapisanega sklepam, da sta morda oče in mati našega srečnega junaka upala, da

bo Franc kot prvorojeni sin prevzel »Rekonov grünt«. Njihove upe je zamajala 1. sv. vojna in jih pustila v mučnem čakanju in upanju na srečno vrnitev. Želja se jim je uresničila, zato so v spomin na ta veseli dogodek zgradili kapelo in se zahvalili Bogu in devici Mariji, kakor so se verjetno zaobljubljali v trenutkih čakajočega trpljenja in stiske. Njegova prva sestra Mica se je po vojni poročila v Spuhljo, druga sestra Johana pa se je poročila na Hrvatsko kmetijo v Sobetince. Osrednji dogodek slovesnosti je bil blagoslov kapele, ki ga je opravil naš farni župnik, g. Janez Maučec. Predstavil je imena in simbolni pomen umetniških del, ki so v kapeli. Da smo zbrani zaključili slovesnost s petjem, je pripomogla ga. Danica Tement.

Temu je sledila pogostitev vseh zbranih, ki sta ga pripravili družini Munda ter Prelog, pogovor o preteklih dogodkih in obenem o načrtih za prihodnost v zvezi z ohranjanjem kapele.

Pa naj zaključim. Kapele nosijo napis: Popotnik, postoj in moli. Sama dodajam: »Popotnik, postoj in se spominjaj!« Spominjaj se zgodbe mladega fanta ob srečni vrnitvi, zgodbe o zaobljubi, spominjaj se zgodbe njegovih svojcev, ki so več let trepetali in čakali na vrnitev, spominjaj se fantov, ki so trpeli v vojni, spominjaj se vseh, ki se niso vrnili. Prav bi bilo, da bi seznam vseh pogrešanih tudi dopolnili. Kapela naj bo v ponos tako »Rekonovih« kot celotne vasi. To je naša dediščina, za nas in za prihajajoče rodove.

Alenka Rižnar

Viri in literatura:

- Martin Prašnički; Vojni luzerji 1914-1918, Maribor 2006.
- Katja Zupanič; Premirje, Velika vojna 1914-1918, Živeti z vojno, Ptujski okraj med prvo svetovno vojno, Pokrajinski muzej Ptuj – Ormož 2014, E-publikacija.
- dLib.si: Slovenski gospodar (19. 08. 1915, letnik 49, številka 53).
- Seelenstands – Protokoll (za vas Sobetinci).

NAŠA ŠKODA

Za prepoznavnost naših krajev, naše občine, šeg in navad, za razcvet športa v drugi polovici preteklega stoletja in mnogih dejavnosti, ki so bile tedaj za mnoge še utopija, so zaslužni nekateri naši občani, mnogi nikoli omenjeni, ali prehitro pozabljeni. Zaradi njih je bila občina Markovci s svojimi deveti naselji znana daleč naokoli in mnoga vaška okolja so lahko le sanjala o npr. športnikih, kakršna je bila moška telovadna vrsta, ki se je kosala s tedaj nepremagljivimi telovadci Ljubljane in Celja, najboljšimi, v rajni Jugoslaviji. Eden njih je bil gotovo Franc Žlahtič, ravnatelj šole v Markovcih, v 60-tih in 70-tih letih preteklega stoletja.

V desetletjih po vojni je osnovno šolo v Markovcih obiskovalo od petsto do šeststo učencev. To množico vaške otročadi je poučevalo vsega okoli petnajst učiteljev. Pouk je potekal v dveh izmenah. In ker je takrat kronično primanjkovalo učiteljev, so mnogi poučevali v obeh izmenah. Tudi ravnatelj, gospod Žlahtič, je imel učne obveznosti. Poučeval je matematiko in fiziko v 3. in 4. razredu nižje gimnazije, oziroma kasneje v 7. in 8. razredu osnovne šole. Poleg tega so bili učitelji močno vpeti v družbeno in društveno dogajanje, ki je bilo tedaj v naši občini na zelo visokem nivoju. Pravzaprav so biti učitelji vlečni konji kulturne, športne in drugih dejavnosti na vasi. Mimogrede: kako dobro, da Slovenija takrat še ni poznala SVIZ-ca gospoda Štruklja. Po njegovem bi imeli učitelji tedaj pravico stavkati vse leto in slovenska mladina bi ostala nepismena, povsem neuka. Lahko rečem, da smo imeli včasih tudi srečo.

Davnega leta 1958 je skupina zanesenjakov, napredno mislečih občanov, ustanovila Avto-moto društvo Markov-

ci, prvo AMD v Jugoslaviji, ki je delovalo na vasi. Velike zasluge za to je imel zagotovo ravnatelj Žlahtič. Le česa bi se moral danes spomniti aktualni ravnatelj, da bi presegel dosežek tedanjega kolega? V še večji zadregi bi bil župan naše občine. Tako unikatno društvo, kot je bilo AMD Markovci, bi zaradi svoje veljave in pomembnosti povsem izpraznilo občinski budžet, gledano s sedanjega zornega kota.

In AMD Markovci je začelo z resnim delom. Bodoči vozniki so obiskovali tečaj in pridobivali znanja o cestno-prometnih predpisih. Prostore jim je nudila seveda šola. Funkcionarji društva so nabavili prvo vozilo za usposabljanje voznikov. To je bil osebni avto znamke ŠKODA, izdelan na Češkem v prvih desetletjih preteklega stoletja. Spodnji del vozila je bil temno zelene barve, streha je bila platnena. Zaradi svoje starosti, je Škoda velikokrat obstala sredi vožnje. Največkrat je bilo to na klančku pred garažo, proti župnišču. Toda vselej jo je usposobil gospod Viktor KUNČNIK st., takratni mojster vseh mojstrov, kar se »motoroznanstva« tiče. Potem je Škoda znova ubirala makadamska pota naše občine in vsake toliko časa smo dobili novo generacijo voznikov motornih vozil. Zgodilo pa se je nekoč, da ni ubogala inštruktorja Kunčnika. Obstala in umolknila je na poljski cesti med Bukovci in Novo vasjo. Ni pomagalo ne prigovarjanje ne božanje ne šlatanje in lahko si predstavljate, v kakšni zadregi je bil tedaj gospod inštruktor. V bližini je neki želar z lesenim plugom in kravjo vprego oral njivo. Stopil je torej gospod inštruktor do orača in prosil za »avtoleko«. Orač je snel plužnice in branovleke s pluga in svojo kravjo vprego pripeljal za »našo Škodo«. Inštruktor in kandidat

za voznika sta sedla vanjo in se odpeljala do njene garaže. Kravja »avtoleka« je seveda izzvala salve smeha in posmeha, zlasti tistih, ki so prisegali na klasična prevozna sredstva z vozovi in paručmi.

Tedaj sem obiskovala šesti razred in štela dvanajst let. Škoda, ki je skoraj vsak dan sopihala po klancu od garaže proti kapeli, je bila moj velik navdih. Spisala sem pesmico, ki sem ji dala naslov »NAŠA ŠKODA«.

Objavljena je bila le enkrat, in sicer na razstavi ob 150-letnici naše šole, davnega leta 1960. Tedaj je bilo tudi konec ravnateljstva gospoda Žlahtiča. Ob letošnjem jubileju, 60 let AMD Markovci, je bila izdana publikacija o delovanju tega edinstvenega društva, vendar moja pesmica ni našla prostora v njej. Pesmica zagotovo nima nikakršne umetniške vrednosti, gotovo pa je zapis o nekem dogajanju in ljudeh iz naše preteklosti.

Danica Tement

*Naša Škoda je že stara,
vedno nekaj manjka ji,
če kolo se ji ne sname,
se pa os ji razdrobi.*

*Škoda, ta zelena škoda
res preveč pogumna ni,
pred garažo breg zagleda
in strašno se ga zboji.*

*Težko diha, piha, prha
in obstane sredi pota,
nič ne bojte se sosedi,
ta ne bo podrla plota.*

*Če se ustavi kje v daljavi
in je njene vožnje kraj,
takrat dve pohlevni kravi
jo pripeljeta nazaj.*

*Potlej joče, solze toči,
da še Kunčnik se boji,
ki jo vsakokrat ozdravi,
pa če še tako zboli.*

Danica Tement

Srečanje starejših občanov občine Markovci v Novi vasi

V sredo, 10. oktobra 2018, je župan Občine Markovci Milan Gabrovec povabil starejše nad 70 let, da popoldne preživijo skupaj. Zbrali so se v dvorani gaislsko-vaškega doma v Novi vasi. Prireditelj je postala že tradicionalna, saj se tako družijo vsako leto v mesecu oktobru. Dokaz, da je takšno druženje potrebno, je tudi to, da je dvorana v Novi vasi bila polna do zadnjega kotička. In prav je tako. Starejše so letos s programom razveselili učenci OŠ Markovci. Peli, plesali in igrali so pesmi, ki so jim udeleženci z veseljem prisluhnili. Slišati je bilo tudi, da so se ob kakšni pesmi pridružili s petjem. Vse zbrane je nagovoril tudi župan. Zahvalil se jim je za obisk in poudaril, da prav polna dvorana je dokaz, da je takšno druženje potrebno in dobrodošlo. Povedal je o delu občine, o dokončanih projektih in o nalogah, ki so načrtovane. Zaželel je prijetno popoldne vsem zbranim in takšno je tudi bilo.

IP

25. OBLETNICA OSNOVNE ŠOLE »TOP GENERACIJE«, GENERACIJE 1978

»So dnevi, so leta in so pomladi, ko se imamo preprosto radi, so trenutki, ko je treba na novo začeti in so ljudje, ki jih je treba ponovno srečati in objeti ... «

1. septembra smo se ponovno srečali učenci Osnovne šole Markovci generacije 1978 in skupaj proslavili 25. obletnico zaključka osnovne šole.

Naše srečanje se je začelo tam, kjer smo pred 25 leti polni veselja in upanja zapustili šolske klopi in se podali vsak na svojo življenjsko pot, torej z ogle-dom šole. Nekateri med nami jo sicer pogosto vidimo, kar nekaj naših sošolcev pa je življenje vodilo iz domačega kraja in z veseljem so si spet ogledali naš osnovnošolski »skupni dom«. Po znanih hodnikih in učilnicah nas je vodil sedanji podravnatelj šole g. Boris Šegula, za kar se mu toplo zahvaljujemo.

Po veselem vzdušju ob začetnem obujanju spominov na prijetne trenutke, preživete v šolskih klopih, smo se

odpravili na domače pokopališče, kjer smo se v tišini poklonili spominu na naša sošolca Mateja in Borisa, ki sta nas žal resnično mnogo prekmalu zapustila. Srečanje se je nadaljevalo v Gostilni pri Ribeku v Stojncih ob okusni kulinariki in ob glasbi ansambla Zagon. S svojo prisotnostjo nas je počastila tudi razredničarka ga. Olga Zorko, drugi razrednik g. Matjaž Neudauer pa je žal bil zadržan in se srečanja ni mogel udeležiti. Vedno nasmejana in energična ga. Olga nam je tudi tokrat pustila pomemben pečat. Sproščeno se je posvetila skoraj vsakemu med nami posebej in brez zadržkov z nami delila svoje občutke. Ga. Olga, hvala vam, da ste si vzeli čas za nas!

Čeprav smo se v preteklosti že kar nekajkrat srečali, pa je bila letošnja obletnica posebna, saj smo letos skoraj vsi dopolnili 40 let. Zabave na račun okroglih obletnic se tako vrstijo že skozi vse leto, pa kljub temu smo našli čas in se srečali na obletnici osnovne šole in to gotovo v največjem številu doslej. Pridružilo se nam je tudi nekaj sošolcev, za katerimi smo po osemletki skoraj izgubili sled, pa smo jih zdaj ponovno našli. Neprecenljivo! Razigranost, ki

smo je bili vajeni že v osnovnošolskih letih, je bila prisotna na plesišču vse do zgodnjih jutranjih ur. Po petih letih smo tako spet skupaj narisali novo sliko trenutka radosti in veselja, ki jo bo vsak shranil v album svojega življenja.

»Poti nas družijo in ločujejo, spoznavamo se, se razidemo, a nikoli pozabimo.«

Mateja Letnik

90 let Janeza Cimermana iz Prvencev

26. avgusta je praznoval 90. rojstni dan gospod Janez Cimerman iz Prvencev. Rodil se je na isti dan leta 1928 v Zabovcih, na domačiji Solinovih na majhni kmetiji, s katero se je družina preživljala. Otroštvo je preživel doma v družbi starejšega brata in dveh starejših sester. Osnovno šolo je obiskoval in končal v Markovcih. Kljub temu je kot najmlajši otrok moral ostati doma, kot je to nekoč bilo v navadi, ter prevzeti skrb za kmetijo in bolna starša, ki sta hitro umrla. Kmalu po izgubi staršev je spoznal Lojzko, s katero sta se leta 1956 poročila in začela skupno življenje v Prvencih, po domače pri Janžovih. Po tem dogodku je začel iskati službo in jo tudi dobil pri takratnem gradbenem podjetju Gradis. Po nekaj letih je odšel na boljše plačano delo v Avstrijo. Tudi tam je ostal le nekaj let, saj ga je srce klicalo domov k družini, kjer so ga poleg žene čakali trije otroci, dva sina in hčer. Zaposlil se je na Ptuju v takratni Gumarni, kjer je ostal do upokojitve, ko je napolnil 60 let starosti. Janez je znal tudi plesti različne košare in druge pletarske izdelke. Tega se je naučil že v rani mladosti od svojega očeta in mu je prišlo prav, da je lahko kaj zaslužil v času, ko ni bil zaposlen. Sedaj že več kot 10 let tega dela ne zmore več, saj je spretnost rok že oslabela. V vsakem življenju se izmenjujejo lepi in žalostni dogodki. Pred 13 leti jih je za vedno zapustil sin, pet let po praznovanju zlate poroke pa še žena Lojzka. Do nedavnega je bilo v hiši še živahno, a se je odselila tudi vnukinja z družino in tako sta ostala s snaho sama. Janez se ne pritožuje oziroma kvečjemu pohvali snaho, da lepo skrbi zanj in njun dom. Danes ga obiskuje 7 vnukov in 12 pravnukov, ki se jih vedno razveseli. S kolesom se ne vozi več, noge pa ga še vedno ubogajo in ugodno vreme vedno izkoristi za sprehod. Tudi vid mu še dovoljuje gledanje televizije in branje časopisa, najbolj pa je zadovoljen, ko ob lepem vremenu lahko posesti zunaj pod brajdami.

Ob njegovem jubileju so ga obiskali predstavniki Društva upokojencev Markovci, predstavniki Vaškega odbora Prvenci, na njegovo željo pa ga je obiskal tudi župan Milan Gabrovec v družbi podžupana Zvonka Črešnika. Gospodu Janezu so izrekli čestitke in mu zaželeli predvsem zdravja. Vsem dobrim željam se pridružuje tudi uredništvo Lista iz Markovcev.

TM

90 LET ANE BEZJAK IZ BOROVCEV

Ana Bezjak iz Borovcev je v soboto, 6. oktobra, praznovala 90. rojstni dan. Za visoki jubilej je prejela obilo voščil ter čestitk in obiskov. Obiskale smo jo tudi članice RK in sodelavke Karitas. Ana pri svoji visoki starosti izžareva izjemno bistrost in vitalnost. Z veseljem nam je pripovedovala o svojem življenju, obiskovalke pa smo z navdušenjem poslušale. Zelo dobro se spomni druge svetovne vojne, ko je kot

15-letno dekle morala po ukazu okupatorja na delu k velikemu kmetu v vasi vsak dan, razen nedelje, in trdo delala od jutra do mraka. Nekdaj se je skubilo perje, luščile košice, kožuhalo se je. Ljudje so se družili. Z veseljem se spominja mladosti, ko sta se s svojim pokojnim možem Petrom Bezjakom, ki je bil doma iz Nove vasi, zaljubila in se tudi poročila. Ustvarila sta si družino. Najprej se je rodil sin Zvonko, nato še hčerka Zdravka. Z možem sta bila oba izjemno delavna. Zgradila sta hišo; Ana je vso življenje kmetovala na majhni kmetiji, mož pa je bil nekaj časa tudi na delu v tujini. Odkar pomni, je pridelovala seme čebule in čebulčka ter ga z ostalo zelenjavo peljala na "tržo" v Maribor. Spomni se, da sta njen oče in mož natovorila voz in s konjsko vprego so se velikokrat peljali v Maribor na tržo. Mnogokrat pa si je natovorila cekare tudi na kolo. Pridelovali so po 30 dolgih "ogunov" luka in še danes pri devetdesetih Ana prideluje veliko gredo semena in luka. Luk nosi v srcu. Še vedno plete vence luka, problem je le, ker ni slame, vendar si pomaga tako, da si posuši dolgo in debelejšo travo in to splete v kito z lukom. Njena vrlina je tudi dnevnik, kjer že leta zapisuje vsa njej pomembna opravila in dogajanja bodisi v družini ali v vasi, osebne dogodke in vremenska dogajanja. Ana pove, da globoko verjame v Boga in še vedno redno hodi k maši. Hvaležna je za nedeljske prevoze, saj s hčerko Zdravko le malokdaj izostaneta od nedeljske maše. Bila pa je tudi na številnih romanjih v mlajših letih. Srečna je, da ji zdravje služi in še vedno skupaj s hčerko obdelujeta vrt ob pomoči sina in snahe, ki sta ravno tako doma v Borovcih. Osrečujejo jo tudi rože, ki jih vzgaja in neguje okoli hiše. Navdihujejo jo vnuka in štirje pravnuki, hvaležna pa je tudi sinu in zelo dobri snahi za vso skrb. "Potem pa človek res živi srečno tudi pri devetdesetih letih," nam z nasmehom pove Ana.

Želimo ji, da ji zdravje še naprej dobro služi in da bo še spletla mnogo vencev luka.

Marija Prelog

Jubilej Franca Petroviča iz Bukovcev

31. avgusta 1928. leta je privekal na svet Franc Petrovič. Rodil se je v Bukovcih, v »Vopošnici«, kot tretji otrok v skromni kmečki družini. Otroštvo je preživel s še enim bratom in petimi sestrami. Živita še dve; najstarejša Marija bo letos dopolnila 100 let. Osnovno šolo je obiskoval v Markovcih, 6 razredov v stari Jugoslaviji in 2 razreda med okupacijo v tako imenovani nemški šoli. Proti koncu vojne, leta 1944, je kot 16-letnik bil mobiliziran v nemške delovne brigade. V resnici so bili takoj poslani na fronto v Avstrijo v Wienerneustadt, vendar pa so se le umikali pred sovjetsko armado, dokler niso bili zajeti s strani angleške vojske, ki pa jim je tudi pomagala pri vrnitvi domov. Z njim je bilo še 8 mladeničev iz območja sedanje občine Markovci. V nemški vojski je tako bil od oktobra 1944 do maja 1945, ko se je vrnil domov. Na to danes gleda kot na nevarno »avanturo«, ki se je srečno končala. Kmalu zatem je sledilo 28-mesečno služenje v JLA, kar pa mu je prineslo tudi izpit za osebni avto in avtobus. To mu sicer ni dosti koristilo, ker ni imel avtomobila, pa tudi avtobusov ni bilo, da bi lahko šel kam za šoferja. Tako mu je preostalo dodatno usposabljanje za traktorista. Spominja se, da je odšel na Dolenjsko v Kostanjevico na Krki, kjer je udarniško oral. Leta 1950 se je zaposlil v takratni tovarni TGA v Kidričevem, kjer je ostal dve leti.

Delo je nadaljeval kot šofer tovornjaka v podjetju Les Ptuj. Od leta 1960 pa do upokojitve 1984 je bil šofer v Perutnini Ptuj. Že kmalu po končani vojni je spoznal svojo življenjsko sopotnico Marijo Mlinarič, ki je živela v Novi vasi pri Markovcih. Leta 1952 sta se poročila. Imata tri otroke: najstarejša Marija se je rodila 1948., sin Franc 1953. in hčerka Marta 1958. leta. Leta 1955 sta se preselila v svojo hišo v Bukovcih, kjer živita še danes. Franc je kot šofer bil veliko zdoma, zato je večino skrbi za dom, otroke in manjšo kmetijo prevzela žena. Šofer je še vedno, saj je dobil vozniško dovoljenje podaljšano še za eno leto, iz česar lahko sklepamo, da mu zdravje še dobro služi. Da z ženo nista preveč osamljena, ju danes obiskujejo otroci, 3 vnuki in 4 vnukinje ter 3 pravnuki in 3 pravnukinje, ki so dedka obiskali tudi za njegov 90. rojstni dan. Tako je gospod Franc Petrovič ob jubileju bil deležen številnih čestitk in dobrih želja. Ob tej priložnosti sta ga obiskala tudi predstavnika Društva upokojencev občine Markovci.

Čestitkam in dobrim željam se pridružujemo tudi člani uredniškega odbora Lista iz Markovcev.

TM

Zdravku Zupaniču v spomin

V juniju 2018 smo se Markovčani in številni drugi poslovili od Zdravka Zupaniča. Za večino ljudi, ki smo ga bližje poznali, je bil Rožmarinov Zdravko. Njegovo srce je nenadoma obstalo in ljudi je vest o minljivosti globoko pretresla.

Naš sovaščan Zdravko je bil človek z velikim srcem. Njegova poklicna pot je bila trgovsko poslovna, vendar svojega dela ni opravljal rutinsko; bil je trgovec z »dušo«. Zdravka je poznalo mlado in staro, za vsakega človeka je imel prijazno, veselo in prepričljivo besedo, s katero te je prepričal, da je bila kupčija uspešna. Njegova poslovna pot ga je vodila po celotni državi in izven nje. Kamor koli je prišel, je s svojim spoštljivim odnosom do ljudi ustvaril in prepletel številna poznanstva in prijateljstva. Poslovno pot bodo sedaj nadaljevali njegovi otroci, ki jim je dal vzgled delavnosti za boljši jutri ter jih naučil veliko življenjskih izkušenj. Bil je človek nenehnih izzivov in novih znanj. Že kot mladenič se je priključil zeleni bratovščini LD Markovci, nekaj časa je bil aktiven gasilec, užival je na

Foto: osebni arhiv, Zdravko Zupanič

motorju in bil v društvu motoristov, bil je član društva ročnih možnaristov iz Rogaške slatine, imel številne prijatelje v Dalmaciji ... Imel je raznolike aktivnosti in povsod je razdal svojo pomoč in dobro voljo.

Zdravko je imel RAD LJUDI in ljudje, ki smo se pogosteje srečevali z njim, ga pogrešamo. Z radostjo se ga spominjamo ne le njegovi dragi, temveč tudi Markovčani in vsi, ki so ga poznali.

Marija Prelog

ŽUPAN
VABI

ob dnevu spomina na mrtve na svečano položitev venca pred obeležje žrtvam vojnega in povojnega nasilja.

Svečanost bo na pokopališču v Markovcih
v sredo, 31. oktobra 2018, ob 12.00 uri.

Milan Gabrovec, prof.
župan

REŠI ŽIVLJENJE – BODI DAROVALEC

V septembru je OORK Markovci pričel s sklopom jesensko-zimskih predavanj z raznolikimi temami. Tako so v septembru gostili dve prav posebni in čudoviti ženski, Tea Gajšek in Nataša Šuen. Bili sta pripravljene deliti in razgrniti vsaka svojo življenjsko zgodbo z javnostjo z namenom, da osveščata in ozaveščata ljudi, da postanejo darovalci organov.

Tea Gajšek je mamica in žena. Njena prva hčerka Lia je zbolela za cistično fibrozo pljuč, ki je avtosomska recesivna bolezen. »To pomeni, da je genetska bolezen, ki se izrazi pri otroku, če prejme okvarjen gen od obeh staršev,« nam je v začetku zgodbe razjasnila Tea. Opisala nam je borbo in pogum, ki sta za starše ob tem potrebna. Lia je prestala dvakratno presaditev podarjenih pljuč. Prva presaditev je bila zanjo uspešna pri 13 letih, druga pa pri 15. Obe presaditvi sta bili uspešno opravljene na Dunaju. Prejšnji mesec je bila uspešno izvedena presaditev pljuč že tudi pri nas v UKC Ljubljana. Tea je neizmerno hvaležna staršem, ki so se odločili, da darujejo organe svojih otrok, ki so se poslovili s tega sveta, otrokom, ki jih potrebujejo, da lahko živijo dalje. Med prejemniki je bila tudi njihova Lia, ki

jih je smela dvakrat prejeti in ji je bilo omogočeno, da je skoraj doživela polnoletnost. To je le v nekaj stavkih povzeta življenjska zgodba, ki je v celoti prežeta z ljubeznijo, pogumom, borbo in neizmernim optimizmom staršev in njihovega otroka. Zgodba Nataše Šuen je podobna, saj je ravno tako prejela darovani organ (srce). Presaditev je bila izvedena v UKC Ljubljana. Njeno srce ji je začelo pešati v srednji šoli, v času študija so težave bile čedalje hujše in edina rešitev je bila transplantacija. Nataša nam je ravno tako nanizala celotno zgodbo. Danes izžareva veselost in radost do življenja in je ravno tako iz srca hvaležna nekemu, ki se je odločil, da postane darovalec organov in tako reši drugo življenje. Nataša in Tea sta nam povedali, da sta začutili, da je njuna naloga, da ljudem predstavita svoji življenjski zgodbi in delujeta kot promotorki, da se ljudje pogosteje odločijo, da postanejo darovalci organov po svoji smrti in tako omogočijo drugim, da živijo naprej. Vpisna mesta za registracijo na Ptuj: Splošna bolnica – transfuzijski oddelek, RKS OZ Ptuj, Natašina pot 1 (PGD Ptuj)

Marija Prelog

Foto: arhiv – Tea Gajšek in Nataša Šuen

ZLATOPOROČENCA MATJAŠIČ IZ BOROVCEV

V soboto, 6. oktobra 2018, je minilo 50 let skupne poti zakoncev Pavla in Rozalije Matjašič iz Borovcev. Zlati ženin Pavel se je rodil 25. 6. 1945 v Borovcih. V tistih povojnih časih sta oče in mama na majhni kmetiji skrbela za preživetje družine, bilo je pet otrok. Pavel je v osemnajstem letu izgubil očeta. Veliko kmečkih in domačih opravil je moral postoriti namesto njega. Po odsluženem vojaškem roku se je zaposlil; precejšen čas delovne dobe je vse do upokojitve preživel na Železnici. Zlata nevesta Rozalija je rojena 21. 8. 1949 očetu in materi Šešerko iz Dornave in je dekle sedemčlanske družine. Oče in mati sta delala in gospodarila doma na kmetiji, da so otroci dorasli. Oče še je dodatno poskrbel za boljše preživetje družine, saj je bil zelo dober krojaški mojster. Od hiše do hiše je hodil šivat in priskrbel še dodatni zaslužek. Zlata nevesta Rozalija je svoja delovna leta preživela v Zavodu Dornava vse do upokojitve. V službo je hodila peš ali s kolesom, leto in zimo, služba ji je bila v veliko veselje. Zlatoporočenca Rozalija in Pavel Matjašič sta se poročila 5. 10. 1968. leta v Dornavi. Vse do danes živita na Pavlovi domačiji v Borovcih. S pridnim delom na manjši kmetiji in redno službo sta nudila topel dom trem sinovom, Mihi, Pavlu in Dušanu. Največje veselje v njuni jeseni življenja jima popestrijo vnuki, ki ju radi obišejo. To sta vnuka Luka in Nik, vnukici Anja in Teja ter pravnukica Isabel. Lepim željam in čestitkam se pridružujemo tudi člani uredniškega odbora List iz Markovcev.

Ivan Golob

ZLATA POROKA V BOROVCIH

V soboto, 6. oktobra 2018, sta med svojim najbližjimi in najdražjimi slavila 50 let poroke draga dedi Jože in babi Marija Zamuda iz Borovcev. Zlati ženin Jože je sin Janeza in Rozalije Zamuda iz Spuhlje. Rodil se je 23. 1. 1946 kot četrti otrok izmed šestih. Zlatoporočenec se je hitro zaposlil in delal v Agisu vse do zaslužene pokojnine. Zlata nevesta Marija, rojena Repič, iz Kicarja, je rojena 4. 3. 1946. Je hčerka Terezije in Jožeta Repiča. Ima tudi brata in sestro. Babi Marija je bila vedno zelo pridna gospodinja, saj je doma skrbela za dom in družino. Že kot mlada sta oba trdo delala; v težkih časih sta si bila vedno v oporo, pri hiši pa ni nikoli primanjkovalo radosti in veselja. Kmalu sta se jima rodili hčerki, moja botra Milena in mama Tatjana. Danes jima veselje delajo 3 vnuki, Blaž in Rebeka ter Nika. Prav vsi jima želimo predvsem zdravja in medsebojnega razumevanja ter da bi še vrsto let uživala med nami.

Vnukinja Nika

Peter Majcen
kandidat za župana občine Markovci

**BLIŽJE
OBČANOM**

SLS
Slovenska ljudska stranka

Narobe: OO SLS Markovci

SLS
Slovenska ljudska stranka
Občinski odbor Markovci

**Kandidati za občinski svet
občine Markovci**

**BLIŽJE
OBČANOM
ZA NAŠE SKUPNO DOBRO**

Narobe: OO SLS Markovci

MOLER
ZAKLJUČNA GRADBENA DELA
SLIKOPLESKARSTVO

Z vami smo že 30 let

FRANC TAŠNER S.P.
Stojnci 20 d, 2281 Markovci
Tel.: 02/ 78 88 133
GSM: 041 645 523
e-pošta: moler.tasner@gmail.com

Za vas izvajamo vsa zunanja in notranja slikopleskarska dela. Nudimo vam izvedbo izolacijskih fasad, možna je tudi ureditev za Eko sklad. Nudimo vam hitro in ugodno rešitev alg, plesni in pajkov na fasadah. Uredimo tudi druga zaključna dela v gradbeništvu.

SEDEM DESETLETIJ PTUJSKE ŠTUDIJSKE KNJIŽNICE

Knjižnica Ivana Potrča Ptuj, ena od osrednjih kulturnih ustanov Spodnjega Podravja in ena od pomembnejših slovenskih splošnih in osrednjih območnih knjižnic, opravlja svoje poslanstvo za uporabnike šestnajstih občin ustanoviteljic in pogodbenic, kot osrednja območna knjižnica pa še za tri občine z Ormoškega.

Njeni začetki segajo v čas po drugi svetovni vojni, ko so bile po uredbi Narodne vlade po vseh večjih pokrajinskih središčih organizirane javne študijske knjižnice. Študijska knjižnica v Ptuj, katere naslednica je današnja Knjižnica Ivana Potrča, je bila ustanovljena 27. julija 1948, s poslovanjem je pričela 1. avgusta 1948, v dominikanskem samostanu. Temeljno knjižno zalogo je pridobila iz bogate strokovne knjižnice leta 1893 ustanovljenega Muzejskega društva v Ptuj, iz knjižnih fondov ptujske gimnazijske knjižnice ter zalog Narodne imovine. Delo prve knjižničarke je bilo zaupano Rajki Smodič, ženi takratnega upravnika ptujskega muzeja, naloge prvega upravnika pa Henriku Šelu, upokojenemu šolskemu nadzorniku, ki je postavil temelje za razvoj ustanove. Začetki njenega delovanja so bili izredno težki: bila je brez ustreznih prostorov in inventarja, ubadala se je s hudim pomanjkanjem denarja, kadra in uradnih tiskovin, imela ni niti žigov, s katerimi bi lahko označila lastništvo gradiva. Od velike množice iz vseh vetrov nabranih knjig je bila le vsaka dvanajsta pisana v slovenskem jeziku. Zaradi težav s financiranjem jo je občinska oblast sredi leta 1954 celo ukinila in jo kot posebni oddelek priključila k Mestnemu muzeju, a je spomladi 1955, po posredovanju državnih prosvetnih oblasti, svoj dekret o ukinitvi morala preklicati.

Desetletje po ustanovitvi (1958) se je Študijska knjižnica združila z Ljudsko knjižnico oz. Mestno knjižnico in čitalnico v Ptuj, v okviru katere je od leta 1955 naprej deloval Pionirski oddelek, namenjen predšolskim otrokom in odraščajoči mladini. Nova ustanova z imenom Ljudska in študijska knjižnica Ptuj je leta 1962 dobila status matične knjižnice za ptujsko občino, desetletje kasneje pa tudi pravico do obveznega izvoda tiskanih publikacij (1971). V njenem okviru je od jeseni 1959 delovala tudi Potujoča knjižnica, ki je obiskovala tiste predele ptujske občine, kjer knjižnic ni bilo. Knjižnica je že od ustanovitve naprej izvrševala tudi arhivalno

nalogo in skrbela za ohranjanje kulturne dediščine: zbirala je gradivo trajne vrednosti s področja znanosti, književnosti in umetnosti, skrbela za zbirko redkih in dragocenih starih tiskov ter posebno pozornost posvečala zbiranju, bibliografski obdelavi in hranjenju domoznanskega gradiva s področja Dravskega in Ptujskega polja ter Haloz in Slovenskih goric.

V začetku osemdesetih let se je knjižnica v skladu z razvojnimi usmeritvami bibliotekarske stroke preoblikovala v regionalno splošnoizobraževalno knjižnico za območje ptujske in ormoške občine in se konec desetletja začela pripravljati na avtomatizacijo poslovanja. Prva računalniška izposoja je stekla leta 1990 v Študijskem oddelku, tri leta kasneje je knjižnica, ki se je medtem okitila z imenom pisatelja Ivana Potrča, prešla na računalniško obdelavo gradiva in avtomatizirano izposajo v vzajemnem, on-line dostopnem bibliografskem sistemu COBISS. Na prelomu stoletja so se uspešno rešili še prostorski problemi knjižnice, ki so ji vrsto let onemogočali, da bi zadihala s polnimi pljuči. Jeseni leta 2000 so se vsi oddelki knjižnice, ki so dotlej poslovali na različnih lokacijah v mestu (Študijski oddelek od leta 1969 naprej v minoritskem samostanu, Mladinski in Ljudski oddelek pa na Krempljevi ulici), združili pod eno streho v mogočni stavbi prenovljenega Malega gradu na Prešernovi ulici. Začetek delovanja v Malem gradu je sovpadel z novo zakonodajo, ki je na področju javnih knjižnic uvedla pokrajinske oziroma osrednje območne knjižnice. Ta status je dobilo deset slovenskih knjižnic, med njimi tudi ptujska. Leta 2003 je knjižnica, dotlej eni redkih regionalnih knjižnic brez vpeljane bibliobusne mreže, uspelo realizirati tudi več desetletij načrtovan nakup bibliobusa in tako ljudem iz oddaljenih krajev olajšati dostop do storitev matične knjižnice. V zadnjem desetletju knjižnica svoje delovanje dopolnjuje z različnimi storitvami v digitalnem okolju. Uporabnikom zagotavlja dostop do elektronskih baz podatkov ter

70 let delovanja Knjižnice Ivana Potrča Ptuj so knjižničarji obeležili z izdajo jubilejnega zbornika in z razstavo prestižnih knjižnih izdaj (foto: Albin Bezjak)

elektronskih arhivov serijskih publikacij, skrbi za digitalizacijo knjižničnega gradiva in njegovo vključitev na domoznanski portal Kamra (www.kamra.si) in Digitalno knjižnico Slovenije (www.dLib.si), s čimer zagotavlja trajno ohranjanje knjižničnih gradiv in pisne kulturne dediščine nacionalnega pomena. V dLib je prispevala ok. 145.000 strani digitaliziranega gradiva, kar jo uvršča na visoko drugo mesto med slovenskimi splošnimi knjižnicami. Zaživel je tudi spletni biografski leksikon znanih osebnosti Spodnjega Podravja (www.spodnjepodravci.si), ki prispeva k osvetljevanju zgodovine našega področja ter dosežkov njegovih posameznikov. Od povojnih časov do danes sta se podoba in vloga knjižnice močno spremenili. Iz nekdanje izposojevalnice knjig se je razvila v sodoben kulturno-informacijski center, ki ponuja široko paleto storitev, od kulturno-izobraževalnih do socialno-družbenih. Ves čas svojega obstoja je morala loviti ravnotežje med Scilo zakonskih predpisov, strokovnih normativov in standardov ter Karibdo finančnih zmožnosti okolja, v katerem deluje. Kljub mnogim težavam, ki jih je na svoji poti morala premagati, pa je vztrajno sledila spremembam v družbi in stroki in se strokovno in organizacijsko razvijala.

K rasti, razvoju in ugledu ustanove so pripomogle številne generacije knjižničarjev, katerih misli, ideje in strokovno delo so trdno vtakani v temelje naše hiše. Zraven ravnateljev Henrika Šela, Franca Jurija Stiplovška, Draga Hasla, Milojke Alič, Draga Šuligoja, Lidije Majnik, Tjaše Mrgole Jukič in Matjaža Neudauerja so to gotovo bili še: Andrej Kovač – zgodovinar in prvi bibliotekar, ki je v ptujski knjižnici opravljal delo domoznanca, Nežka Vaupotič – prva knjižničarka Pionirske knjižnice, Dragutin Zupančič – knjižničar, kulturni aktivist in družbenopolitični delavec, Simon Petrovič – pionir ptujskega potujočega knjižničarstva, Jakob Emeršič – bibliotekar, bibliograf, lokalni zgodovinar in starosta ptujskega domoznanstva, slavist in bibliotekar Vladimir Kajzovar ter številni drugi, vključno z ekipo zaposlenih, ki soustvarja podobo današnje knjižnice.

V jubilejnem letu 2018 stoji pred novimi izzivi, saj moderna informacijska družba spreminja njeno tradicionalno vlogo in naloge. Kot izkazujejo neštete izkušnje iz preteklosti, bo vse izzive, ki jih prinaša prihodnost, uspešno reševala le ob trdni in odločni podpori lokalnih skupnosti.

Melita Zmazek

Z nami ustvarite svojo arhelabora-HIŠO!
Pripravljen imamo nov katalog sodobnih tipskih hiš, ki je dostopen na naši spletni strani www.arhelabora.si

Za vas smo dosegljivi na telefonu: 031 239 724
ter e-pošti: arhelabora@gmail.com
za vas projektiramo:
- Nataša Hohnec, arhitektka
- Eva Vidovič, interior

Lokalno podjetje za arhitekturo in notranjo opremo.
Nudimo vam arhitekturne storitve, kot so:

- novogradnje individualnih in tipskih hiš,
- legalizacije,
- prenove in dozidave,
- notranja oprema,
- garaže, nadstreški, lope,
- izris nove fasade.

Spremljajte nas na www.arhelabora.si, ter na FB: www.facebook.com/arhelabora/

DVOBOJ ŠRD MARKOVCI in RD ŽEJNE RIBICE DRAŽENCI

Že deveto leto zapored smo se srečali za vodo ob ribniku v Prvencih s svojimi ribiškimi prijatelji iz RD Žejne ribice iz Dražencev, da drug drugemu pokažemo, kdo je boljši in uspešnejši v lovu rib s plovcem. Ta srečanja se odvijajo že vse od leta 2010, in sicer na enem in drugem terenu (Prvenci in Draženci). Obe ekipi sta nastopili v nekoliko okrnjeni zasedbi, kajti marsikdo je dopustoval, kar nekaj ribičev tekmovalcev iz ŠRD Markovci pa je tekmovalo na mednarodnem ribiškem tekmovanju na Madžarskem. Nastopajoči ekipi sta tekmovali s 13-člansko zasedbo in za ene je bila številka 13 srečna, za druge pa nekoliko manj.

Po triurnem tekmovanju je tehtnica pokazala sledeč rezultat:

RD Žejne ribice Draženci: 250.320 kg

ŠRD Markovci : 258.030 kg

Razlika je bila bornih 7.710 kg.

Predsednik Žejnih ribic, Dušan ČERNENŠEK: "Bili smo zelo blizu temu, da gostitelje prvič premagamo na njihovem terenu. Tekmovali smo namreč s tekmovalcem manj, kajti eden od naših tekmovalcev se ni pojavil na tekmovalni trasi in bi morda z njegovo udeležbo bil rezultat tudi nekoliko drugačen, sicer pa je tudi drugo mesto uspeh, vendar ne v dvoboju. Hvala gostiteljem."

Podpredsednik ŠRD Markovci, Branko KOSTANJEVEC: "Zadovoljen sem s tekmovalno udeležbo in seveda z doseženim rezultatom domače ekipe. Želim, da se to in podobna tekmovanja, kjer ni v prvi vrsti rezultat tekme, ampak predvsem druženje, nadaljujejo v takem športnem duhu še naprej." Lep ribiški pozdrav DOBER PRIJEM

Ignac Habjanič

RIBIŠKA TEKMA Z ZAMUDO

Občina Markovci praznuje svoj občinski praznik 25. aprila, ko goduje sv. Marko. Ob prazniku se dogajajo različne kulturne, športne in rekreacijske aktivnosti v različnih društvih in ustanovah. Ena od zanimivejših je tudi tekma v lovu rib s plovcem za pokal občine, ki se odvija v prelepem okolju ribnika v Prvencih in na tej tekmi smejo sodelovati samo ribiči, ki so občani občine Markovci. Na letošnjo tekmo se je prijavilo in tekmovalo 23 ribičev tekmovalcev iz vseh vasi občine Markovci. Udeležba je bila precej nizka v razmerju z ostalimi leti, za kar je kriv velik naliv pred začetkom tekme in so se nekateri potencialni kandidati ustrašili morebitnih dodatnih padavin ter ostali raje v varnem zavetju topllega in suhega doma. Ribiči so imeli na voljo tri ure, tehtnica pa je pokazala rezultat njihove uspešnosti: zmagovalec tekme za občinski pokal ob prazniku občine Markovci je postal Ivan LESJAK s 50.720 kg, drugo mesto je pripadlo Jožetu MAJCENOVICU z 41.500 kg in tretje mesto je osvojil Franc BROMŠE s 30.680 kg ulovljenih rib. Vsem trem iskrene čestitke za dosežen uspeh. Pokale trem

prvovrščnim je podelil župan občine Markovci Milan GABROVEC in dodal: »Z veseljem se udeležujem aktivnosti ob ribniku v Prvencih, saj člani ŠRD Markovci zelo dobro skrbijo za objekte in okolico ribnika. Tudi njihove tekme so organizirane na visoki ravni, zato mi je v zadovoljstvo in ponos podeliti pokale najboljšim. Čestitam prvim trem, tudi ostalim udeležencem tekme, še posebej pa organizatorjem. Vsem želim še veliko uspehov.« Zmagovalec Ivan Lesjak pravi: "Prav lep občutek je, če na tekmi premagaš vse sodelujoče občane. Očitno sem dobro razpoložen in v formi, kajti tudi na mednarodni tekmi v Dornavi, kjer je sodelovalo 13 ekip iz Slovenije, Hrvaške in Madžarske, sem v svojem sektorju osvojil 3. mesto in za ta dosežek dobil medaljo, pa tudi v skupni uvrstitvi je ekipa ŠRD Markovci osvojila 3. mesto." Vsem sodelujočim hvala za udeležbo in že sedaj vabljeni na tekmo naslednje leto.

Ignac Habjanič

RIBIŠKI NARAŠČAJ V ŠRD MARKOVCI

ŠRD Markovci je bilo ustanovljeno in registrirano na ptujski Upravni enoti leta 2001 in je ob ustanovitvi štelo 15 članov (danes društvo šteje preko 70 članov). Na pobudo Vaškega odbora Prvenci in občanov, ki so bili po duši ribiči in prijatelji lepe ter čiste narave, so s podporo občine začeli aktivno čistiti gramoznico, ki jo je imel Kmetijski kombinat Ptuj za potrebe namakanja polj, neosveščeni krajanji pa so jo spremenili v prostor, kjer so odlagali vso mogočo šaro in navlako. Marljivi in prizadevni ribiči so s pomočjo občine in tudi ostalih krajanov uredili lep in prijeten ribnik z obilico rib, privlačno okolico in ribiški dom, ki je eden lepših v širši okolici.

Tu je prijeten prostor za sprostitve, ribolov ali pa samo za sprehod ob ribniku. Društvo ima obilo dogodkov, ki so vezani predvsem na druženje z ribolovom. Tako se skozi vse leto zvrstijo različne ribolovne tekme med člani in tudi med sorodnimi društvi v občini in tudi širše.

Ob tem se člani trudijo pri "vzgoji" ribiškega podmladka-mladih ribičev, da jih odvrnejo od sedenja pred računalnikom, kar mladi danes najpogosteje počnejo, in jih pripeljejo v naravo, da pomladijo svoje ribiške vrste. Večina ribičev je že v poznem življenjskem obdobju in odziv je kar nekoliko pozitivno presenetil g. Janka Petroviča, ki je zadolžen za delo z mladimi ribiči. Tako se je v soboto, 2. junija, odvijala velika tekma malih ribičev za pokale in medalje ob ribniku v Prvencih in teh mladih-malih nadobudnežev se je zbralo 25.

Sedem je bilo deklic. Vsi so si zaželeli, da v javnosti pokažejo svoje ribiško znanje (ribiška sreča pa pride sama po sebi). Vsi mladi ribiči, polni želje po dokazovanju, izhajajo iz ribiških družin. Njihovi mentorji so s ponosom sodelovali z nasveti in pomočjo pri ribolovu. Po malo več kot uro trajajočem učenju učenju plavanja črvov so rezultati njihovega truda pokazali naslednje:

1. mesto Jana STRMŠEK27.280
2. mesto Anej HORVAT.....16.160
3. mesto Nika ZALOŽNIK.....11.380

kg ulovljenih rib Iskrene čestitke vsem mladim tekmovalcem, posebej pa dobitnikom pokalov.

Janko PETROVIČ, predsednik komisije za mlade ribiče pri ŠRD Markovci: "Zelo sem presenečen nad udeležbo tekmovalcev in sem prepričan, da bomo tekmo ponovili nekje v septembru. Res bilo je čudovito, lepo vreme, prijetno vzdušje in prepričan sem, da se bo vsak z veseljem udeležil tudi jesenske tekme."

Viktor SLAMERŠAK, predsednik ŠRD

Markovci: "Vsa pohvala g. Petroviču, ki je vzorno vodil ter izpeljal to tekmo. Moram pa še poudariti, da je njegovo podjetje vsakemu tekmovalcu podarilo kapo z emblemom ŠRD, da so si lahko male glavice zaščitili pred soncem. Vsi, ki so sodelovali na tekmi, bodo dobili ribolovne izkaznice kot mladi ribiči in predvidevam, da se jih bo vsaj nekaj vključilo v društvo, ko bodo odrasli."

Ignac Habjanič

ŽENSKO-MOŠKI RIBOLOV

Lov rib s plovcem ali na kratko ribolov je šport, s katerim se ukvarjajo predvsem moški. Ker ženske hočejo biti na vseh področjih enakopravne in enakovredne moškim, morda celo boljše in uspešnejše od njih, se počasi in vztrajno ter tudi uspešno vrivajo v to »moško« športno panogo. Vodstvo ŠRD Markovci je prisluhnilo željam žena in deklet ter organiziralo ribolovno tekmo ONA-ON, torej moški in ženska. Tu so različne kombinacije, ki so najpogostejše: dedek-babica, mož-žena, fant-punca, brat-sestra, dedek-hči ali vnukinja, babica-sin ali vnuk, ata-hči, mama-sin. 24. junija je bila tekma, na kateri so ženske ob svojem moškem partnerju lahko pokazale svojo ribiško znanje in umetnost ribolova ob ribniku v Prvencih. 2. tekma te športne panoge, ki se vse bolj uveljavlja. Lansko leto, ko je bila tekma prvič organizirana v sklopu aktivnosti ŠRD Markovci, se je je udeležilo 8 mešanih parov, letos pa je tekmovalo 9 parov. Po 3-urnem tekmovanju je tehtnica pokazala sledeči rezultat:

3. mesto: Sabina-Slavko PLOŠI-NJAK.....79.120 kg
 2. mesto: Sabina-Andrej ZALOŽNIK.....81.040 kg
 1. mesto: Anica- Jože ŠERUGA.....85.700 kg

in vsi trije pari so za svojo uspešnost prejeli lične pokale.

Najmlajša tekmovalka še ni dopolnila 18 let, najstarejša tekmovalka pa je presegla 70 let.

Anica Šeruga, polovica zmagovalnega para: »Poleg tako izkušenega in uspešnega ribiča tudi meni ni težko biti dobra in uspešna sotekmovalka, vendar pa se vseeno ne bi odločila za samostojno tekmovanje.«

Viktor Slameršak predsednik ŠRD Markovci: »S tako aktivnostjo želimo k ribniku zvabiti tudi boljše polovice ribičev. Cilj vsega tega je predvsem družnje, ki pa ima tudi malo tekmovalnega značaja.«

Ignac Habjanič

RIBIŠKA SEKCIJA V SKLOPU ŠPORTNEGA DRUŠTVA ZABOVCI

V občini Markovci je tudi tretja organizirana skupina ljubiteljev ribolova, ki organizirano deluje v sklopu Športnega društva Zabovci in ima svoje prostore na obrobju športnega parka tik ob potoku Grajena. Društvo šteje okrog 25 članov, od tega jih je 15 aktivnih ribičev, ostali pa so podporni člani. Ustanovljeno je bilo leta 2003 in njihov sedanji predsednik je g. Miran LJUBEC, ki je zamenjal pokojnega Janeza Janžela, ki je svoje predsedniško delo vzorno in uspešno opravljal, za kar so mu člani hvaležni. V društvu imajo njihovi člani tekmovalne v društveni ligi, imajo svojo upokojensko ligo, vsako leto tekmo za ribiškega carja društva, običajno po dve nočni tekmi, tekmo dvojic (kjer skupaj lovita dva ribiča) in vsakoletno standardno prijateljsko-tekmovalno

srečanje z ribiči ribiške sekcije pri Športnem društvu Borovci doma in pri njih.

Predsednik ribiške sekcije Zabovci, Miran LJUBEC: »Sam sem bil tudi med ustanovnimi člani ŠRD Markovci in kar precej let tudi član njihovega društva, (še sedaj sem njihov član omenjenega društva), kjer sem poleg ostalega nabiral izkušnje in znanje, ki mi pride prav pri vodenju naše ribiške sekcije. V občini smo po številu članov najmanjši, vendar vam zagotavljam, da znamo uloviti tudi velike ribe. Imamo najmanjši ribnik, vendar je za naše potrebe dovolj velik. Smo ribiška sekcija prijaznih in veselih ljudi, ki skrbi za čisto vodo, zdrav ribji zarod ter prijetno počutje ob vodi.

Ignac Habjanič
 Foto: Srdan Mohorič

ZAKLJUČEK SPOMLADANSKEGA DELA LIGE ŠRD MARKOVCI

Ribiči ŠRD Markovci smo imeli 13. julija razglasitev rezultatov spomladanskega dela lige ŠRD in podelitev pokalov prvim trem uvrščenim s prijetnim prijateljskim druženjem. Tekmovalci v omenjeni ligi smo pričeli nekoliko pozneje kot minula leta zaradi visokega vodostaja. Bolj ali manj redno se je tekmovalca udeleževalo 41 tekmovalcev, največ 33 in najmanj 24, kar daje povprečje 28,5 tekmovalca na posamezno tekmo. Ulovljeno je bilo 5.826,550 kg rib in ta številka je še nekoliko višja, kajti včasih se je zgodilo, da kateri ribič svojega ulova ni tehtal. Po evidenčnem listu je najuspešnejši tekmovalci postal Leopold PERGER s 348.120 kg ulovljenih rib v sedmih tekmovalnih kolih, sledi mu Dušan HORVAT s 315.760 kg

in Matej KRUŠIČ z 288.740 kg ulovljenih rib. Vsi trije so bili za svojo uspešnost nagradjeni z ličnimi pokali. Zmagovalec spomladanskega dela, Leopold PERGER: »Res je, do sedaj je več ali manj vse po mojih željah in pričakovanju. Z doseženim rezultatom sem dokazal, da se lahko tudi nekoliko starejši tekmovalci uspešno kosamo z precej mlajšimi.« Predsednik ŠRD Markovci, Viktor SLAMERŠAK: »Kljub začetnim težavam, ki smo jih imeli z velikim vodostajem in posledično s kasnejšim tekmovalnim ciklom smo spomladanski del lige pripeljali do konca brez posebnih pripomb tekmovalcev.«

Ignac Habjanič

RIBIŠKO TEKMA HAN d.o.o.

Zadnja sobota v mesecu maju je rezervirana za tradicionalno ribiško-ribolovno srečanje, ki se odvija v Prvencih in tako je bilo tudi 26. maja letos. To je tekma podjetja HAN d.o.o. (družinsko podjetje družine Plohl iz Markovcev) oziroma trgovine TUŠ ŠPIC Market Markovci in TUŠ ŠPIC Market Destrnik, ki tekmo organizira, sponzorira pokale in sponzorira vse nagrade, ki jih dobijo sodelujoči tekmovalci, Tudi prostovoljni prispevek tekmovalcev za sodelovanje na tekmi je namenjena za potrebe ŠRD Markovci. Prvi trije tekmovalci dobijo lične pokale v trajno last in še denarno nagrado, vsi ostali pa so prav tako nagradjeni. Zmagovalec prejme velik prehodni pokal, ki pa ga mora osvojiti vsaj trikrat, če želi, da ostane v njegovi lasti. V lepem vremenu se je tekme udeležilo 51 uspeha željnih ribičev-tekmovalcev.

Po 3 urah namakanja trnkov je rezultat bil sledeč:

1. mesto Srečko ARNUŠ.....30.320 kg
 2. mesto Vlado ROZMAN.....26.920 kg
 3. mesto Vlado PIBERČNIK23.540 kg ulovljenih rib

Rado PLOHL, upokojeni prokurist, z ženo Slavico je oče tega tekmovalca, ki se je v tem prostoru prav lepo prijelo in se ga ribiči z veseljem udeležijo zaradi prijetnega in družabnega vzdušja. Istočasno pa je g. Rado končal tudi društveno obveznost kot tajnik, kjer je že od samega začetka kot ustanovni član skrbel za tajniška opravila vse do letošnjega leta, torej se je upokojil tudi kot tajnik ŠRD Markovci. Vodstvo in člani društva se mu iskreno zahvalujemo za njegovo dosledno in predano delo. Direktor podjetja HAN d.o.o., g. Darko PLOHL: »Prav vesel sem številne udeležbe ribičev-tekmovalcev na ribolovni tekmi, lepega vremena in prijetnega vzdušja ter upam in želim, da se naslednje leto spet srečamo v istem številu, če ne še v večjem. Dobitnikom pokalov iskrene čestitke za dosežen uspeh, ostalim pa želim več sreče naslednje leto.« Predsednik ŠRD Markovci, g. Viktor SLAMERŠAK: »Vreme je bilo lepo, tekmovalno vzdušje prijetno. Hvala podjetju HAN d.o.o. in Plohlovi družini za donacijo.«

Ignac Habjanič

RIMSKE IGRE NA PTUJU

Člani Turističnega društva občine Markovci smo se tudi letos udeležili Rimskih iger na Ptuj.

Rimski spektakel se je odvijal na Taboru v Rimskem kampu Poetovio od 16. do 19. avgusta. Kot smo si lani dali zaobljubo, da peljemo našo zgodbo naprej s skupino CORPUS VINORUM POETOVIO, smo se letos iger udeležili, sicer v manjšem številu kot ostala leta. Upravni odbor upa, da se nam bodo prihodnje, jubilejno leto pridružili še ostali člani društva.

Otvoritev XI. Rimskih iger s posvetitvijo prostora je bilo več kot odlično pripravljeno! Udeležili so se ga gladiatorji, legionarji, senatorji, vestalke in ostali Rimljani. Leto štirih cesarjev je bila tema tokratnih, enajstih Rimskih iger, ki so Ptuj znova vrnilo v davno leto 69, ko se je odvijal eden pomembnejših dogodkov v zgodovini mesta. V taboru Legije Gemine XIII je namreč takrat potekal zbor vojskovodij iz celotnega Podonavja, ki so izbrali Vespaziana za rimskega cesarja. V sobotni povorki na Ptuj je bilo več kot 800 kostumi-

ranih Rimljanov iz sedmih držav in so predstavljali življenje in običaje v starem Rimu pred 2000 leti, ko je bil Poetovio mogočno mesto, najprej vojaška postojanka, kasneje pa pomembno trgovsko in obrtno središče.

Nedeljsko dogajanje v kampu je bilo med 11. in 18. uro posvečeno celotnim družinam, ob 18. uri pa je sledil svečani zaključek s posvetitvijo glavnega stebra za XII. Rimske igre. Tako smo letos zaključili z rimskimi igrami z obljubo, da našo zgodbo peljemo naprej naslednje leto! Nasnidenje na XII. Rimskih igrach!

"AUDENTES FORTUNA IUVAT" (Sreča je na strani pogumnih) - VERGIL AB IMO PECTORE! AVE!

Sonja Erlač

1. septembra je Poli pomagala k lovoriki zmage na 18. svetovnem festivalu praženega krompirja v Doberdolu. Udeležili so se ga fantje iz Bukovcev. Dolžnost vsakega udeleženca je, da pripravi okrog 50 kg praženega krompirja, lahko v več praženjih po lastnih recepturah. Recepte v pisni obliki z vsemi podatki o ponudniku praženega krompirja predajo predstavniku društva. Ko jih zberejo za vsak dan v letu, bodo izdali knjigo z naslovom »Pražen krompir na 365 načinov«. Industrijsko predpripravljenega krompirja na prireditvi ni dovoljeno uporabljati. Pražen krompir se deli v lončene posode, pribor je lesen. Fantje so letos poskrbeli za prepoznavnost. Odeli so se v sončne Poli barve.

PM

Volilna enota 1 - BUKOVCI

Olga BEZJAK,roj. 1. 2. 1964 na Ptuj
stanuje Bukovci 61/a

poklic: dipl.med.sestra, vodja tima in dipl. vzgojitelj predšolskih otrok ter mag. javne uprave.

Zaposlena sem v Zavodu (ZUDV) Dornava.

Za kandidaturo sem se odločila, ker sem ob obiskovanju magistrskega študija za javno upravo dobila podrobnejši in celovitejši pogled v delovanje in organizacijo občine ter države. Menim, da bom lahko s svojim znanjem in dosedanjimi pridobljenimi izkušnjami pripomogla k dobrim rešitvam težav, ki pestijo vas Bukovce in nasploh Občino Markovci. Razumem stisko ljudi in včasih brezizhoden položaj, saj sem tudi sama bila štiri leta brezposelna oseba in sem velikokrat poslušala komentarje pokvarjenih ljudi in njihovo privošljivost. S svojo pridnostjo in spretnostjo sem uspela na osebnem in poslovnem področju. Sem poročena, mati dveh hčera, Lidije in Sabine, razveseljujeta pa me vnuka Jakob in Anže. V prostem času se posvečam gospodinjstvu, družini in delu na vrtu. Včlanjena sem v Društvo podeželskih žena in v Kulturno društvo Bukovci.

Zavzemala se bom:

- za kvalitetno izvedbo projektov, česar do sedaj ne moremo trditi,
- za čimprejšnjo izgradnjo južne trase hitre ceste Ptuj-Ormož,
- za izgradnjo kolesarske steze od Markovcev do Spuhlje,
- za sanacijo dravske struge (da ne bodo več ljudje ob njej poplavljeni),
- za ureditev in asfaltiranje poljske ceste od Stojncev do Bukovcev,
- za izgradnjo Doma upokoencev,
- začeti in dokončati se morajo tudi predvideni projekti.

Želim si, da bi se ljudje več družili, si medsebojno pomagali, se vključevali v različna društva,

Volilna enota 5 – PRVENCISOBETINCI

Uroš M. Meglič,roj. 16. 12. 1989 na Ptuj
stanuje Prvenci 6c

Poklic: ekonomski tehnik

Zaposlen: samostojni komercialist v Webu Maribor

Za kandidaturo sem se odločil, ker si želim in si bom prizadeval za uresničitev naslednjih projektov:

- razsvetljava športnega parka Sobetinci
- nabava igral za športni park Sobetinci
- sanacija asfalta okrog revizijskih jaškov kot posledica posedanja ceste
- ureditev kleti v Prosvetnem domu v Prvencih
- začetek gradnje pločnika v Prvencih
- termo izolacija na brunarici - Športni park Prvenci
- nabava dodatnih igral v Športnem parku Prvenci in pripomočkov za gibalno dejavnost otrok
- preplastitev povezovalne ceste Prvenci-Sobetinci
- zamenjava svetil na javni razsvetljavi v Prvencih za energijsko manj potratna svetila
- zamenjava reflektorjev za sodobnejša energijsko manj potratna svetila v Športnem parku Prvenci
- fitness na prostem v športnem parku Sobetinci in Prvenci

Volilna enota 3 – STOJNCI nestrankarski kandidat
v občinski svet občine Markovci s podporo SDS**Ivan LAURA,**roj. 4. 2. 1945 na Ptuj
stanuje Stojnci 78

Izobrazba: predmetni učitelj

Poklic: upokojenec

Izhajam iz časov, ko smo še cenili delo, poštenje in človeka. Tem vrednotam sem ostal zvest vse življenje. Kot učitelj sem delal med ljudmi. Znal sem jim prisluhniti in pomagal sem

uresničevati njihove želje. Sodeloval sem v številnih organizacijah in društvih: športnih, kulturnih, humanitarnih in političnih. Kmalu sem spoznal, da politikom ni mar za ljudi. Skrbijo samo za svoj žep, zato sem se iz politike umaknil. Razvrednotili so delo, poštenje in človeka. Prepričan sem, da je zadnji čas za spremembe. Tudi v naši vasi! Želim, da bi moji vaščani živeli v blagostanju in v dobrih medsebojnih odnosih. Če mi boste izkazali zaupanje na volitvah, si bom prizadeval:

* na gospodarskem področju: podpora delovnim organizacijam v vasi ter prizadevanje za zaposlitev vaščanov v domačem kraju, pravičnejše vrednotenje kmečkega dela

* na kulturnem področju: ustanovitev kulturnega društva z več sekcijami

* na športnem področju: prizadevanje za zdrav način življenja vseh vaščanov, posebno pa še otrok, legalizacija športnega igrišča, delovanje Športnega društva Stojnci z različnimi sekcijami, ureditev pohodne in kolesarske poti okoli domače vasi

* na socialnem področju: prizadevanje za večjo socialno varnost vseh vaščanov

* na družabnem področju: prizadevanje za sožitje vseh vaščanov, oživitve zbora vaščanov, obveščanje vaščanov preko biltena, afirmacija fašenka v Stojncih in širšem prostoru

* na naravno-zdravstvenem področju: skrb za zdravo in čisto okolje ter prizadevanje za zdrav način življenja vseh vaščanov

frizerstvo Glamur

Sabina Vajda s.p.
Stojnci 20 B, 2281 Markovci
PE: Rajšpova ulica 26, 2250 Ptuj

☎ 051 257 402

f frizerstvo Glamur i @frizerstvoglaur

Lepotilni atelje

Ličenje

Nega obraza
(Babor, Etre Belle, Comfort zone)

Yumi Lashes
keratinsko vihanje naravnih trepalnic

Manikura
gelish ali gel nohti

Pedikura

Depilacija

Masaža

Preoblikovanje telesa

Nuša Vajda s.p.
Stojnci 20 B, 2281 Markovci

☎ 051 383 794

f Lepotilni atelje i @lepotilni_atelje

Milan
Gabrovec

Za
župana!

Na listi LDS OO Markovci bomo s podporo stranke SD Slovenije kandidirali:

za župana: Milan Gabrovec, roj. 5. 8. 1965, Bukovci 146a, 2281 Markovci, po izobrazbi profesor razrednega pouka, opravlja delo župana na občini Markovci.

Kandidatura svetnikov:

1. volilna enota: Danko Kekec, roj. 1. 3. 1955, Bukovci 130c, 2281 Markovci, po izobrazbi mizar, upokojen.

2. volilna enota: Tadej Vajda, roj. 17. 12. 1992, Stojnci 3, 2281 Markovci, po izobrazbi dipl. ing. informatike, opravlja delo kot informatik – programer.

3. volilna enota: Franc Kostanjevec, roj. 26. 2. 1950, Stojnci 149, 2281 Markovci, po izobrazbi poklicni voznik, upokojen.

4. volilna enota: Zvonko Črešnik, roj. 14. 1. 1958, Borovci 23b, 2281 Markovci, po izobrazbi ing. elektroenergetike, zaposlen kot vodja službe na enoti

5. volilna enota: Ivan Horvat, roj. 11. 7. 1970, Sobotinci 19, po izobrazbi kmetijec, zaposlen kot kontrolor surovin

8. volilna enota: Neža Tement, roj. 18. 9. 1988, Zabovci 43e, 2281 Markovci, po izobrazbi profesorica glasbe, zaposlena kot učiteljica glasbe

9. volilna enota: Tanja Cimerman, roj. 9. 2. 1986, Markovci 74, po izobrazbi ekonomski tehnik, zaposlena kot varnostnica

Na listi SD Slovenije OO Markovci bosta s podporo LDS OO Markovci kandidirala:

1. volilna enota: Zlatko Bratuša, roj. 22. 8. 1974, Bukovci 63, po izobrazbi mehanik vozil in vozniških sredstev, zaposlen kot procesničar

5. volilna enota: Stanko Kitak, roj. 3. 5. 1968, Prvenci 19, po izobrazbi oblikovalec kovin, zaposlen kot procesničar.

Z vami nadaljujmo
z vizijo za razvoj in
napredek naše občine!

Na naši listi in listi SD Slovenije kandidiramo ljudi, ki si želimo enakomeren razvoj vseh vasi naše občine, saj se zavedamo, da posameznik ne more narediti veliko, skupaj pa to zmoremo. Združujemo mladost, zagnanost, izkušnje in modrost. Ob vsem tem je zelo pomembna strpnost. Tudi te nam ne manjka. Projekti se lahko z roko v roki izvajajo lažje, hitreje in ceneje. Vsi, ki kandidiramo, si želimo ohraniti takšen tempo razvoja kot do sedaj, glede na načrtovane projekte pa smo prepričani, da bo lahko tudi hitrejši. Rezultati preteklih osmih let in načrti za prihodnost so garancija za zaupanje v nas. V preteklih letih

se je na področju naše občine postorilo veliko. Otroški vrtec, popolnoma energetska obnovljena osnovna šola, kanalizacija, posodobitev vodovoda, več kot 15 km kolesarskih poti, postajališče za avtodome, pločniki, križišče, dve krožišči itd. V prihodnost zremo z optimizmom. Pred nami je gradnja doma upokojencev z oskrbovanimi stanovanji, gradnja stanovanjskih naselij in večstanovanjskih objektov, širitev obrtne cone, gradnja ograje oziroma zidu okrog pokopališča in ureditev vežice za opravljanje verskih obredov ob pogrebih, postavitev fitnes naprav na prostem ob športnih in drugih objektih na področju celotne občine, zamenjava še preostale javne razsvetljave z varčnimi led svetili (večina je že zamenjanih), položitev električnih kablov v zemljo in odstranitev žic ter kandelabrov ter umestitev hitre ceste v prostor po južnem delu. Le tako bo čim manj vplivala na življenje ljudi.

Upamo, da boste v naših kandidatkah in kandidatih prepoznali ekipo, ki lahko pelje razvoj naše občine proti moderni in razviti lokalni skupnosti posameznikov in skupin.

Pripricani smo, da lahko skupaj z vami nadaljujemo z vizijo za napredek in razvoj naše občine, občine Markovci. Vabimo vas, da se udeležite volitev, ki bodo v nedeljo, 18. 11. 2018.

Milan Gabrovec